

வீவேக சூடாமணி

VIVEKACHOODAMANI

பகுதி 1

ஸ்ரீ சிவசுருநாத குருபீட அறக்கட்டளை
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.

விநாயகர் துதி

தும்பிக்கை நாயகனே, அம்பிகை சுதனே,
நம்பிக்கையே துணை, மங்கள சுமுகனே

- தும்பிக்கை

விக்கின விநாயக, மறை அருளும்
மாதேவன் மைந்தனே, தடைகள் தகர்ப்பாய்

- தும்பிக்கை

அகிலம் தானாய், தானே அகிலமான,
பூரணப் பொருளே - யோக,
ஞான, மூல, பிரம்ம சொரூபனே,
உன்னில், என்னை, ஏற்றே அருள்

- தும்பிக்கை

குரு வணக்கம்

அழியா அவித்தை, அழிந்து ஒழிய - ஞான
விழியால், எரிக்கும் விமலன் - மொழியதனை
நெஞ்சே, நினைந்து உருக குருபரன்றன்
கஞ்ச மலர்த் தாளே கதி.

06.06.2006

அருணாசலத்தான்

விவேக சூடாமணி

உ

சிவமயம்

நீமத் சங்கராச்சாரியர்

அருளிய

விவேக சூடாமணி

VIVEKACHOODAMANI

முதலாம் பாகம்

1

வெளியீடு : ஸ்ரீ சிவகுருநாத குருபீடம்

அறக்கட்டளை

தேவைக்கு தொடர்பு :

Dr. க. கிருஷ்ணானந்தசிவம் M.V.Sc.

இல. 115, மெசஞ்சர் வீதி, கொழும்பு-12, இலங்கை.

Tel : 0094-11-2338015, Fax: 0094-11-2441915

E-mail: drksivam@yahoo.co.in

திரு. க. மகாதேவசிவம்

சிவன் மாளிகை, இல. 28, மாரீ அம்மன் ஒழுங்கை,

திருநெல்வேலி தெற்கு, யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.

Tel : 0094-21-2226781, 0094-21-2222996

விவேக சூடாமணி

© டாக்டர் க. கிருஷ்ணானந்தசிவம், 2011
உரிமை பதிவு பெற்றது

வெளியீடு :-

Asian Trading House (Pvt) Ltd.,

115, மெசஞ்சர் வீதி, கொழும்பு 12, இலங்கை.

தொலைபேசி இல. : 2338015, 2441729

தொலைநகல் : +94-11-2441915

மின்னஞ்சல் : atrad@sltnet.lk

ISBN : 978-955-53250-1-1

அச்சிடலோர் :-

Thalayan Printers (Pvt) Ltd.,

115, மெசஞ்சர் வீதி, கொழும்பு 12, இலங்கை.

தொலைபேசி இல. : 011-2324531, 2471177

தொலைநகல் : +94-11-2434666

மின்னஞ்சல் : thalayan@gmail.com

விஸ்வநாதம்

விஸ்வநாதம், விபும், பூரணம் - நமாமி

- விஸ்

பக்த அனுக்கிரக, பரம கிருபா நிதே.

துக்க விநாசக, மங்கள தாரண

- விஸ்

கைலாச நாதம், நீலகண்டம்

கேதார நிவாசம், பசுபதிம்

மீனாக்ஷி பிரியம், சுந்தரேசம்,

உமாபதிம், மகாதேவம் சிவம்

- விஸ்

ஆதி குரும், லோக குரும், தக்ஷிணா மூர்த்திம்,

மாயா நிரோதம், ஞான சாகரம்

மோக்ஷ மூலம், சிஷ்ய அனுகூலம்

முக்தி சாதனம், ஏகம், நித்தியம்

- விஸ்

உத்தரகாசி

14.05.2002

அருணாசலத்தான்

திருவிடை மருதுறை அற்புத சித்தன்

திருவிடை மருது(உ)றை, அற்புத, சித்தா, ஈசா,
- திருவிடை

அகண்டானுபவ, அத்வைத சொருபா சிதம்பரா
அன்பே வடிவான, கருணாகரா, கங்காதார
- திருவிடை

கட்டும், கூட்டும், தகர்த்து
சொல் இறந்த வெளிகாட்டும்,
தாயே, தந்தையே, சிவமே,
கரை காண கருணா சாகரா, சங்கரா
ஒளி வெள்ளத் (இ) திருத்தும், மாயா தாண்டவா
- திருவிடை

தேவரும் மூவரும் உன் ஆழியின், திவலைகள்
அண்டமும், பிண்டமும், உன் துகழ்கள்
அகிலம் அனைத்தும், உன் அதிர்வு
ஆனந்த, அனுபவ, சுந்தர, நீலகண்ட
- திருவிடை

ஒன்றேயான, அறிவு சொருப, சங்கரா,
திருவிடை மருதுறை, மகா லிங்கேஸ்வரா,
கைவல்ய பிரதாயாக, சிவோக, மூலமே,
விவேக சூடாமணி, தாரக, விபோ.
- திருவிடை

பெரு வெளி திகழ், குஞ்சித பாத, குருவே
அகம் பிரம்மாஸ்மி, அனுபவ, ஒளி, உருவே
பிரம்ம ஞான, விஸ்வ ரூப, அருளே
தத்துவமசி, அருணாசல, திருவடி சித்தே
- திருவிடை

அருணாசலத்தான்

20-09-2010

வாலறிவுடை மகான்கள்

வாலறிவுடை மகான்களுக்கு வணக்கம்

- வாலறிவுடை

மறை அறிவு, அனுபவக் குன்றேறியோர்

துறை அறிவு, மாண்புடைய

- வாலறிவுடை

நலைகள் பலவகை, படைக்கும் நிலைகள், பலப் பல

தொழில்கள், ஓவியம், காவிய உரு,

வெளிப் படு வகை, தாக்கம் எண்ணில,

ஆடும் சக்தி, ஆனந்த ரூபம், அனந்தம் - எனும்

- வாலறிவுடை

பிரமம் இரு நிலை - தடத்தம், சொரூபமாம்

சொரூப பத்தியே, தடத்த அனுபவ வழியாம்

சித்த சுத்திக்கு, பக்தி செய்வாய் -

தூய, கண்ணீர் பெருக, அழுவாய் - எனும்

- வாலறிவுடை

மனம் அடக்கல், யோகம், என்றார்

மயல் அறுத்தல், ஞானம் என்பார்

மனம் நசித்தால், மாய திரைகள் விலகும்,

மயல் அறுத்தால், ஆத்ம தரிசனம் தானாம் - எனும்

- வாலறிவுடை

அருணாசலத்தான்

30.04.2007

நுஸ்ஸ குருநாதன்

என்னை எனக்கு அறிவித்தான் எங்கள் குரு நாதன்
 இணை அடி என் தலை வைத்தான் எங்கள் குரு நாதன்
 அன்னை பிதாக் குருவானான் எங்கள் குரு நாதன்
 அவனி எல்லாம் (மா) ஆள வைத்தான் எங்கள் குரு நாதன்
 முன்னை வினை நீக்கி விட்டான் எங்கள் குரு நாதன்
 மூவருக்கும் அறிய ஒண்ணான் எங்கள் குரு நாதன்
 நன்மை தீமை அறியாதான் எங்கள் குரு நாதன்
 நான் தானாய் விளங்குகின்றான் எங்கள் குரு நாதன். 1

தேகம் நீ அல்ல என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 சித்தத்திற் திகழுகின்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 மோகத்தை முனி என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 முத்திக்கு வித்து என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 வேகத்தைக் கெடுத்தாண்டான் எங்கள் குரு நாதன்
 விண்ணும் மண்ணும் ஆகி நின்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 தாகத்தை ஆக்கி விட்டான் எங்கள் குரு நாதன்
 சத்தியத்தைக் காண வைத்தான் எங்கள் குரு நாதன். 2

வாசி யோகந் தேர் என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 வகார நிலை அறி என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 காசி தேசம் போ என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 கங்குல் பகல் இல்லை என்றான் எங்கள் குரு நாதன்

நாசி நுனி நோக்கு என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 நடனந் தெரியும் என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 மாசில் ஓசை கேட்கும் என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 மற்றுப் பற்றை நீக்கு என்றான் எங்கள் குரு நாதன். 3

இரு வழியை அடை என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 எல்லாம் விளங்கும் என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 கரு வழியைக் கட என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 கட்டுப் படும் மனம் என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 ஒருவரும் அறியார் என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 ஓங்கார வழி என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 நிருமலனாய் இரு என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 நீயே நான் என்று சொன்னான் எங்கள் குரு நாதன். 4

திக்குத் திகாந்தம் எல்லாம் எங்கள் குரு நாதன்
 சித்தத்துள் நிற்க வைத்தான் எங்கள் குரு நாதன்
 பக்குவமாய்ப் பேண் என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 பார்ப்பது எல்லாம் நீ என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 அக்கு மணி அணி என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 அஞ்செழுத்தை ஓது என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 நெக்கு நெக்கு உருகு என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 நித்தியன் நீ என்று சொன்னான் எங்கள் குரு நாதன். 5

தேடாமல் தேடு என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 சீவன் சிவன் என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 நாடாமல் நாடென்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 நல்ல வழி தோன்றும் என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 பாடாமற் பாடென்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 பத்தரினஞ் சேர் என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 வாடாமல் வழி படு என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 வையகத்தில் வாழ் என்றான் எங்கள் குரு நாதன். 6

தித்திக்கும் ஒரு மொழியால் எங்கள் குரு நாதன்
 சின் மயத்தைக் காண வைத்தான் எங்கள் குரு நாதன்
 எத்திக்கும் ஆகி நின்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 எல்லாம் நீ என்று உரைத்தான் எங்கள் குரு நாதன்
 வித்தின்றி நாறு செய்வான் எங்கள் குரு நாதன்
 விண்ணவரும் அறிய ஒண்ணான் எங்கள் குரு நாதன்
 தத்துவாதீதன் ஆனான் எங்கள் குரு நாதன்
 சகல சம்பத்துந் தந்தான் எங்கள் குரு நாதன். 7

ஆதி அந்தம் இல்லை என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
 அதுவே நீ என்று உரைத்தான் எங்கள் குரு நாதன்
 சோதி மயம் என்று சொன்னான் எங்கள் குரு நாதன்
 சுட்டிறந்து நில் என்றான் எங்கள் குரு நாதன்

சாதி சமயம் இல்லான் எங்கள் குரு நாதன்
நான் தானாய் விளங்குகின்றான் எங்கள் குரு நாதன்
வாதியருங் காண ஒண்ணான் எங்கள் குரு நாதன்
வாக்கு இறந்த இன்பந் தந்தான் எங்கள் குரு நாதன்.

8

முச் சந்திக் குப்பையிலே எங்கள் குரு நாதன்
முடக்கிக் கிடந்திடு என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
அச்சமொடு கோபம் இல்லான் எங்கள் குரு நாதன்
ஆணவத்தைப் போக்கி விட்டான் எங்கள் குரு நாதன்
பச்சைப் புரவியிலே எங்கள் குரு நாதன்
பாங்காக ஏறென்றான் எங்கள் குரு நாதன்
தச்சன்கட்டா வீட்டிலே எங்கள் குரு நாதன்
தாவு பரிகட்டு என்றான் எங்கள் குரு நாதன்.

9

நாமே நாம் என்று உரைத்தான் எங்கள் குரு நாதன்
நமக்குக் குறைவில்லை என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
போமே போம் வினை என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
போக்கு வரவில்லை என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
தாமே தாம் என்று உரைத்தான் எங்கள் குரு நாதன்
சங்கற்பம் இல்லை என்றான் எங்கள் குரு நாதன்
ஓம் என்று உறுதி தந்தான் எங்கள் குரு நாதன்
ஊமை எழுத்து அறி என்றான் எங்கள் குரு நாதன்.

10

- ஸ்ரீமத் யோக சுவாமிகள் - யாழ்ப்பாணம்.

ஜீவ பிரம்ம ஐக்கிய சொரூபம்

குருவின் திருவடி, தடையெல்லாம், தகர்க்கும்
 குருவின் திருவடி, அஞ்ஞானம், அகற்றும்
 குருவின் திருவடி, எல்லாம் அருளும்,
 குருவின் திருவடி, என்றும் துணையே,

பேசுவதல்ல உணர்வு, வாழ்வது தான்
 தயையும், கருணையும், வெளியாக்கி
 தரணியில் உடல் கொண்டு, சாந்தி தந்த
 அகண்டாகார, நித்த, முத்த, திருவடி வாழ்க

தான் அடங்கி, தரணி அடக்கி,
 நீயே நான் எனும், அகண்ட நிலையில்,
 குருவே எல்லாம், சர்வம் பிரம்மம் எனும்
 பொன்னார் திருவடி, என்றும் வாழ்க

கருவாகி உருவாகி, களப்பில் ஜீவப் பயிர் செய்து
 ஜீவப் பிரம்ம, ஐக்கிய சொரூபமாய்,
 ஜீவானந்த, லட்சண நிலையின் சுட்டாய்
 என்றும், எம்முடன் நிலைத்த, திருவடி வாழ்க

21-02-2006

அருணாசலத்தான்

அழியா அவித்தை அழிந்தொழிய

அழியா அவித்தை அழிந்தொழிய ஞான
விழியால் எரிக்கும் விமலன் - மொழியதனை
நெஞ்சே நினைந் உருக நீங்காக் குரு பரன்றன்
கஞ்ச மலர்த் தாளே கதி.

தூய குருவருளே தோன்றத் திருவருளில்
தோய வழி காட்டுந் துன்பகல-நேயமுடன்
பாராது பார்த்துப் பழகியது தானாகில்
வாராது வன் பிறவி வாழ்வு.

- ஸ்ரீமத் அருணாச்சலம் சுவாமிகள்

ஈப் பிழை செய்யினும் ஏதம் அறப்
பொறுத்து இன் சொல்லால் என்றுஞ்
செப்பி இனிப் பிழை ஏதும்
வாராது காத்தருள் எந்தையே
ஓப்பறு நிராம்சமே நாம் என்னும்
பெரு வெளி தன்னை உணர்த்தித்
தப்பற நோக்க உரைத்தான்
தயாபரன் எங்கள் குருபரனே.

அவனே நானே.

நீ உடம்பன்று, மனமன்று, புத்தியன்று, சித்தமன்று, நீ ஆத்மா.

ஆத்மா ஒரு நாளும் அழியாது. இது மகான்களுடைய அநுபவ சித்தாந்தம். இந்த உண்மை உனது உள்ளத்தில் நன்றாய்ப் பதியக் கடவது.

ஆனால் நீ கவனிக்க வேண்டியது ஒன்றுண்டு, அதாவது தரும நெறியிற் பிசகாதே. எவ் உயிரும் பெருமான் திருமுன்னிலை என்று சாதனை செய், கடவுள் உள்ளும் புறம்பும் உள்ளவர்.

இப்படிக்கு

அவனே நான்.

அமுந்தொறும் அணைக்கும் அன்னை

அறிவிலாகு ஆடி ஓடி

விழுந்தொறும் எடுக்கும் அப்பன்

விளையாடும் போது தோழன்

தொழுந்தொறும் காக்கும் தெய்வம்

சொந்தமாய் எடுப்போர்க்கு எல்லாம்

குழந்தையாய் இப்படி உலாவும், என்

சற்குருநாதன் வாழி வாழி.

ஆதி குரு கடையிற் சுவாமிகள்
ஸ்ரீ முக்கியானந்தர்

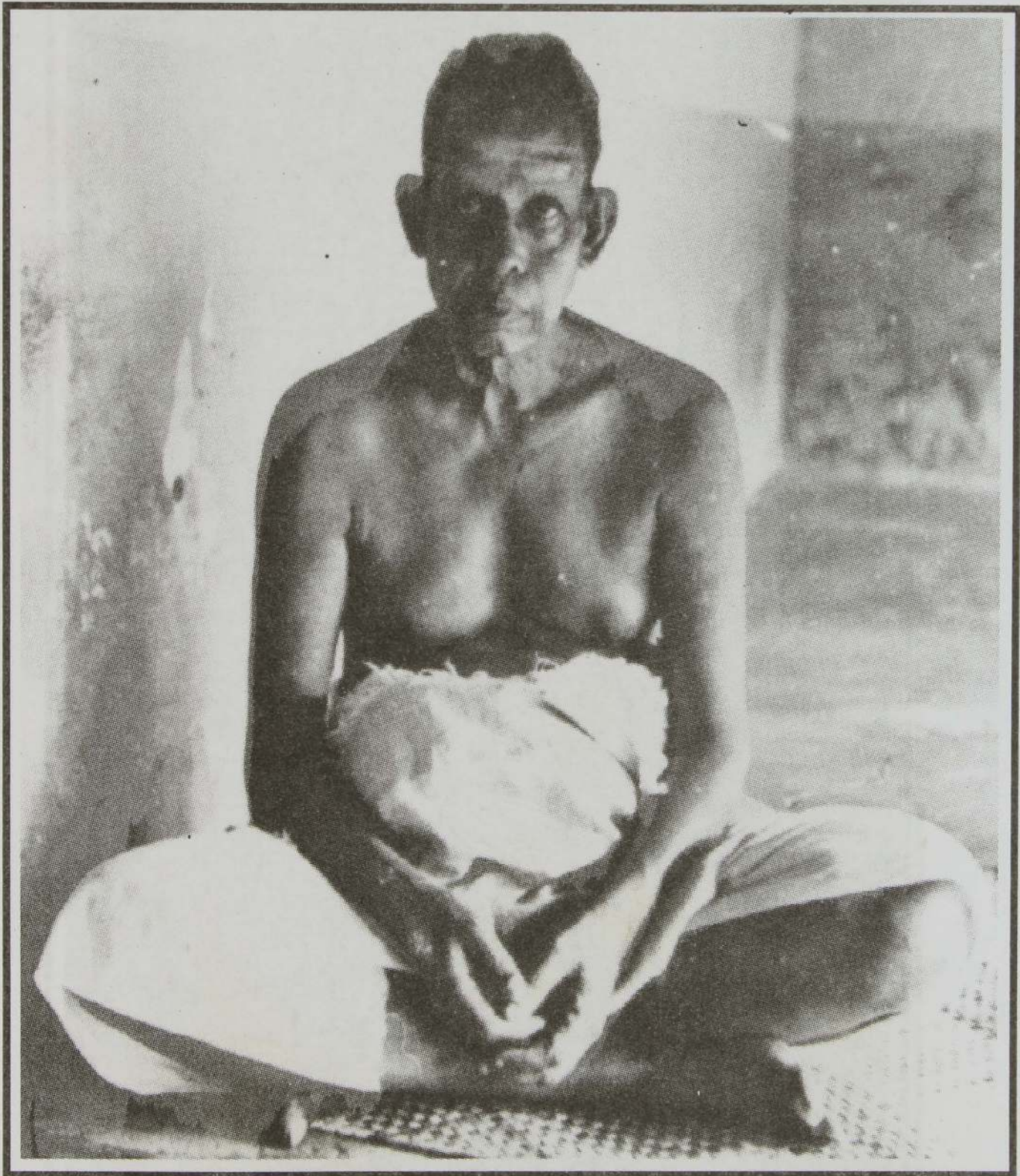
ஸ்ரீமத் கனகரத்தினம் சுவாமிகள் ஸ்ரீமத் சாஜன்ட் சுவாமிகளின் சீடர்

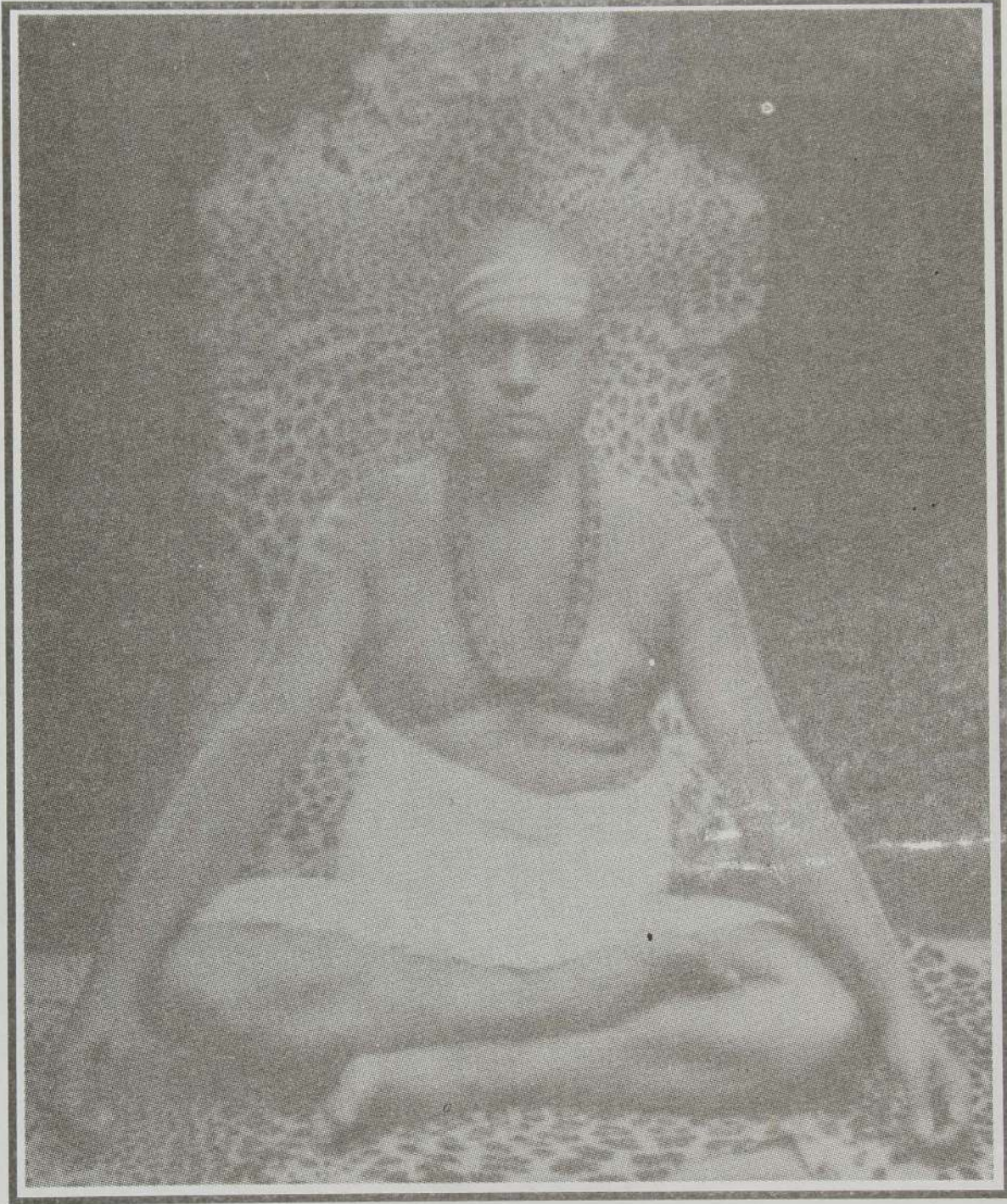
ஸ்ரீமத் மகாதேவ சுவாமிகள்
ஸ்ரீமத் கனகரத்தினம் சுவாமிகளின் சீடர்

ஸ்ரீமத் அருணாசலம் சுவாமிகள்
 ஸ்ரீமத் மகாதேவ சுவாமிகளின்
 மாணவர்

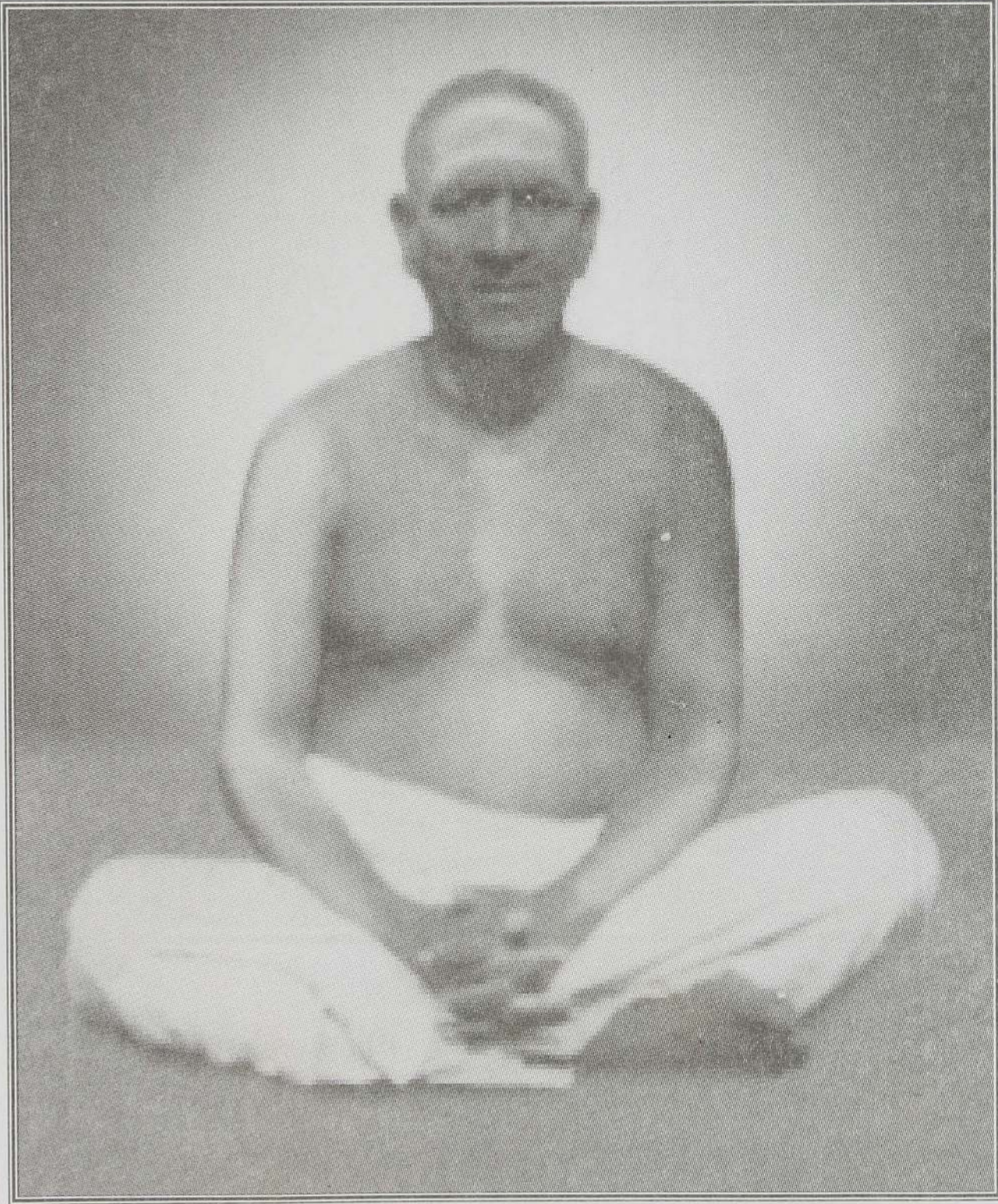
ஸ்ரீமத் இராமலிங்க சுவாமிகள்
(1942 - 1968 ஸ்ரீமத் மகாதேவ
சுவாமிகளின் சீடர்)

“தாங்காமல் வையகத்தை அழிக்கும் வேந்தர்
தரணியில் பலருள்ளார் தருக்கி வீழ்வார்
ஓங்காமல் அஞ்சாமல் இடர் செய்யாமல்
என்றுமருள் ஞானியரே எமக்கு வேந்தர்”

- பாரசி

ஸ்ரீமத் மஹாதேவ சுவாமிகளின்
சீடரான
முருகேசு கந்தையா சுவாமிகள்

ஓம்

சமர்ப்பணம்

ஸ்ரீ சீவகுருநாத குருபீட
 பிரம்ம சொருபன்
 சுவாமி, குருபரன், மகாதேவன்
 செழுங்கிளை தாங்கி, சுட்டிய வாழ்வில்
 அவித்தை அழியும் மூலமும்
 வழியும் அறிந்து, அகுவாய் வாழ்ந்தோன்

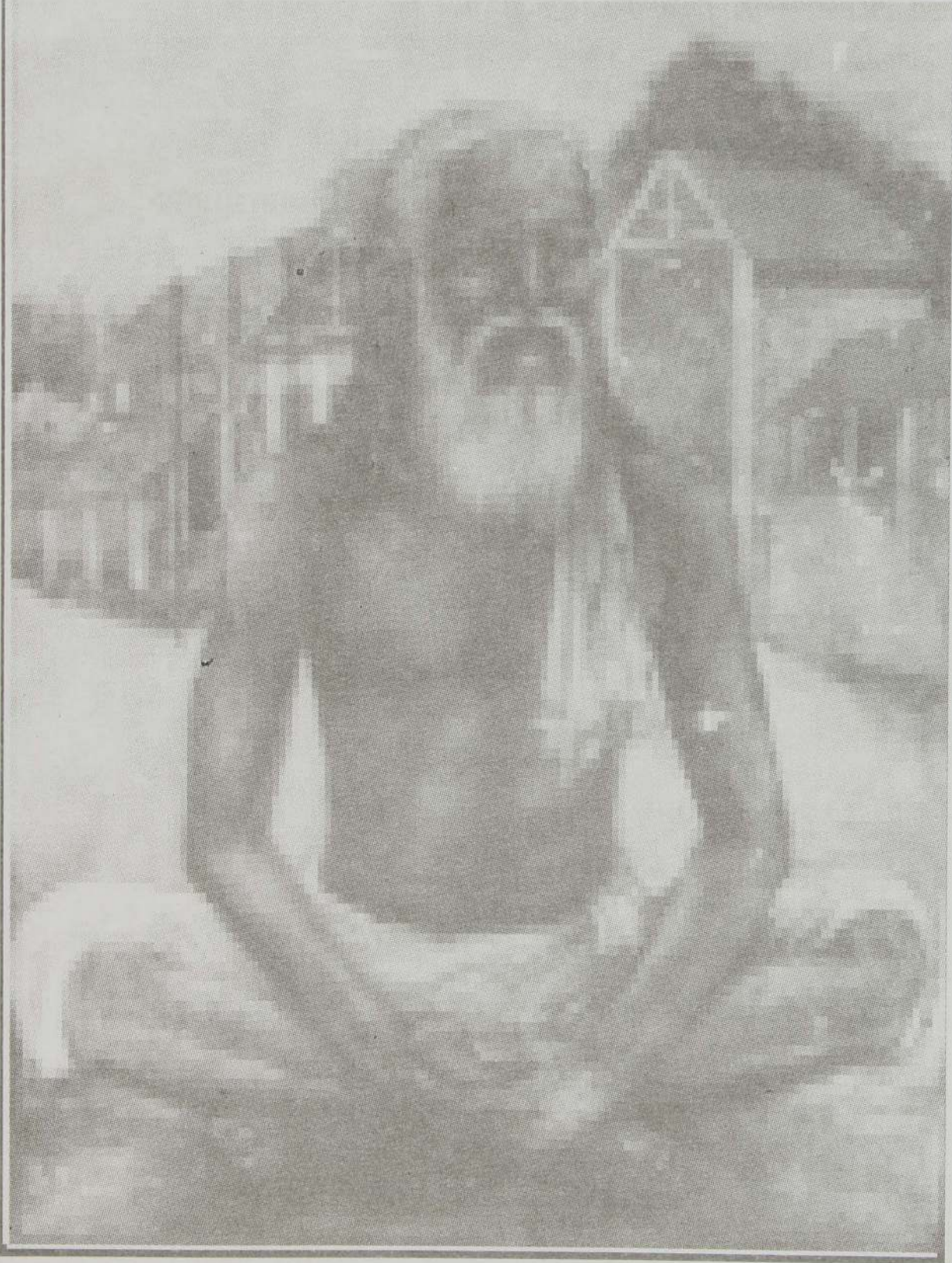
கலையும் பொருளும் நலமும்
 அருளுடன் நற்சீந்தையும் உயர் நோக்கும்
 வல்லோர் வாழ்த்தும் தூயோர் துணையும்
 தன் வழியில் என்னைத் தந்தோன்

குருவைக் காட்டி,
 மெய்யின் வழியும் காட்டி
 இசைபட பயன் தர வாழ் என்ற
 எந்தை கந்தையா ஐயன்
 திருவடிக் கே சமர்ப்பணம்

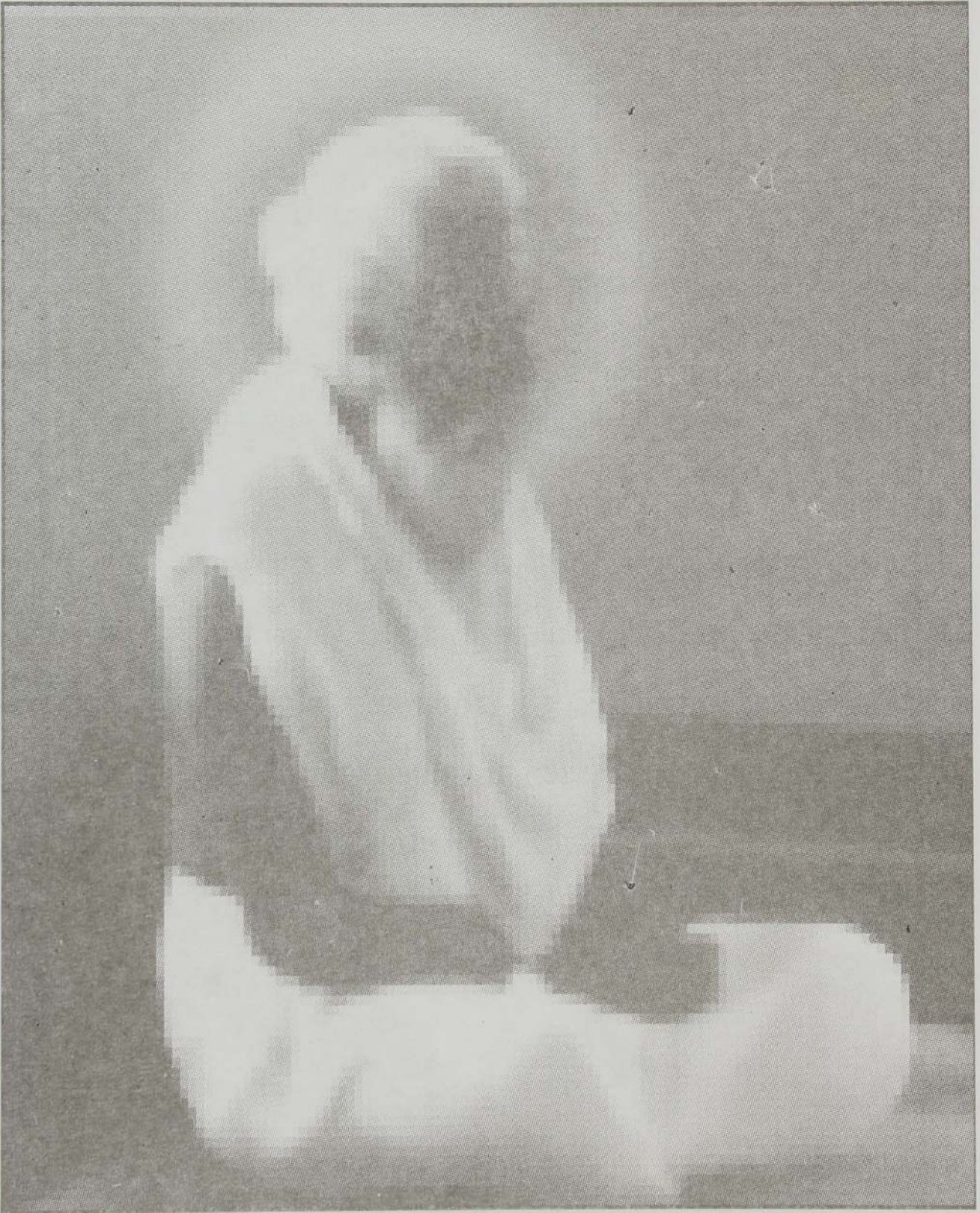
26-09-2011

Dr. க. கிருஷ்ணானந்தசிவம்
 க. மகாதேவசிவம்.

ஸ்ரீமத் செல்லப்பா சுவாமிகள்

ஸ்ரீமத் செல்லப்பா சுவாமிகளின்
சீடர்
யோகர் சுவாமிகள்

ஓம் தத் சத்

அக முகம் ஆகு, அப்போதே, ஆனந்தமுண்டாம். எதனால், கண் காணுகிறது? எதனால், காது கேட்கின்றது? எதனால், மூக்கு முகருகின்றது? எதனால் வாய் பேசுகின்றது? **அது தான், ஆத்மா அல்லது கடவுள்.** எவ்வளவு சுலபமான வழி! நினைத்துப் பார். அனைத்தும் உன் கைவசம். ஒரு கணம், நீ, ஊன்றி யோசிப்பாயானால், நீ, அதுவென, உனக்கு, நன்கு புலனாகும். உன்னுள்ளே, தெய்வீகத் தன்மையை, உணர். நீயே, உனக்குத் தலைவன். நீயே, உன்னை நடத்துபவன். நீயே, உலகத்துக்கு ஏக சக்கராதிபதி. இந்தத், தூய எண்ணத்தை மறந்தால், இறப்புப், பிறப்பாகிய, சமுத்திரத்திற் கிடந்து, திக்கு முக்குப் படுவாய்.

எழுந்திரு. விழித்துக் கொள். உன்னை, இனி ஒன்றும் வெற்றி எடுக்க முடியாது. விளக்கு, எரிய வேண்டுமாயின், திரியும், எண்ணெயும் வேண்டும். நீ, பிரகாசம் அடைய வேண்டினால், ஓயாமல், **ஓம் தத் சத்**, என, உணர்ச்சியோடு (அதாவது உயிரை எழுப்பி), பிரார்த்தனை செய். சீக்கிரம் புத்தகத்தை முடி.

யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீமத் யோகர் சுவாமிகள்.

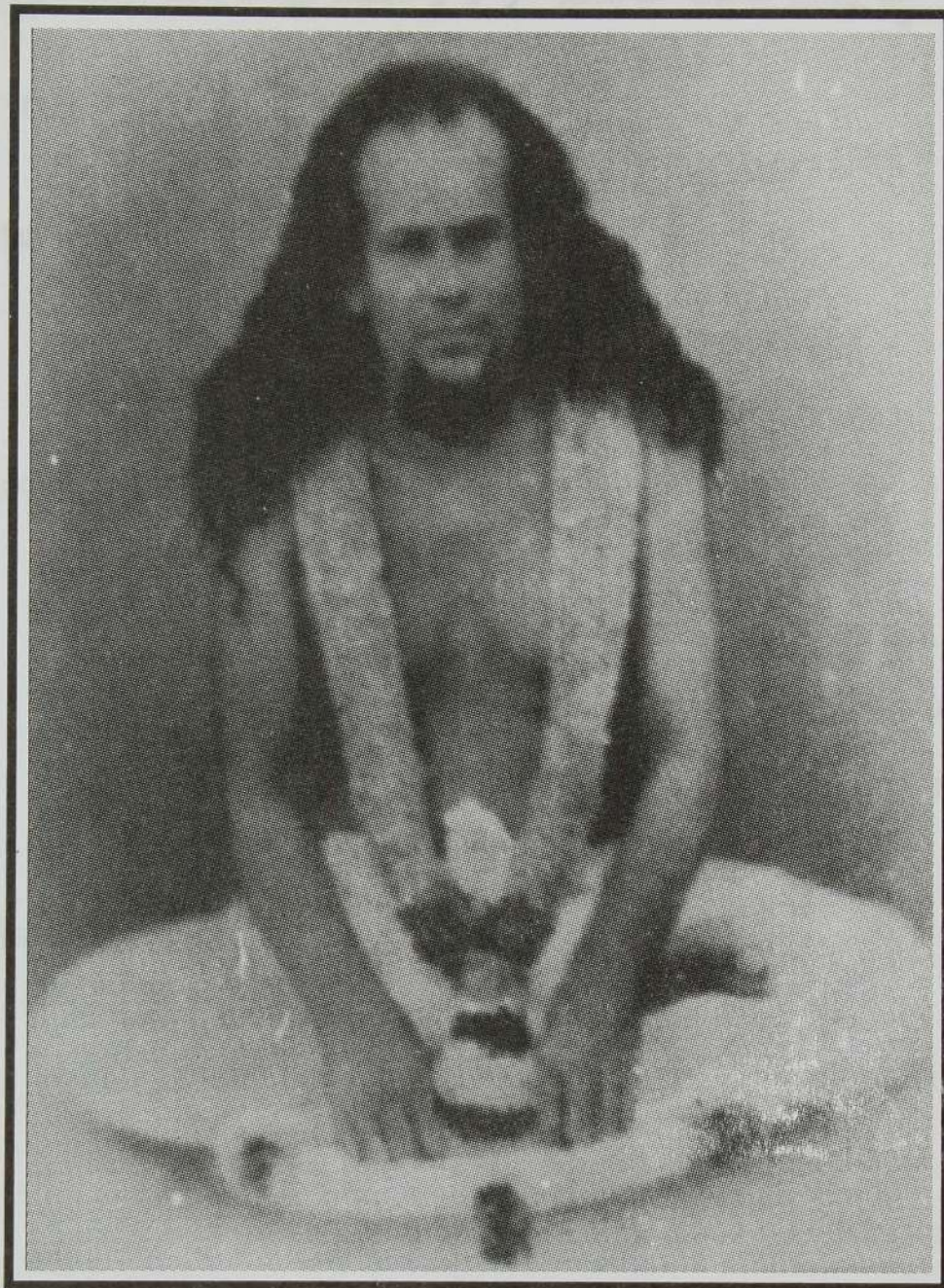
அன்னுங்கை கோண்டாவில்
கந்தையா சுவாமிகள்
ஸ்ரீமத் மகாதேவ சுவாமிகளின் சீடர்

தவத்திரு. வடிவேற் சுவாமிகள்
 ஸ்ரீமத் மகாதேவ சுவாமிகளின் சீடர்
 உருத்திரபுரம் - கிளிநொச்சி
 மகாதேவ ஆச்சிரமத் தாபகர்

கொழும்பு ஆண்டவர் சேஹ் (Sheik) நெய்னா முஹம்மது தாளையன் பாபா

கடவுள் ஒரு வஸ்துவோடுங் கலந்ததில்லை
கடவுலோடு ஒரு வஸ்துவுங் கலந்ததில்லை
கடவுளைத் தவிர ஒன்றுமில்லை
இந்த நிர்ணயம் உடையவரே என் கூட்டத்தவர்.

பாடுபட்டேன் பரமறிந்தேன்
பாடிழந்தேன் பரமானேன்.

தூண்டுகோல் இல்லாத், துணை இல்லாத், தூய்தானால்,
வேண்டுவது எல்லாம் கொடுக்கும் விண்.

(பிரஹ்மஸீ தாளையான் சுவாமிகள்)

தரிசனம் தாரும் தாளை ஐயனே

தரிசனம் தாரும், தாளை ஐயனே

- தரிசனம்

நிதரிசனமான, நிமல மூர்த்தி
பதமலர் சூடினேன், பரம கிருபாநிதி

- தரிசனம்

பிழை பல செய்தேனை, பேரருளால்
கருணையோடு, வாவென அணைத்து
பெரு வெளி தன்னை, நோக்க வைத்த
ஒப்பறு தயாநிதியே, ஏகமே

- தரிசனம்

ஜென்ம ஜென்மமாய், பிறந்து இறந்து உழன்றேன்,
இன் வழி அறியாமல், இருளினில் திரிந்தேன்
கருணைக் கடலே, வல் அரசே, தர்பார்தனில்
பெருவெளி காட்டி, அகண்டம் சேரவே

- தரிசனம்

அழியா அவித்தை அழித்து,
ஞான விழியால், கருமக் கழிம்பு எரித்து
பேசாமல் பேசும், வேதம் அருளி,
ஒளி வெள்ளத்தில், என்றும் இருந்திட

- தரிசனம்

அருணாசலத்தான்

06-05-2003

விவேக சூடாமணி - அட்டவளை

முன்னுரை

பக்கம்

முதலாம் பாகம்

1.	குரு வணக்கம்	5
2.	மனிதப் பிறவி அரிது	6
3.	ஞானமே முக்திக்கு ஸாதனம்	12
4.	சிஷ்ய லக்ஷணம்	24
5.	குருவை அண்டுதல்	43
6.	குருவின் அபயப் பிரதானம்	53
7.	சிஷ்யனின் கேள்விகள்	
8.	தன் முயற்சி அவசியம்	63
9.	மோட்ச ஸாதனங்கள்	73
10.	ஸ்தூல சரீரம்	85
11.	சூக்ஷ்ம சரீரம்	111
12.	மாயையும் அதன் காரியங்களும்	131
13.	காரண சரீரம்	154

இரண்டாம் பாகம்

14.	ஆத்ம ஸ்வரூபம்	159
15.	பந்த ஸ்வரூபம்	174
16.	ஆத்ம அநாத்ம விவேசனம்	188
17.	அன்ன மய கோசம்	196
18.	பிராண மய கோசம்	207
19.	மனோ மய கோசம்	209

20.	விஞ்ஞான மய கோசம்	203
21.	ஆனந்த மய கோசம்	258
22.	ஆத்மா கோசங்களுக்கு அதீதர்	264
23.	பிரஹ்மமும் ஐகத்தும்	282
24.	பிரஹ்ம லட்சுணம்	295
25.	பிரஹ்மமும் ஆத்மாவும்	299
26.	தத்துவ அநுஸந்தானம்	315

முன்றாம் பாகம்

27.	வாஸனைகளக் குறை	330
28.	அத்தியாஸத்தைப் போக்கு	341
29.	அஹங்காரத்தைப் விலக்கு	356
30.	ஐகாக்காரியம் அவசியம்	378
31.	ஆத்ம நிலை நமுவாதே	391
32.	நிர் விகல்ப ஸமாதி	415
33.	ஸமாதிக்கு ஸாதனங்கள்	445
34.	இரண்டற்ற நிலை	480
35.	சரீரத்தை கவனிக்காதே	497
36.	ஜீவன் முக்த லட்சுணம்	503
37.	கர்ம நாசம்	533
38.	பிராரப்த கர்மா	542
39.	பர தத்துவம்	560
40.	குருவின் ஆசீர்வாதம்	568
41.	சிஷ்யரின் அநுபவம்	576

நூல் முகம்

ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியார், காலாதீத, என்றும் நிலைத்த உண்மையின், மாறு பாடற்ற, அறி-
வின் வெளிப்பாட்டின், அவதாரம். காலத்திற்கு காலம், தர்மத்தையும், உண்மையை,
நிலை நிறுத்தவும், புனர் நிர்மாணம் செய்யவும், "பிரம சொரூபம்" மானிட சட்டை
சாத்தி, எழுந்தருளும். இந்திய நாடு, பல்வேறு சமய குதர்க்க வாதங்களுக்குள்
சிக்குண்டு, அனாத்மா மாயையின், பிடியுள், மூழ்கி இருந்த வேளையில், ஆத்ம
அறிவை, ஒழுங்குற அமைத்து, பல் வேறு, நிலைக்க முடியாத வாதங்களை,
தகர்த்து, உண்மையினை நிலை நாட்டி, ஆத்மாவை தரிசனம் செய்யும் வழிமுறை-
களை, நிறுவிய, ஞான சொரூபம், ஸ்ரீ சங்கரர். நீங்களும் அனுபவிக்கலாம் என்று,
உண்மைப் பொருளுக்கு, வழிகாட்டியவர்.

இவற்றை முறையாக, படித்தர முறையில், உணர்த்துவது, ஸ்ரீ விவேக சூடாமணி,
இமையம், எவ்வாறு உலகின் பௌதீக சூடாமணி போல், விளங்குகிறதோ, வேத,
உபநிடத, சிந்தனையின், இமையச் சூடாமணியாம், விவேக சூடாமணி. இந் நூலை
முறையாக கற்பவர்கள், கோடி காலம், புண்ணியம் செய்தவர்கள். அவற்றின் பலன்
தான், அவர்களுக்கு, இந் நூலைப் பற்றி அறியவும், படிக்கவும், உணரவும், விளங்கவும்,
திருவருளால், குருவருளால், அனுபவிக்கவும், பேறு பெற்றவர்கள். **தானே தான்,
அனுபவிகள் ஆவது தான், இந் நூற் பயன்.** இவ் அரிய விவேக,
சூடாமணி, இந்திய, உலக, தத்துவச் சிந்தனையின், சூடாமணி.

"நலமில்ன் நண்ணார்க்கு

நண்ணிர்க்கு நல்லன்

சலமில்ன் பேர் சங்கரன்" (திருவருட்பயன்.)

இது, சங்கர குருவுக்கும், விவேக சூடாமணிக்கும், பொருத்தம் உடையது.

பேசுவதில் பயனில்லை. அனுபவித்து அறிதல், அறிந்து அனுபவித்தல். ஆத்மானுபவம். குருவருள் துனை, வழிகாட்டும். செல்வோம். ஆழ மூழ்குவோம். அனுபவிப்போம்.

இந் நூலில், பின்வரும் நூல்களில் இருந்து குறிக்கப்பட்ட பகுதிகள். பொருள் முழுமை விளக்கம் கருதி, இணைக்கப் பட்டுள்ளன.

1. மூல சமஸ்கிருத சுலோகங்களும், அதன் ஆங்கில மொழி மாற்றமும் - விவேக சூடாமணி, ஸ்ரீ சந்திரசேகர பாரதி சுவாமிகள், சிங்கேரி மடம்.

பிரசுரம் :- பாரதிய வித்தியா பவன் - பம்பாய்

2. சமஸ்கிருத சுலோகங்களின், ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு

ஆக்கம் : சுவாமி ஸ்ரீ சின்மயானந்தா அவர்கள்

பிரசுரம் : சின்மயா மிசன் - பம்பாய்

3. விவேக சூடாமணி - தமிழ் பாடல்கள்

மூல நூலும், மூலம், பிரிக்கப் பட்டதும்.

ஸ்ரீ பீட்ஷீ சாஸ்திரிகள் எனும் லோகநாத சர்மா, அவர்கள்

திருவிடை மருதூர், தமிழ்நாடு.

4. விவேக சூடாமணி - ஸ்ரீ சந்திரசேகர சுவாமிகள். தமிழ் ஆக்கம் சிருங்கேரி தாசன், ஸ்ரீ சுப்புரத்தினம் அவர்கள், திருச்சிராப் பள்ளி - (1975)

5. விவேக சூடாமணி - சுவாமி ரங்கநாதானந்தாஜி, தலைவர், இராமகிருஷ்ண மிசன் கல்கத்தா - (ஆங்கிலம்)

வாசகர்கள் முழுமையாகவும், பூரணத்துவமான அறிவு பெறவேண்டி, மேற் கூறிய நூல்களின் பகுதிகள் இணைக்கப் பட்டுள்ளன.

மேலும், பல விவேக சூடாமணி நூல்கள், பலரால் எழுதிப் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன. எல்லா வாலறிவுடை மகான்களுக்கும், ஞானியர்க்கும், இந்நூல் பிரசுரமாக, மூல காரணமான, அந்தர்யாமியான, பிரம்ம சொரூபத் தூண்டலுக்கும், கோடான கோடி வணக்கங்கள், போற்றிகள், தோத்திரங்கள்.

நன்றிகள் :- இந் நூலை அறிமுகம் செய்து, எனக்கு பலமுறை படிப்பித்து, பிடிப்புச் சுவை ஏற்படுத்தி, பல்வேறு ஆங்கில, விவேக சூடாமணிநூல்கள் படித்து, அனுபவிக்க, ஊற்றுக் காலாய் அமைந்த, ஸ்ரீமத் அருணாசலம் சுவாமிகளின், அன்பிற்குரிய மாணவன், சீடராகிய **ஸ்ரீ பரம்சோதி** (காரைநகர், யாழ்ப்பாணம்) அவர்களுக்கு, என்றும், என் வணக்கங்கள். நன்றிகள் கோடி.

பல வகைகளில், இந் நூல், உருவாவதற்கு ஆலோசனைகளையும், பிற உதவி-களையும் நல்கிய, **ஸ்ரீமத் றித்தமயானந்தா சுவாமிகள் (இராமகிருஷ்ண மிசன் கொழும்பு, இலங்கை)** அவர்களுக்கு, எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள். வணக்கங்கள்.

இது அழகிய முறையில் வெளி வருவதற்கு, பல்வேறு உதவிங்களையும், ஆலோசனைகளையும், ஊக்கங்களையும் நல்கிய, கொழும்பு, இலங்கை, தாளையன் சமாதி பொறுப்பாளரும், தாளையன் அச்சக முகாமைப் பெறுப்பாளருமாகிய, ஸ்ரீ அப்துல் கரீம் சாகிப், செய்யட் சாகிப், அவர்களுக்கும், அவர் தம் பணியாளர்களுக்கும், என் நன்றிகள், என்றும் உரித்தாகுக.

அழகிய ஆழமான வாழ்த்துரை வழங்கிய **ஸ்ரீமத் ஆத்ம கணானந்த சுவாமிகள்** விவேகானந்த கல்லூரி, முன்னாள் பொறுப்பாளர், மைலாப்பூர், தற்போது ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ணமடம், சென்னை, அவர்களுக்கும், **கலாநிதி, பிரதாப் ராமானுஜம்** அவர்களுக்கும், என்றும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள். வாழ்த்துக்கள்.

ஸ்ரீ சிவகுருநாத குரு பீடம் -யாழ்ப்பாணம்

யாழ்ப்பாணம் உலகறிந்த ஒரு சிறிய ஊர். யாழ்ப்பாண ஆத்மீக சான்றோர்களில், தலையாய குருவானவர்களில் ஒருவரான, யாழ்ப்பாண சுவாமியை (அருளம்பலம்), மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதி அவர்கள், **குவலயத்தின் விழி அனையாம் யாழ்ப்பாணத்தான் என்றும், சங்கரன் என்றும் வியந்து, பாடி உள்ளார்கள்.** சுமார் 100 வருடங்களுக்கு முன், அமைதியும், பண்பாட்டிலும், ஆத்மீகத்திலும், கல்விவிலும், உயர் நிலையில் திகழ்ந்த, ஞானியுடைய ளயும், பண்பாளர்களுடைய கொண்டு, இலங்கியது, யாழ்ப்பாணம்.

வாழையடி வாழையென, ஆத்மீக மரபு, நிலை கொண்டு தழைத்தோங்கி இருந்தது. இன்றும் இருக்கிறது. என்றும் இருக்கும், உலகெல்லாம் பல்வேறு காரணங்களுக்காய், அதிசயமாய் பார்க்கின்ற நிலைக் களம். ஊர் அறிந்த ஞானியுடைய கொண்டு, ஆத்மீக, ஞான சாதனைக்கு வழிகாட்டும் நிலையமாகவும், சுட்டும் தளமாகவும், விளங்கியது. ஸ்ரீ சிவகுருநாத குரு பீடம். யாழ்ப்பாண, பரிணாமத்தின், அடித்தளமாகவும், விளங்கியது. இலக்கிய, விழுமியப் பண்பாட்டினை, வழிகாட்டி, செய்யத் தக்கது, தகாதது எவை, என்பவற்றை, வேத, உபநிடத வழியில், வழிப் படுத்திய நிலையமாக, ஸ்ரீ சிவ குருநாத குருபீடம், ஞான கங்கையென, யாழ்ப்பாணத்தையும், இந்து, தமிழ் மக்கள் வாழ்வையும், வளப் படுத்தியது.

18/19ம் நூற்றாண்டில், சைவஃதமிழ் மறுமலர்ச்சிக்கு, வித்திட்டு, வளர்ச்சியுற, பாதை அமைத்து, யாழ்ப்பாணச்சாமி, (பாரதியாரின் ஞான குரு), மகா தேவ சுவாமிகள், ஆறுமுக நாவலர், யோக சுவாமிகள், ஆகிய எத்தனையோ மகான்கள், என்றும் யாழ்ப்பாணத்திலும், இலங்கை, இந்தியா, உலகம் முழுமையிலும், பல்வேறு தரத்தினாலும், சாகியத்தினராலும், போற்றப் படுகின்றனர்.

இந் நூல் வெளி வருவதற்கு, ஸ்ரீ சிவ குருநாத குரு பீட முனிவர்களும், ஆச்சாரியர்களும், மற்றும் சாணரோர்களுடைய சிந்தனைகள் தான், ஊற்றாக அமைந்தது. கைவல்யம், ரிபு கீதை, பகவத் கீதை, மாண்டூக்கியம், விவேக சூடாமணி, பாமதி, மற்றும் திருவாசகம், தாயுமானவர், பட்டினத்தார், ஆகிய பல் வேறு தமிழ்க் கருவூலங்கள், வேதாந்த, உபநிடத நூல்கள், முறையாக, விஸ்தாரமாக, படித் தரமாக, ஞான சாதகர்களுக்கு, படிப்பிக்கப் பட்டதைக், காணும் பாக்கியம், கேட்கும் பாக்கியம், யாழ்ப்பாண ஆத்மீக சரித்திரத்தில், மறக்க முடியாத, அத்தியாயம்.

அழியா அவித்தையை, அழிக்கும் கலையை, பல காலும் உணர்த்திய, ஸ்ரீ சிவ குருநாத குருபீட ஞானியர்கள், மகான்களுக்கும், அவர் தம், வாழையடி வாழையென வந்த, திருக் கூட்ட மரபினர்க்கும், என் பணிவான வணக்கங்கள்.

என்னை ஈன்று, புரந்த, என் தந்தை, கந்தையா ஐயனுக்கும், தாய் செல்லம்மாளுக்கும். ஆன்மீக அந்தரங்க வழியினை, கருணையோடு காட்டி, அறிவித்த என் குருநாதன், பிரம்ம சொரூபன், அகண்டாகார, நித்த, முகத்த, ஸ்ரீமத் அருணாசலம் சுவாமிகள், பாத கமலங்களுக்கு, இந் நூலினைக் காணிக்கையாக ஆக்குகிறேன்.

தோன்றாத் துணையாக, எனைப் புரந்த, கொழும்பாண்டவர், பிரம்ம ஸ்ரீ தாளையன் சுவாமிகள் கருணைக்கு, சிரசார்ந்த, பல கோடி வணக்கங்கள்.

இந் நூலினை ஆக்குவதில், தொகுத்தல் காரியம் மாத்திரம் தான் என் பங்கு. மூல ஆசிரியர்கள், ஆக்கிய மகான்களின் கருத்துக்களில், எவ் வித மாற்றமும் செய்யாமல் இருக்க, மிகவும் கவனம் எடுக்கப் பட்டுள்ளது. ஆயினும், தற்போதைய மொழிப் பாவனைக்கு ஏற்ப, அமைப்புக்களுக்கு ஏற்ப, சிறு மாற்றங்கள் செய்யப் பட்டுள்ளன.

ஏதும், பிழைகள் ஏற்பட்டிருப்பின், எனது பாண்டித்திய குறைபாட்டினால் ஏற்பட்டவை எனக் கொண்டு, அறிஞ்ஞர்கள், குறைபாடுகளை, பொறுத்தருள வேண்டுகிறேன்.

இந் நூலின் கருத்து, ஆழம், அழகு, அதனால் விழைந்த அனுபவ ஆனந்தம், திருவருள் இயக்கிய திறத்தால், இந்த முயற்சி, கை கூடி, உருவாகி, வெளி வந்துள்ளது. அத் திறத்திற்கும், ஸ்ரீ சங்கர ஆசானுக்கும், அனந்த கோடி வணக்கங்கள்.

இந் நூல், ஸ்ரீ சிவ குருநாத அறக் கட்டளையின், முயற்சியினால் வெளியிடப்படுகிறது.

அன்புடன் - சிவம்.

Dr. க. கிருஷ்ணானந்த சிவம்.

ஸ்ரீ சிவகுருநாத குருபீட

அறக் கட்டளை.

“தாங்காமல் வையகத்தை அழிக்கும் வேந்தர்
தரணியில் பலருள்ளார், தருக்கி வீழ்வார்,
ஓங்காமல், அஞ்சாமல், இடர் செய்யாமல்,
என்றும் அருள் ஞானியரே எமக்கு வேந்தர்”

- பாரதி

அணிந்துரை

விவேக சூடாமணி என்னும் நூல், ஸ்ரீ சிவகுருநாத பீட அறக்கட்டளை உதவியுடன் வெளியிடுவது, மிகப் பொருத்தமானது. நம்முடைய மக்களின் ஆன்மீக வாழ்வுக்கும் அறச் சிந்தனை வளர்ச்சிக்கும், ஒழுக்க மேன்மைக்கும், இந் நூல் உதவுவதாக அமையும். சங்கர ஆசான் வடமொழியில் இயற்றிய விவேக சூடாமணி எனும் இந் நூலினை, உலகநாத சுவாமிகள் தமிழ் மொழியிலே தந்துள்ளார். சாதன சம்பத்தி, குருசேவை, சிரவண மனனம், தியானம், சமாதி, ஞானம், வீடு என்பன பற்றிக் கூறும் இந் நூல் அறுநூற்றி எழுபத்தொரு பாடல்களைக் கொண்டமைகிறது.

நூலின் தொடக்கத்திலேயே, அரிதாகிய இந்த மனிதப் பிறவி பற்றிக் கூறப்படுறது.

எத்திற ஏதுவாலோ எய்திய மநுடத் தேகம்
அத்திலும் ஆரணார்த்தம் அறிவதற்கு ஏதுவாக
ஒத்த ஆண்மையை அடைந்து உண்மையாக முத்தி சேர
எத்தனம் செய்யா முடன் என்றும் ஆன்மாவைக் கொன்றோன்.

என்னும் பாடலிலே அடைவதற்கு அரிய மனித உடலையும் அதிலும் ஆண்மை உடையதாயும், அமைந்து, வீட்டு உண்மையாகிய முத்தி சேர்வதற்குரிய முயற்சி கொள்ளாத முடன், ஆன்மாவையே கொன்றவனாகின்றான் என்று, கூறப் படுவதைக் காணலாம்.

பல நூல்களை ஒழுங்காகப் படிப்பதாலோ, தேவர்களை அர்ச்சித்து உபசரிப்பதாலோ, இன்னும் வேறு பலவற்றைச் செய்வதாலோ, முத்தி கைகூடுவது இல்லை. அப்படியானால் என்ன செய்ய

வேண்டும்? குருவை அடைந்து, ஆத்ம விசாரம் செய்ய வேண்டும், எனக் கூறும் நூலாசிரியர், தொடர்ந்து, சீடனுடைய இலக்கணம் கூறுகிறார். பின்னர், குருவினுடைய இலக்கணம் கூறப்படுகின்றது. இருவரும் சந்திக்கும் இடத்தில் என்ன நடக்க வேண்டும் என்பதை

பக்தியால், வணங்கிச் செய்த, பலவித சேவையாலே மெத்தவுந் தன்னிடத்தில், மெய்ப்பொருள் மேவா நின்ற உத்தம குருவை நோக்கி, உணர வேண்டியவை எல்லாம், புத்திமானான சீடன், போற்றியே, வினவல் வேண்டும்

என்று அழகாகக் கூறுகிறார்.

குரு-சீட வாழ்வு எல்லோருக்கும் கிட்டுவதில்லை. இந்த உலக மனிதரை நல் வழிப்படுத்த எண்ணும், உயர்ந்த சீவான்மாக்களுக்கே, அது கிட்டும். அத் தகமை உடையவர்களையே விவேக சூடாமணி விவேகம் உடையவர்களாகக் கருதுகிறது. விவேகம் உடையவர்களுக்குத்தான் வைராக்கியம் உண்டாகிறது.

இந்நூல் உருவாகி, வெளிவருவதற்கு காரணமாய் உழைத்த Dr. கிருஷ்ணானந்தசிவம், யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஸ்ரீ சிவகுருநாத குருபீட ஞானிகளின், அருள் ஆசிக்கு பாத்திரமானவர். அவர்களுக்கு என் வணக்கத்தையும் பாராட்டுக்களையும் தெரிவிக்கிறேன். ஆன்மீக விசாரஞ் செய்யும், அறிவுடையோர் குழாம், இவர்களுக்கு நன்றி கூறும். சுத்த வேதாந்தம் சொல்லிய பொருள்களை எல்லாம், தத்துவ நூல்களையுடைய சான்று கொண்டு, சங்கர ஆசான் ஆக்கிய, இந் நூல் மெய்யியல் மாணவர்களுக்கும், இந்து நாகரீகம் கற்கும் மாணவர்களுக்கும் பயனுடையதாக அமையும்.

இந் நூலினை வெளியிடும் எனது மதிப்பிற்கும், மரியாதைக்கும் உரிய இனிய நண்பர் Dr. கிருஷ்ணானந்தசிவம் அவர்களுக்கும் ஸ்ரீ சிவகுருநாத பீட அறக் கட்டளையின் சகலர்க்கும், மீண்டும் நன்றியுடன் பாராட்டும் கூறி, இந்த அணிந்துரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

கலாநிதி பிரதாப் கிராமாநுஜம்

தலைவர்

ஸ்ரீ சிவகுருநாத பீட

அறக்கட்டளை.

27-03-2013

“சொல்லித் தருவார் யாரும் இல்லைத்
தொல் உலகில், உன் அருளே துணையதாகும்
சொல்லிய சொல் அறிகிலேன், துயரம் மேவும்
சோகமொடு சூழ் கரணம் ஒழியவில்லை
எல்லாமாய் அல்லதுமாய் இருந்ததனில்
இருந்தபடி இருக்கச் செய்து
பொல்லா வல்வினை அகற்றி ஆண்டருளும்
புரணமாம் பொருளே போற்றி”

RAMAKRISHNA MISSION

40, Ramakrishna Road, Colombo 6

Phone - 253251 & 561305
E-mail - rkm@lanka.lk

27-03-2013

வாழ்த்துச் செய்தி

மனதையும், புலன்களையும் தான்தோன்றித்தனமாக அலைய அனுமதித்து விட்டால் அவை வாழ்க்கையை அமைதியற்ற பாலை வனமாக்கி அழித்து விடும். ஆனால் அதே மனதையும், புலன்களையும் கட்டுப் படுத்தி, அறநெறி சார்ந்த பாதையில் செலுத்தத் தெரிந்து கொண்டு விட்டால் வாழ்க்கை அமைதி நிறைந்த இன்பச் சோலையாகி விடும். இத்தகைய கட்டுப்பாடான வாழ்க்கைக்கு சிறந்த வழிகாட்டியாக அமைந்த நால்தான் பகவான் ஸ்ரீசங்கரர் அருளியுள்ள விவேக சூடாமணி. வேதாந்த தத்துவங்களையும், ஆன்ம விசாரம் மற்றும் சாதனை முறைகளையும் மிகத் தெளிவாகக் கூறும் வடமொழி நூல் இது. வடமொழியை அறியாத, தமிழ் மக்களுக்காக வேண்டி, இந் நூலின் வடமொழி சுலோகங்கள், தமிழ் செய்யுட்களாகவும் இயற்றப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளன. திரு கிருஷ்ணானந்த சிவம் அவர்கள். இந்த வடமொழி சுலோகங்களும், தமிழ் செய்யுட்களும், தவிர இவற்றிற்கான ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் அமைந்த உரைகளும் ஒரே நூலில் இடம் பெறும் வண்ணம் சிறப்பாக வெளியிட்டுள்ளார். அவரது நற் பணியை மனமார பாராட்டுகிறோம்.

திரு சிவம் அவர்கள், அவரது சிறுபிராயம் தொடக்கம், யாழ்ப்பாணத்தில் அமைந்துள்ள பழமையான வேதாந்த மடத்தோடு நெருங்கிய தொடர்பு உடையவர். அக் காலத்தில் அந்த மடத்தில்

வாழ்ந்து வந்த போற்றுதலுக்குரிய, துறவிப் பெருமக்கள் மீது மிகுந்த பக்தி புண்டு, அவர்களது அன்புக்கும், அருளுக்கும் பாத்திரமானவர். அவர்களது தெய்வீகத் தொடர்பு, அவரது இளம் மனத்தில், ஆன்மிக உணர்வை ஆழமாகப் பதித்து விட்டதின் விளைவாக, இன்று, அவர் பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் குறிப்பிடும், இல்லற பக்தனைப் போன்ற நிலையில் வாழ்ந்து வருகிறார். தனது உலகக் கடமைகளை சிறிதும் புறக்கணிக்காது, ஆனால், அதே சமயத்தில், மிகுந்த ஆன்மிக நாட்டத்தோடும், அவர் வாழ்ந்து வருகிறார், என்பதற்கு, இந் நூல் வெளியீடு ஒரு சான்று எனலாம். அவரது ஆன்மிகப் பயணம் தொடர வாழ்த்துவதோடு, அதற்கு, இறைவன் துணை நிற்கப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

சுவாமி ஆத்மகனானந்தா

- சுவாமி ஆத்மகனானந்தா

“முத்தரைப் பகைவர் என்றும்
முர்க்கரை உறவர் என்றும்
பெத்தனாய், அனேக காலம்
பிறந்து கிறந்து எய்த்திட்டேற்குப்
பத்தியால் ஞானங் காட்டி,
ஞானத்தாற் பரனைக் காட்டும்,
சத்திய ஞானானந்த
சற்குரு நாதா போற்றி.”

முகவுரை

ஆதி சங்கரர், வேதாந்தத்தை விளக்க, உபநிஷத் பாஷ்யமும், பகவத் கீதா பாஷ்யமும், பிரம்ம சூத்ர பாஷ்யமும், எழுதி ஸநாதன, தர்மத்தை ஸ்தாபித்தார். பாஷ்யங்களைப் படித்து, அறியத் திறமை குறைந்தவர்களுக்கும், அவகாசம் இல்லாதவர்களுக்கும், பயன்படும் வகையில், சிறியதும், பெரியதுமான பிரகரண கிரந்தங்கள் எனப்படும், பல நூல்களையும், அருளியுள்ளார்கள். அவற்றுள், விவேக சூடாமணியை, முதன் முதலில் எழுதியதாய்க் கூறுவர். தலையில் அணியும் இரத்தினம், சூடாமணி. அது எல்லா ஆபரணங்களிலும் சிறந்தது. ஆத்மா, அனாத்ம, விவேகத்தைப் புகட்டுவதில், இந் நூல், தலை சிறந்து விளங்குவதால். இதற்கு, விவேக சூடாமணி, எனும் பெயர் பொருந்துவதாயிற்று.

இதற்குச் சமீப காலத்தில், சிருங்கேரி பீடாதிபதியாய் இருந்த, ஸ்ரீ சந்திரசேகர பாரத் ஸ்வாமிகள், மிகச் சிறப்பான பாஷ்யம் எழுதி இருக்கிறார்கள்.

விவேக சூடாமணியில் 590 கலோகங்கள், இருக்கின்றன. இதில், ஸ்ரீ சங்கரர், ஆத்ம தத்துவத்தையும், அதை அறிந்து உய்வதற்கு மார்க்கத்தையும், பல உதாரணங்களுடன், ஒரு சீடனுக்கு, குருவானவர், போதிக்கும் பாணியில், சம்பாஷனை முறையில் தெளிவு படுத்தி இருக்கிறார்.

ஜுவராசிகளுக்கு, மானிடப் பிறவி, முக்தியில் ஆசை, மகா புருஷர்களைச் சேர்தல், ஆகிய இம் முன்றும், அடைதற்கு உரியவை. தெய்வத்தின் அருள் காரணமாகத்தான், இவற்றை அடைய இயலும், சாஸ்திரங்களைப் படித்தாலும், தேவதைகளை வழிபட்டாலும், பல விதமான கருமங்களைச் செய்தாலும், ஆத்மா, அனாத்ம, விவேகம் இல்லாமல், முக்தி கிட்டாது. ஆகையால், ஒருவன், தகுந்த குருவை

அடைந்து, அவருடைய உபதேசத்தால் ஈடேற வேண்டும். வேதத்தை நன்கு உணர்ந்தவரும், பாவம் அற்றவரும், ஆசை வயப்பட்டு, நலியாதவரும், பிரம்ம ஞானியும், காரணம், ஏதுமின்றி, ஜீவராசிகளிடம் கடல் போன்ற கருணை உடையவரும், தன்னை வணங்கும் நல்லவர்களுக்கு, உளம் கலந்த உறவினரும், எவரோ, அவரே சிறந்த குரு. அப்படிப் பட்ட குருமார்கள், மன அமைதி உள்ளவர்களாகவும், வஸந்த காலத்தைப் போல், உலகிற்கு, நன்மை செய்பவர்களாகவும், பயங்கரமான பிறவிக் கடலைத், தாங்கள், தாண்டியவர்களாய்ப், பிறரையும் தாண்டுவிப்பவர்களாயும், உலகில் இருக்கின்றார்கள். அந்தக் காலத்தில், இருந்தார்கள். இந்தக் காலத்தில், அப்படிப் பட்ட மகான்கள் இல்லையென்று, சிலர் கருதுகிறார்கள். அது தவறு. மகான்கள், எல்லாக் காலத்திலும், இருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கண்டு கொள்ள, நமக்கு அவாவும், அறிவும், இல்லாதது தான், குறை.

எல்லா விதத்திலும், முயற்சி செய்து, தளைகளினின்று விடுபடுவதற்கு. ஒருவன், நோய் முதலியவற்றினின்று விடுபடுவதற்கு, முயற்சிப்பது போல, தீவிரமாய், முயல வேண்டும். சாஸ்த்திரம், எல்லை இல்லாதது. அறிய வேண்டியது, அழிதம். காலமோ குறைவு, இடையூறுகள் பல. எது ஸாரமாய் உள்ளதோ, அதை, நீர் கலந்த பாலிலிருந்து, பாலை மட்டும், ஹம்ஸம் கிரகிப்பது போல், கிரகிக்க வேண்டும்.

முக்திக்கு, முதற்படி, நிலை அற்ற பொருட்களில், தீவிரமான, வைராக்கியம், விஷயங்களை, விஷம் போல், ஒதுக்கிப், புறக் காரணங்களையும், அகக் காரணங்களையும், பொறுமையுடன் அடக்க வேண்டும். பிறகு, ஆசை வாய்ப்பட்டுச் செய்யும் கருமங்களை, எல்லாம் துறக்க, சிந்தித்து, இடை விடாது தியானம் பழகி, ஸமாதி நிலையை அடைய வேண்டும், அதனால் அறிவாளியானவன், இங்கேயே முக்தி இன்பத்தை அடைவான்.

“நான்” என்னும், உணர்விற்கு ஆதரமானதும், இயற்கையான, என்றும் உள்ளதுமான பிரம்மம், ஒன்று இருக்கிறது. விழிப்பு, கனவு, உறக்கம், என்று, மூன்று நிலைகளிலும் ஸாட்சியாய் இருந்து கொண்டு, அன்ன

மயம், பிராண மயம், மனோ மயம், விக்ஞான மயம், ஆனந்த மயம் என்ற, ஐந்து கோசங்களினின்றும் வேறாக, அது உள்ளது. மூலப் பிரகிருதியினின்றும் வேறாக அது உள்ளது. மூலப் பிரகிருதியினின்றும், அதன் மாறு பாடுகளினின்றும் வேறுபட்டதாகவும், ஸுட்ஷுமமாகவும் ஸ்தூலமாகவும் உள்ள, இவ், உலகைப் பிரகாசித்து கொண்டும், நான், நான் என்று, அனைவராலும் உணரப்படுவதாயும், புத்தியின் ஸாட்ஷி வடிவில், அது விளங்குகின்றது. தன்னுடைய இந்த உண்மையான வடிவை, ஒருவன் அறிந்து, பாவமற்றவனாகவும், மாசற்றவனாகவும், சாவற்றவனாகவும், ஆகிறான். இந் நிலையை, உணர்வதல்லாமல், முத்திக்கு, வேறு வழி இல்லை.

ஐாதி, சேர்க்கை, குலம், கோத்திரம், ஆகியவற்றிற்கு அப்பாற் பட்டதும், பெயர் வடிவம், குணம், குற்றம் ஆகியவை அற்றதும், இடம், காலம், பொருள், முதலியவற்றைக் கடந்ததும், ஆகிய பிரம்மம், எதுவோ, அதுவே, நான் என்று, புத்தியில், ஒருவன் அனுஸந்தானம் செய்ய வேண்டும். உலகைப் பின்பற்றிச் செல்வதையும், கூட விட்டொழித்து, ஆத்மாவில், பொய்யாகக் கற்பிக்கப் பட்டுள்ள, அத்தியாஸம் அனைத்தையும், ஒழிக்க வேண்டும். உறக்கத்தாலும், உலக வியாபாரத்தாலும், சப்தம் முதலிய விஷயானுபவத்தாலும் ஏற்படும், ஆத்ம மறதிக்குச், சிறிதும் அவகாசம் கொடுக்காமல், உண்மையான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை, இடை விடாது சிந்தித்து, தன் மேல் ஏற்றிக் கொண்ட அனைத்தையும், வேஷத்தை, நடிகன் களைவது போல், பொய் உடலைத், தான் என்று, எண்ணுவதை விட்டு விட வேண்டும்.

கேட்பதை விடச் சிந்திப்பது, நூறு மடங்கு சிறந்தது. சிந்திப்பதைக் காட்டிலும், ஆத்ம தத்துவத்தை உணர்ந்து, சித்தத்தில் நிலை நிறுத்துவது, லட்சம் மடங்கு சிறந்தது. நிர் விகல்ப சமாதி, அளவிலாச் சிறப்புடையது. எவ்வாறு தங்கமானது, நன்றாய் நெருப்பில், சுத்தம் செய்யப் பட்டால், அழுக்கு நீங்கித், தனக்கியல்பான பிரகாசத்தை அடையுமோ, அவ்வாறே, மனதானது, தியானத்தால், ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ், எனும் முக்குணங்களின், அழுக்கை ஒழித்துப், பரிசுத்தமான, தத்துவ நிலையை,

அடைகின்றது. வாக்கை, மனதை, புத்தியில் ஒடுக்கி, புத்தியை, ஸாஷியான, கூடஸ்தனிடம் ஒடுக்கி, அவனையும் குணங்களுக்கும், எண்ணங்களுக்கும் அப்பாற் பட்ட, பரிபூரணாத்மாவில், ஒடுக்கி, ஒருவன், ஒப்பற்ற சாந்தியை அடைகின்றான்.

பர தத்துவத்தின் அறிவு, உதித்த பின், ஸத் ரூபமாயுள்ள பிரமத்தில், கற்பனையாகிய உலகம், இல்லவே இல்லை, கயிற்றில், தோன்றிய பாம்பு, உண்மையில், முக் காலத்திலும் இல்லை. இருந்தது, போகவில்லை. எப்போதும், இல்லவே இல்லை. அப்படி, இந்த துவைதப் பிரபஞ்சம், வெறும் மாயையே. இரண்டற்ற பிரம்மமே, உண்மையில் உள்ளது. பிரம்மத்துடன் கலந்தவன், பிரம்ம வடிவாகவே, எப்பொழுதும் இருந்து கொண்டு, வெளி விசயங்களைப் பொருட் படுத்தாதவனாகவும், உறங்குபவனைப் போலும், சிறு குழந்தையைப் போலவும், பிறர் கொடுக்கும், அன்னம், பானம், முதலிய, போக்கிய வஸ்துக்களை மட்டும் அனுபவிப்பவனாய், அளவில்லாத பிறவிகளில் செய்த, புண்ணியத்தின் பயனாகிய, மோட்ச ஆனந்தத்தை, எய்தியவனாய்ப், பிறவிப் பயனை அடைந்த, பாக்கியவானாய், எல்லோராலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவனாய் விளங்கிடுவான். அவன், ஜீவன் முத்தன் எனப்படுகின்றான். அவன், பணமில்லாதவனாயினும், திருப்தி நிறைந்தவன். ஒப்பற்றவனாயினும், எங்கும், ஒக்க நோக்குபவன். ஜீவாத்மாவிற்கும், பிரமத்திற்கும், பேதத்தையும், பிரம்மத்திற்கும் பிரபஞ்சத்திற்கும், பேதத்தை, அவன் ஒரு பொழுதும் காண்பதில்லை. அவனுக்கு, முன்போல், உலகில் இன்ப துன்ப, அனுபவம் கிடையாது. இருக்குமேயானால், அவன் வெளிப் போக்குடைய, இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டவன், பிரமானந்தத்தை அடைந்தவன் அல்லன்.

ஆத்ம ஸாட்சாத்காரத்தை எய்திய, சிஷ்யன், குருவிடம், பின் வருமாறு, தன் அனுபவத்தைப் பற்றி கூறுகின்றான்.

பிரம்மமும், ஆத்மாவும், ஒன்றேயாக ஆகிவிட்ட பொழுது, புத்தியானது காணாமற் போய் விட்டது. செயலில், முனைப்பு கரைந்து விட்டது. இது

என்று, நேராகக் காணப்படுவதையோ, இது அன்று, என்பதையோ, நான் அறியவில்லை. அது என்னவென்றோ, எப்படிப் பட்டதென்றோ அறியவில்லை. அளவு கடந்த இன்பம், அந் நிலையில் உள்ளது, என்பதை மட்டும் உணர்கிறேன். அதைச் சொல்லால், வர்னிக்க இயலவில்லை. மனதால் நினைப்பதற்குங் கூட, முடியாது. அங்கே, மனது ஸமுத்திரத்தில் விழந்து, கரைந்து போன, மழைப் பனிக்கட்டியின், நிலையை அடைந்து விட்டது. எவருடைய கடைக் கண் பார்வையாகிய, குளிர்ச்சியான சந்திரப் பிரகாசம், விழுந்ததால் பிறவியாகிற கடும் வெயிலின், சீரமம் தீர்ந்து, அளவு கடந்த பெருமை வாய்ந்த, ஆனந்தமாகியதும், அழிவற்றதுமான, ஆத்ம தத்துவத்தை, அடைந்தவன், ஆனேன். அதற்கு, குருவிற்கு நமஸ்காரம்.

சீருங்கோரிதாசன்

ஸ்ரீ-சுப்புரத்தினம்

திருச்சி.

(1975)

“பொச்சையாம் உடலங் காட்டிப்
பொறி புலன் கரணங் காட்டி
இச்சையாய் ஆருயிருங் காட்டி
எழிற் திரு அருளுங் காட்டி
அச்சம் இல் நிலையங் காட்டி
அகம் புறந் தானாய்க் காட்டிச்
சச்சிதானந்தங் காட்டுஞ்
சற்குரு நாதா போற்றி.”

ஞான நூல்கள் பயிலும் படித்தர முறைமை

அத்வைத, ஞான நுற் சாதகர்கள், பயில வேண்டிய நூல்கள் பயில்வதற்கு ஓர் படித்தர முறைமை வகுக்கப் பட்டுள்ளது.

பிரபஞ்ச விரிவு, (Evaluation), ஒடுக்கம், (Invelution) அடிப்படைத் தத்துவங்கள் முறைப் படுத்தி கிரமமாக விவரிக்கும் முதல் நூல் நாநாஜீவ வாதக்கட்டளை என்பதாகும். இதனை ஸ்ரீ சேஷாத்திரீ சீவனாரருளிய செய்த **நாநாஜீவவாதக் கட்டளை** மூலமும், ஸ்ரீலஸ்ரீ கிராமசுவாமி ஐயா அவர்கள் இயற்றிய அரும்பத விளக்கவுரையையும், முதன்மையாக பயில வேண்டும்.

மேலும்,

ஸ்ரீ தாண்டவராய சுவாமிகள் அருளிய **கைவல்லிய நவந்தம்**, திருத்துருத்தி இந்திரபீடம் ஸ்ரீ கரபாத்திர சுவாமிகள் ஆதீனத்துக்குரிய ஸ்ரீமத் ஈசூர் - சச்சிதானந்த சுவாமிகள் இயற்றியருளிய **விருத்தியுரையும்**, கட்டாயமாக பயில வேண்டும்.

கைவல்ய நவந்தம், எனும் அடிப்படை வேதாந்த நூல், எல்லா ஞான சாதகர்களும் படிக்க வேண்டியது, இன்றியமையாதது.

மேற்சொன்ன இரு நூல்களையும் பயின்றபின் ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியர் அவர்கள் அருளிய **விவேகசூடாமணியை** பயிலுவதுதான் படித்தர முறைமையாகும். இலகுவாக விளங்கி கொள்ளக்கூடியதாக அமையும், மேற்கூறப்பட்ட நூல்களைப் பயின்ற ஞான சாதகர்கள், சீவரகசியம் எனும் ரிபுகீதையை பாராயணம் செய்வதனால், சிவ அனுபூதி பெற்று சிவமேயாவார்கள் இது அனுபவ மகான்களுடைய வழிமுறை.

- சிவம்.

யாழ்ப்பாண ஞானப் பாரம்பரியம்

ஸ்ரீ சிவகுருநாத குருபீடம்

காலச் சுவடுகள்

ஸ்ரீமத் கடையிற் சுவாமிகள் காலம்

ஸ்ரீமத் சாஜன்ட் சின்னத்தம்பி காலம்

29-03-1908

ஸ்ரீமத் கனகரத்தினம் சுவாமிகள் காலம்

14-09-1922

ஸ்ரீமத் மகாதேவ சுவாமிகள் காலம்
ஸ்ரீ சிவகுருநாத குருபீடம் வேதாந்த மடம்
தரும ஸ்தாபனமாக உருவாக்கப்பட்டது

1922 - 15-11-1942

ஸ்ரீமத் இராமலிங்க சுவாமிகள் காலம் (1942 - 1968)

உள்வாங்கு மனமே

உள்வாங்கு மனமே, ஆழ உள்வாங்கு
- உள்வாங்கு

எண்ணம், காற்றென, விரியும் மனமே
உண்மை சொருபம் காண வேண்டிடில்
- உள்வாங்கு

விசாரணைக்கு முன், உண்மையாகவும்
விசாரணைக்கு பின், பொய்யாகவும்
உளது எதுவோ, அதுவே மாயை
மனதின் சொருபம், மாயை, அதனால்
- உள்வாங்கு

ஆசை அற்று, அசுத்த வாதனைகள் ஓய,
பலன் அற்று, சுத்த கருமம் செய்து
அழுக்கது கழுவினே, சிறுக சிறுக
நிர்மலமாய், ஞான பூமியில், ஏறவே
- உள்வாங்கு

அவித்தை, ஆசை, துன்பக் கர்மம்,
தடை செய், முடிச்சுகள் மாய
துர்ச் சங்கம் ஓய, சங்கல்ப நாச,
ஆத்ம தரிசன, உபாயம் கொண்டு
- உள்வாங்கு

மனம் அற்ற, பரிசுத்த, வெளியில்
அத்வைத பூரண நிலையின்,
ஆனந்த ஆழியின், அனுபவம் ஆகி
சுத்த ஒளிர், பிரம்மாகித், திளைத்திட
- உள்வாங்கு

அருணாசலத்தான்

02/10/2008.

ஆழ மூழ்கு மனமே, ஆழ மூழ்கு

ஆழ மூழ்கு மனமே, ஆழ மூழ்கு

ஆழ மூழ்கு

சொல்லறு நிலையில், சுகம் பெற
ஆனந்த ஆழியின், அனுபவம் சித்திக்க

ஆழ மூழ்கு

எங்கும் பிரமம், எதிலும் பிரமம்
உள்ளதும் பிரமம், இல்லதும் பிரமம்
உண்மையும் பிரமம், பொய்மையும் பிரமம்
இருப்பது ஒன்றே, அதுவும் பிரமம் - அதனால்

ஆழ மூழ்கு

பேதம் அற்றது பிரமம், பேச்சற்றது பிரமம்
போதம் அற்றது பிரமம், புண்ணியமானது பிரமம்
தூயது பிரமம், துளங்குவது பிரமம்
மோனமும் பிரமம், முக்தியும் பிரமம் - அதனால்

ஆழ மூழ்கு

அருணாசலத்தான்

02.10.2008

ஏகம் நான்

ஸ்ரீ இராமா, கிருஷ்ணா,
ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ணா, எனப் பாடு

மறை புகல் அனுபவம், சித்திக்கவே
இராமா, இராமா, கிருஷ்ணா, கிருஷ்ணா,
ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ணா, எனப் பாடு

- ஸ்ரீ இராமா

வேண்டலும் நீயே, விடலும் நீயே,
செய்கையும் நீயே, இன்மையும் நீயே,
காரணமும் நீயே, காரணியும் நீயே
முழுமையும், இம்மையும், மறுமையும், நீயே

(அதனால்)

- ஸ்ரீ இராமா

அப்பன் நிராமயன், ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ணன்,
தனை நாடி, வரவேண்டி, நாளும்,
வழி பார்த்து, விழி சோரக், காதலால்,
கருணை பொங்கிக், காத்து நிற்க,

- ஸ்ரீ இராமா

நானுமில்லை, நீயுமில்லை, பூரணமே
மும்மல முடிச்சுமில்லை, மயலுமில்லை,
நித்தியம், நிரஞ்சனம், நிர்மலம்,
நிராமயம், நிர்க்குணம், ஏகம், நான்

(அதனால்)

- ஸ்ரீ இராமா

26.02.2002

அருணாசலத்தான்

ஏகமே – பிரம்மமே

ஏகமே பிரம்மமே நிர்க்குணமே

- ஏகமே

எல்லாமாய் அல்லதுமான ஒன்று,
ஒன்றாகி, ஒன்றாய் உள்ள

- ஏகமே

ஜென்ம வாசனைகள் அழித்து
மனமது நசித்து, விருத்திகளின்றி
தானே தானாம், அத்துவித அனுபவ
ஆனந்த ஆழியில், அமிழ்ந்திடும்

- ஏகமே

கருணா சொரூபமே நிர்மல பூரணமே
நீயே நானாய் - நானே நீயாய்
ஆனந்த சொரூப இலட்சணமாகி,
தூய நிராமய, தூரிய நிலையான,
சச்சிதானந்த சிவமெனும்

- ஏகமே

01.12.2005

அருணாசலத்தான்

வையம் வணங்கும் நல்லைக் குகனே - போற்றி

ஞான வரம்பே – மகா மௌனம்

யாழ் பாடி பெற்ற மாதவப் பேறே - போற்றி
பாழ் வாழ்வை நீறாக்கும் நெற்றிக் கண்ணாய் - போற்றி

வையம் வணங்கும் நல்லைக் குகனே - போற்றி
சைவப் பிளம்பே நையும் அடியர் உணர்வே - போற்றி
குலை நடுங்கக் கூத்தாடுவாள் நிலை ஒடுக்குவாய் - போற்றி
நிலை இல்லாமலே, சுழல்வார், தம்மை, நிலை
நிறுத்துவாய் - போற்றி

ஆக்கிய அனைத்தும் அழிப்பாய் - போற்றி
அழித்தவையில் ஆக்கம் செய்வாய் - போற்றி
துன்பம் தந்து கர்மம் கழிப்பாய் - போற்றி
இன்பம் துன்பம் யாவும் கர்மத் துடைப்பே - போற்றி

அசுத்த மாயையை நீறாக்கும் அருட் பரையே - போற்றி
சுத்த மாயை பூட்டி சிவோகம் தந்தாய் - போற்றி
அத்துவிதப் பொருளாம், அபேத வஸ்து - போற்றி
அபேத வஸ்து, அனுபவ நிலை, மௌன வைப்பே - போற்றி

மௌன வைப்பே, குணங்குறி இறந்தாய் - போற்றி
தானே அதுவாம், தத்துவப், பெரிய பொருளே - போற்றி
பெரிய பொருளே, மௌன உணர்வே - போற்றி
மௌன உணர்வு கடந்த, ஞான வரம்பே - போற்றி

ஞான வரம்பே! மௌனம்! மௌனம்! மகா மௌனம்!

07-06-2000

அருணாசலத்தான்

வெங்கட ரமணா, பூரணப் பொருளே

பண்டரி நாதா, புண்டரி கேசா
வெங்கட ரமணா, பூரணப் பொருளே

- பண்டரி

கோபியரோடு ஆடியே, மாடுகள் மேய்க்கும்
அலகில் விளையாட்டின் நாயக, - திருமாலே

- பண்டரி

அண்ட சராசரம் அகிலமும், அணுவும்
பிண்டமும், பிரபஞ்சமும், நீயான
பரப்பிரம சொருபனே, விபுவே,
பேசுவனோ, உன் புகழ், குறை மதி கொண்டே

- பண்டரி

நாமறியோம், முன்னமே முடிந்தது, யாரறிவார்,
பொல்லாப் பொன்றும் இல்லை, சும்மா இரு,
விடுதலையாகி, உலகில் விளையாடு, எனும்
ஞானியரும் அறிவரோ, உன் லீலா வினோதம்

- பண்டரி

நீயே நானாம், தத்துவமசி
அயம் ஆத்ம பிரம, அனுபூதி
பிரக்ஞானம் பிரம்மம், சொல்லறு நிலை
அகம் பிரம்மாஸ்மி - ஆத்ம பிரம்ம சொருபனே

- பண்டரி

அருணாசலத்தான்

24.08.2006

சைவன் இந்து - யார் ?

சைவன், இந்து, யாரெனக் கேளீர்

- சைவன்

சிவன், விஷ்ணு, அம்பிகை, பிரம்மம்
சம்பந்தம் உடையவனே, சைவன்

- சைவன்

தள்ள வேண்டிவை, என்றும் தள்ளிடுவான்
(கோபம், காமம், களவு, கொலை, மோகம், லோபம்,
கபடம்)

கொள்ள வேண்டியவை, நாளும் கொண்டுடுவான்
(தயை, கருணை, அன்பு, கொடை, ஒப்புரவு,
சான்றான்மை)

சித்த சுத்தி கை வரவே, சாதனை செய்திடுவான்
தொண்டன், அடியன், எனவே உலவிடுவான்

- சைவன்

நாளும் பொழுதும், அவன் நாமம் பாடிடுவான்
சிவன் எனவே, எக் கணமும் வாழ்ந்திடுவான்
தடத்தம், சொருபம் அறிந்திடுவான்
தண் அருள் கொண்டு, இலங்கிடுவான்

- சைவன்

கருமக் கழிம்பு எரித்து, சித்தம் சுத்தமாகிட
வேதமும் சாஸ்திரங்களும், ஒதாமல் வெளியாகும்
ஐயனும் ஆன்மாவும் ஒன்றாகிட, அலை எழும்பும்
அகிலம் முழுமையும், பரவியே தானாகும்

- சைவன்

விவேக வைராக்கியம், சத்தியம், சாந்தம், பூண்டு
பிரம்மா, விஷ்ணு, மகேஸ்வர, சொரூபமாகி
அட்டமா சித்தியும், அகிலமும், ஒன்றாகிட
நாம ரூப கட்டறுத்து, அகண்டமாகிடுவான்

- சைவன்

தானேயாகி, தண் அருளுமாகி, தாயாகி
சொல்லும் செயலும் அற்று, அத்துவித
சிவமாகி, சிவவோகமாகி தைல தாரை என
பிரம, சிவமே, சிவோகம், சிவோகம்

- சைவன்

அருணாசலத்தான்

11.03.2008

திருவடி ஆவது திகள் தரு பெருவிவளி
திருவடி யாவது திருவருள் உறைவிடம்
திருவடி யாவது சின்மய மாக்கும்
திருவடி மோனத் திறமருள் தருமே.

.....

அகத்தில் புறத்தில் அருளாளியைக் கண்டு
சுகவிவளி தானான தூயோர் - சக மயக்கம்
அற்ற அறிஞர் காண் நன்னெஞ்சே அன்னவரை
உற்ற துணை என்றே உணர்.

சிவ சிவ சிவோகம்

சிவ சிவ, சிவ சிவ, சிவோகம்
சிவ சிவ, சிவ சிவ, சிவோகம்

- சிவ சிவ

ஆனந்த தாண்டவ சிவோகம்
அகண்ட அனுபவ சிவோகம்

- சிவ சிவ

மனம் அடக்க சிவோகம்
மனம் நசிக்க சிவோகம்
மயல் அறுக்க சிவோகம்
மூல மந்திரம் சிவோகம்

- சிவ சிவ

பவம் அறுப்பது சிவோகம்
பாவம் கெடுப்பது சிவோகம்
சித்த சுத்தி அனுபூதி சிவோகம்
சிவானந்தம் ஆவது சிவோகம்

- சிவ சிவ

முத்தி தருவது சிவோகம்
மூலமதாவது சிவோகம்
புரை இல்லது சிவோகம்
பூரணமாக்குவது சிவோகம்

- சிவ சிவ

மோன மூலம் சிவோகம்
 மோன முடிவும் சிவோகம்
 கௌரி சங்கர சிவோகம்
 ஷிவங்கரி மனோகரம் சிவோகம்

- சிவ சிவ

ஐகதா நாத சிவோகம்
 ஐகம் முழுமையும் சிவோகம்
 தேவ தேவ சிவோகம்
 பரமகம்சம் சிவோகம்

- சிவ சிவ

தேவ தேவ மகா தேவ சிவோகம்
 தத்துவமசிப் பொருள் சிவோகம்
 பரப் பிரம்மம் சிவோகம்
 பரம சித் சொரூபம் சிவோகம்

- சிவ சிவ

தினம் தினம் ஓதுக, சிவோகம்
 சிவோகம், சிவோகம், சிவோகம்

- சிவ சிவ

Leeds - U.K

அருணாசலத்தான்

25-01-2008

ஆத்ம சொருபம்

நித்தியம் பூரணம் ஏகம், பரமார்த்தம்
 பரப் பிரமம் நிதானம் சாந்தம்
 சத்தியம் கேவலம் தூரியம் சமம் திருக்கு
 கூடஸ்தன் சாட்சி போதம்
 சுத்தம் இலக்கியம் சநாதனம் சீவத்துவம்
 வீண் சோதி ஆன்மா
 முத்தம் விபு சூக்குமம் என்று
 இவ் வண்ணம் விதி குணங்கள் மொழியும் வேதம்

அசலம் நிரஞ்சனம் அமிர்தம் அப்பிரமேயம்
 விமலம் வசனாதீதம் அசடம்
 அநாமயம் அசங்கம் அதுலம் நிரந்தரம்
 அகணு நிருபம் அகண்டம்
 ஆசம், அனந்தம், அவிநாசி நிர்குணம்
 நிட்களம் நிரவயவம், அநாதி
 அசரீரம், அவிகாரம். அத்து விதம் என
 விலக்கு அனேகம் உண்டே.

பொருள் :-

அசலம், சலனமின்மை, நிரஞ்சனம், களங்கமின்மை, அமிர்தம், அழிவின்மை, அப்பிரமேயம், அறியப்படாதது. விமலம், அழுக்கின்மை. வசனாதீதம், வாக்குக்கெட்டாமை, அசடம், மூடமின்மை, அநாமயம், நோயின்மை. அசங்கம், சங்கமின்மை, ஆதுலம், கனமின்மை. நிரந்தரம், இடையின்மை. அகணு, அணுவன்மை. நிருபம், ரூபமின்மை. அகண்டம், கண்டமின்மை. ஆசம், பிறவிக்குடன்படாமை. அனந்தம், இறப்புக்குடன்படாமை. அவிநாசி, யாதினானு நசியாமை. நிர்க்குணம், குணமின்மை. நிட்களம், களமின்மை. நிரவயம், அவயமின்மை. அநாதி, ஆதியின்மை. அசரீரம், சரீரமின்மை. அவிகாரம், விகாரமின்மை. அத்துவிதம், துவிதமின்மை. எனக்கொள்க.

கைவல்ய நவந்தம்.

முதலாம் பாகம்

பொருளடக்கம்

1.	குரு வணக்கம்	5
2.	மனிதப் பிறவி அரிது	6
3.	ஞானமே முக்திக்கு ஸாதனம்	12
4.	சிஷ்ய லட்சணம்	24
5.	குருவை அண்டுதல்	43
6.	குருவின் அபயப் பிரதானம்	53
7.	சிஷ்யனின் கேள்விகள்	61
8.	தன் முயற்சி அவசியம்	63
9.	மோட்ச ஸாதனங்கள்	73
10.	ஸ்தூல சரீரம்	85
11.	சூக்ஷ்ம சரீரம்	111
12.	மாயையும் அதன் காரியங்களும்	131
13.	காரண சரிரம்	154

விவேகசூடாமணி

பாயிரம்

எவ்விநா யகனை முன்ன மியாவரும் பூசை செய்து
தவ்வறத் தங்க ளிட்டந் தரணியிற் றாமடைந் தார்
செவ்விய கருணை கூர்ந்த சிவனருள் குமர னான
வவ்விநா யகனை யென்று மகத்தினு ளனுசந் திப்பாம். 1

எவ் விநாயகனை முன்னம் யாவரும் பூசை செய்து
தவ் அறத் தங்கள் இட்டந் தரணியிற் தாம் அடைந்தார்
செவ்விய கருணை கூர்ந்த, சிவனருள் குமரனான
அவ் விநாயகனை, என்றும் அகத்தினுள், அனு சந்திப்பாம். 1

அம்பிகா சகித னாகி யானந்த நடனஞ் செய்து
நம்பினோர் துன்ப நீக்கி நற்சுக நல்கா நின்ற
வெம்பிதா வான வீச னிருபதக் கமலந் தன்னை
நம்புவாந் துன்ப நீக்கி நற்சுக மடைவ தற்கே. 2

அம்பிகா சகிதனாகி, ஆனந்த நடனஞ் செய்து,
நம்பினோர் துன்பம் நீக்கி, நற் சுகம் நல்கா நின்ற,
எம் பீதாவான ஈசன், இருபதக் கமலந் தன்னை,
நம்புவாம், துன்ப நீக்கி, நற் சுகம், அடைவதற்கே. 2

போற்றிய நடன ராசன் பொருவிலா வருவந் தானே
 யேற்றிய குரவ னாக விங்கனே வந்து தித்து
 மாற்றிட வொணாத வெம்மின் மாசெலா மாற்றிற் றன்றோ
 தோற்றிய வந்த வாசான் றுணையடி தொழுதல் செய்வாம். 3

போற்றிய நடனராசன், பொருவிலா உருவந்தானே,
 ஏற்றிய குரவனாக, இங்கனே வந்து உதித்து,
 மாற்றிட ஒணாத, எம்மின் மாசெலாம், மாற்றிற் அன்றோ,
 தோற்றிய, அந்த ஆசான் துணை அடி, தொழுதல் செய்வாம். 3

செகத்தினுற் பத்தி யாதி செய்திடு மேது வேனு
 மகண்டதன் வடிவி னின்று மற்பமும் பேதி யாதாய்ப்
 புகழ்ந்துநன் றுணர்ந்தோ ருக்குப் பூரண வான்மா வாகத்
 திகழ்ந்த வானந்தவுண்மைத் தெளிவினைத் தியானஞ் செய்வாம். 4

செகத்தின், உற்பத்தி ஆதி செய்திடும், ஏதுவேணும்
 அகண்ட தன் வடிவினின்று, அற்பமும் பேதி யாதாய்ப்,
 புகழ்ந்து, நன்று உணர்ந்தோருக்குப், பூரண ஆன்மாவாகத்
 திகழ்ந்த, ஆனந்த, உண்மைத் தெளிவினைத், தியானஞ் செய்வாம். 4

சுத்தவே தாந்த மெல்லாஞ் சொல்லிய பொருள்க டம்மை
 மெத்தவுங் கருணை யாலே மேன்மைசேர் பாடி யாதி
 தத்துவ நூல்கள் கொண்டே, தடையறத் தெரிய வைத்த
 வுத்தமச் சங்கராசா னுண்மையை யுளத்தில் வைப்பாம். 5

சுத்த வேதாந்தம் எல்லாஞ், சொல்லிய பொருள்கள் தம்மை,
மெத்தவுங் கருணையாலே மேன்மை சேர், பாடி, ஆதி
தத்துவ நூல்கள் கொண்டே, தடை அறத் தெரிய வைத்த,
உத்தமச் சங்கர, ஆசான், உண்மையை, உளத்தில் வைப்பாம். 5

அருண்மிகு சங்க ராசா னருளிணா லமைந்த தான
மருளறு விவேக சூடா மணியெனுங் கிரந்த நூலைக்
கருதரு நடன ராசன் கருணையாந் திறமை கொண்டே
வர தமிழ்க் கவிதை யாக வழுவற வமைக்க லுற்றேன். 6

அருள் மிகு, சங்கர ஆசான், அருளினால் அமைந்த தான,
மருள் அறு, விவேக சூடாமணி, எனுங் கிரந்த நூலைக்,
கரு தரு நடன ராசன், கருணையாந் திறமை கொண்டே,
வர தமிழ்க் கவிதையாக, வழு அற அமைக்கல், உற்றேன். 6

ஈனமில் சங்க ராசா னிசைத்தவிஞ் ஞான நூலை
யூனமா மென்றன் வாக்கா லுரைத்திடு நீதியோரின்
வானமர் பாணு தானே வையகம் விளங்கி வைப்ப
வூனமின்மினியுநானீ தொளிர்ப்பனென் நுரைத்தல் போலாம் 7

ஈனம் இல், சங்கர ஆசான், இசைத்த, இஞ் ஞான, நூலை,
ஊனமாம், என்றன் வாக்கால், உரைத்திடு, நீதி ஓரின்,
வானமர் பாணு தானே, வையகம் விளங்கி வைப்ப,
ஊன மின்மினியும், நான் ஒளிர்ப்பம், என்னுரைத்தல், போலாம் 7

ஆதியில் வேத முந்தா னச்சமுற் றன்பி னோடே
 நேதிநே தியெனும் வாக்கா னிகழ்த்திய நுண்மை யான
 போதவா னக்தவு ண்மைப் பொருளினை யானு ரைக்கு
 நீதிதா னெவ்வி தத்து நிலைமையாய்ப் புகுவ தற்கே. 8

ஆதியில், வேதமும் தான், அச்சம் உற்று, அன்பினோடே
 நேதி, நேதி, எனும் வாக்கால், நிகழ்த்திய நுண்மையான,
 போத வான், அக் கதவு உண்மைப், பொருளினை, யான் உரைக்கும்
 நீதி தான், எவ் விதத்து, நிலைமையாய்ப், புகுவதற்கே. 8

பரவுசா தனசம் பத்தி பாங்குடன் குரவன் சேவை
 சிரவண மனைந் தியானஞ் சீர்பெருஞ் சமாதி ஞான
 மிருவித வீடு ரைக்கு மிந்த நாற் கவியி லக்க
 மரியநற் பாயிரத்தோ டறுநூற்றி னெழுபத் தொன்றாம். 9

பரவு, சாதன, சம்பத்தி, பாங்குடன், குரவன் சேவை,
 சிரவண, மனைந், தியானஞ், சீர் பெருஞ், சமாதி, ஞானம்,
 இரு வித வீடுரைக்கும், இந்த நாற் கவி இலக்கம்
 அரிய, நற் பாயிரத்தோடு, அறு நூற்றி எழுபத்து ஒன்றாம். 9

நூல்

மங்களா சரணம்

1. குரு வணக்கம்

1. Devoted Dedication

सर्व-वेदान्त-सिद्धान्त-गोचरं तमगोचरम् ।

गोविन्दं परमानन्दं सद्गुरुं प्रणतोऽस्म्यहम् ॥१॥

sarva-vedānta-siddhānta-gocaram tam agocaram |

govindam paramānandam sadgurum praṇato'smyaham ||

1. My salutations to Sri Sad-Guru Govinda, who is of the nature of Bliss Absolute, who can be known only, through the import of the, essence on Vedanta, and who is beyond the reach of, the known instrument of perception.

சகலவே தாந்த நூலிற் சார்ந்த சித்தாந்த மெல்லா
மிகவுமே கோச ரிக்கு மெய்ம்மையாய் மற்ற மான
மகிலமுங் கோச ரிக்கா வகண்டவா னக்த மாகி
நிகமுநங்கோவிந்தாசானிலைமையைப் போற்றல் செய்வாம்.

சகல, வேதாந்த நூல் சார்ந்த, சித்தாந்தம் எல்லாம்
மிகவுமே கோசரிக்கும் மெய்ம்மையாய், மற்ற மான,
அகிலமுங் கோசரிக்கா, அகண்ட, ஆனந்தமாகி,
நிகமும் நங் கோவிந்த ஆசான், நிலைமையைப், போற்றல் செய்வாம்.

(*கோவிந்த ஆசான் - சங்கராச்சாரியருடைய குரு)

கிரந்தத்தின் ஆரம்பத்தில், பெரியோர்களின் ஸம்பிரதாயப் படி, குரு வணக்கம் செய்யும் போது, சகுணமாய் இருக்கும், ஈசுவரனுக்கும், நிர் குணமாய் இருக்கும், பரம பிரஹ்மத்திற்கும், குரு, வேறு பட்டவர் அல்லர், என்பதையும் அவரை, வணங்கி, அவருடைய பிரஸாதத்தினால் உபநிசத், பிரதி பாத்தியமான,

ஆத்ம தத்துவம் விளங்கி, பரம புருசார்த்தமான, மோட்சம் கிட்டும் என்பதையும், முதல் சுலோகத்தில், ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் துலக்குகிறார் :-

எல்லா வேதங்களின், கடைசி பாகங்களாகிய, உபநிசத்துக்களில், தீர்மானிக்கப் பட்டிருக்கிற, சித்தாந்தத்தினாலேயே, அறியக் கூடியவராயும், மற்ற, எந்த பிரமாணத்தினாலும், அறிய முடியாதவராயும், மேலான ஆனந்த ஸ்வரூபியாயும், ஸத் பதார்த்தமாகிய, பிரஹ்மமாயும், குருவாகவும் இருக்கும், அந்த பிரஸித்தரான, வேத வாக்கியத்தினாலேயே, அடையத் தக்க, பரமாத்மாவை, (கோவிந்த பகவத் பாதாச்சாரியாரை), நான், நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.

மனுஷ்யத் தன்மை, முதலியவற்றின், தூர்பலத் தன்மை, கூறல்

2. மனிதப் பிறவி அரிது

2. Glory of Spiritual Life

जन्तूनां नरजन्म दुर्लभमतः पुंस्त्वं ततो विप्रता

तस्माद्वैदिक-धर्ममार्गपरता विद्वत्त्वमस्मात्परम् ।

आत्मानात्मविवेचनं स्वनुभवो ब्रह्मात्मना संस्थितिः

मुक्तिर्नो शतकोटिजन्मसु कृतैः पुण्यैर्विना लभ्यते ॥२॥

jantūnām narajanma durlabham ataḥ puṁstvam tato vipratā

tasmād vaidika-dharmamārgaparatā vidvattvam asmāt param |

ātmānātmavivecanam svanubhavo brahmātmanā samsthitiḥ

muktirno śatakoṭijanmasu kṛtaiḥ puṇyairvinā

labhyate ॥

2. For all living creatures, a human birth, is indeed rare; much more difficult, it is to attain, full manhood; rarer than this, is a Sattwic attitude in life. Even after gaining all these rare chances, to have steadfastness on the path of spiritual activity as explained, in Vedic literature, is yet rarer, much more so, to have a correct knowledge, of the deep significances of the scriptures. Discrimination,

between the Real and the unreal, a personal experience of spiritual Glory, and ultimately to get fully established, in the living consciousness, that the Self, in all---these come, only later on, and culminate in, one's liberation. This kind of a perfect liberation cannot be had, without earned merits, of a hundred crores of lives, lived intelligently.

சீவருக் கிங்கு மாந்தர் சென்மமே யரிதா மத்தின்
மேவுதற் கரிதா மாண்மை மேவினு மறையோன் றன்மை
யாவதற் கரிதா மத்தை யடையினும் வேதந் தானே
யோவலற் றோது மார்க்க மொன்றுவ தரிய தாகும்.

சீவருக்கு, இங்கு மாந்தர் சென்மமே, அரிதாம், அத்தின்
மேவுதற்கு அரிதாம், ஆண்மை, மேவினும், மறையோன் தன்மை,
ஆவதற்கும் அரிதாம், அதை அடையினும், வேதந் தானே
ஒவலற்று, ஏது மார்க்கம், ஒன்றுவது, அரிய தாகும்.

இந்த கிரந்தத்தில், பிரதி, பாதிக்கப் போகும், எல்லா விடயங்களையும்,
ஸங்கிரஹித்து, அடுத்த சுலோகத்தில், காட்டுகிறார்:-

பிறவி உள்ளவர்களுக்கு, மனிதப் பிறவி, சீரமப் பட்டு அடையத் தக்கது.
அதையும் விட (அதில்), புருஷனாக இருக்கும் தன்மை, அதையும் விட கடினம்.
(அதில்) பிராஹ்மணனாக இருக்கும் தன்மை (சீரமப் பட்டு அடையத் தக்கது),
ஆகையினால், (மனிதனாய், புருடனாய், பிராஹ்மணனாய், பிறவி கிடைப்பது,
துர்லபமாய் இருப்பதால்), வேதத்தினால், விதிக்கப் பட்டிருக்கிற (வேதத்தினால்
மட்டுமே அறியக் கூடிய) பிர விருத்தி, நிவிருத்தி, தர்ம-வழியில், ஈடுபடும்
தன்மை (அவசியம்), வித்துவானாய் இருக்கும் தன்மை, சம்பாதித்ததற்கு,
பிறகு, ஆத்மாவையும், ஆத்மா அல்லாததையும், பிரித்து அறிவது (வேண்டும்).
நன்று, ஸாட்கூதகார அனுபவம், ஏற்பட வேண்டும். பிரஹ்ம ஸ்வரூபமாகவே,
நன்கு நிலைத்து விடுவதாகிய, மோட்கூ நிலை, நூறு-கோடிக் கணக்கான-
ஜன்மாக்களில், செய்யப் பட்ட, புண்ணியங்கள் மன்னியில், கிடைக்க மாட்டாது.

(பிராமணன் - பிரமத்தை உணர்ந்துவான்) Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ஒரு ஜீவனுக்கு, கர்மானு ஸாரமாகப், பல ஜன்மாக்கள், ஏற்படக் கூடியதாய் இருப்பதாலும், பூர்வ ஜன்ம புண்ணியம், நன்கு இருந்தால் தான், மனுஷ்ய ஜன்மாவோ, புருட ஜன்மாவோ, பிராஹ்மண ஜன்மாவோ, கிடைக்கும் என்று, ஏற்படுவதாலும், எவ் வித ஜன்மாவும், ஜீவனின் ஸ்வரூபத்தில், சேர்ந்ததில்லை என்பதும், ஜீவனின் ஸ்வரூபம்; ஜன்மமற்ற தன்மை என்பதும், இந்த சுலோகத்திலிருந்தே தெளிவாவதினால், அவ் வித, ஜன்மம் அற்ற, தன்மையை உணர்வதற்கு, ஜன்மம் உள்ளதாகிய, சரீராதிகளில் இருந்து, தன்னைப் பிரித்துப் பார்த்து, அந் நிலையில் நின்று விட்டால், ஜீவனே, பிரஹ்ம ஸ்வரூபமாய், விளங்குகிறான் என்ற, உபநிஷத், சித்தாந்தத்தை, இந்த சுலோகத்தில், ஸ்ரீமத் ஆசாரியார் விளக்கி இருக்கிறார். அந் நிலையை அடைவதற்கு, சாதனங்களாகிய, சித்த சுத்தியை, உண்டு பண்ணக் கூடிய நிக்ஷாம கர்மானுக்ஷானத்தையும், நிவ்ருத்தி தர்மமான, ஸந்யாஸத்தையும், 'வைதிக தர்ம மார்க்க பரதா' என்ற சப்தத்தினாலும், ஸத் குருவை அடைந்து அவர் மூலம், வேதாந்த சித்தாந்தத்தை, நன்கு கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதாகிய சீரவணத்தை, "வித்வத்துவம்" என்ற பதத்தினாலும், கேட்டறிந்த விடயத்தில், ஏற்படக்கூடிய, சந்தேகங்களைப் போக்கித், தீர்மானம் செய்வதாகி, மனனத்தை "விவேசனம்" என்ற வார்த்தையினாலும், அவ் விதம் ஸந்தேஹமறத் தெரிந்திருப்பதை, நேரில் ஸாட்க்ஷாத்காரம் செய்வதாகிய நிதித்யாஸனத்தை, "ஸ்வநுபவம்" என்ற வார்த்தையினாலும் காட்டி விட்டு, கடைசியாய் ஏற்படக்கூடிய, பிரஹ்ம நிஷ்டையே, மோட்க்ஷ நிலை என்று சொல்கிறார். இங்கு "ஸ்வநுபவம்", என்பது வரை "சுபேச்சா விசாரணை, தநுமாநசி, ஸத்வாபத்தி" என்ற நான்கு ஞான பூமிகளும் 'பிரஹ்மாத்மநா ஸம்ஸ்திதி:' என்பதால் அஸம் ஸக்தி, பதார்த்தா பாவனா, துர்யகா என்ற மூன்று பூமிகளும் காட்டப்பட்டுள்ளன. இதிலிருந்து, ஸாமான்யமாய், உபாஸனையால், ஏற்படக்கூடிய ஸாலோக்யம், ஸாமீப்பியம், ஸாரூப்பியம், ஸாயுஜ்யம் என்று சொல்லப்படும் 'முக்தி'கள், வாஸ்தவமாக, பரம புருசார்த்தமாகிய, மோட்க்ஷம் ஆகாது, என்பதையும் துலக்குகிறார். இந்த சுலோகத்தில், வைதிக தர்மங்களை, மார்க்கமாக (வழியாக) கூறியதால், அவை, முக்திக்கு, பரம்பரா ஸாதனமே தவிர, நேர் ஸாதனம் அல்ல, என்பது தெரிகிறது.

மனுஷ்ய ஜன்மாவை அடைந்து, அதை வீண் போக்காமல், நன்கு உபயோகித்து, ஆத்ம ஞானத்தை ஸம்பாதித்து, முக்தி அடையப் பிரயத்தனம் செய்ய வேண்டியதே, அவள் சூமை என்பதை, மேலால் வற்புறுத்துகிறார்:-

3

3. Unique Graces in Life

दुर्लभं त्रयमेवैतत् देवानुग्रहहेतुकम् ।
मनुष्यत्वं मुमुक्षुत्वं महापुरुषसंश्रयः ॥ ३ ॥

*durlabham trayam evaitat daivānugrahaḥhetukam ।
manuṣyatvaṁ mumukṣutvaṁ mahāpuruṣasaṁśrayaḥ ॥*

3. Manhood, burning desire for liberation, the capacity to surrender completely, to a man of wisdom— these three things are rare indeed, and wherever they are found, they are due to the Lord's own grace.

அத்தினும் வித்து வானா யமைவதிங் கரிதா மத்தின்
வித்தர வான்மா னான்ம விவேகமெத் தரிதே யத்தின்
சுத்தமா ஞான மற்றே சொருபமாய் நிற்கு முத்தி
புத்திசே ரனந்த சன்மப் புண்ணிய மன்றி யெய்தா.

அத்தினும், வித்துவானாய், அமைவது இங்கு அரிதாம், அத்தின்,
இத்தர, ஆன்மா, அனன்ம, விவேகம், எத் அரிதே, அத்தின்
சுத்தமாம் ஞானம், மற்றே சொருபமாய் நிற்கும் முத்தி,
புத்தி சேர், அனந்த சன்மப் புண்ணியம் அன்றி, எய்தா.

மனிதத் தன்மை, மோட்கூத்தில், தீவிர இச்சை உள்ளவனாய் இருத்தல்,
பெரியோர்களை ஆசிரயிப்பது, ஆகிய, இந்த, மூன்றும், வெகு சிரமப் பட்டுத்
தான், கிடைக்கக் கூடியது, தெய்வத்தின் (கடவுள், அல்லது பூர்வ புண்ணியம்)
அனுக்கிரஹம், என்ற காரணம், இருந்தால் தான், கிடைக்கும்.

4. Miseries of the Unspiritual man. (4 - 7)

लब्ध्वा कथंचित् नरजन्म दुर्लभं,
 तत्रापि पुंस्त्वं श्रुतिपारदर्शनम् ।
 यस्स्वात्ममुक्त्यै न यतते मूढधीः,
 स आत्महा स्वं विनिहन्त्यसद्ग्रहात् ॥ ४ ॥

*labdhvā kathamcit narajanma durlabham
 tatrāpi puṁstvam śrutipāradarśanam ।
 yassvātmamuktyai na yateta mūḍhadhīḥ
 sa ātmahā svam vinihantyasadgrahāt ॥*

4. Is there a man who, having some how gained a human embodiment, and there having a masculine temperament, and also a complete knowledge of the scriptures, is foolish enough, not to strive hard for Self-realisation? He verily commits suicide, clinging to things unreal.

பேசிய வடைவா யாவும் பெற்றிட வொணாத தேனு
 மீசனல் லருளி னாலே யிசைவதா யருமை யான
 மாசிலா மநுடத் தன்மை மன்னிய முழுட்கத் தன்மை
 தேசிக ராசன் சேவைத் திறமையிலம் முன்றும் போதும்.

பேசிய அடைவால், யாவும், பெற்றிட ஒணாதது, ஏனும்
 ஈசன் நல், அருளினாலே, இசைவதாம், அருமையான,
 மாசிலா, மநுடத் தன்மை, மன்னிய, முழுட்கத் தன்மை,
 தேசிக ராசன், சேவைத் திறமை, இம் முன்றும், போதும்.

எப்படியோ சிரமப் பட்டு, கிடைப்பதற்கு அரியதான, மனிதப் பிறவியையும்,
 அதிலும், புருஷத் தன்மையையும், வேதங்களின் கரையைக், காண்பதையும்,
 அடைந்து விட்டு, எவன் ஒருவன் போலுக்கை அடைந்த புத்தி உள்ளவனாய்

இருந்து கொண்டு, தன்னுடைய ஆத்மாவின், விடுதலைக்காக, பிரயத்தனம் செய்வது இல்லையோ, அவன், ஆத்ம ஹத்தி, (கொலை) செய்தவனாக ஆகிறான். தன்னை, அஸத்தாக (வாஸ்தவத் தன்மையை விட்டு வேறு விதமாக) எண்ணிக் கொண்டிருப்பதால், நன்கு, கொன்றே விடுகிறான்.

5

மனுஷ்ய ஜன்மம் அடைந்தும், சுவார்த்தத்தில், முயற்சியாதவனுக்கு,
ஆத்ம ஹத்தியும், மூடத்துவமாம் எனல்.

इतः को न्वस्ति मूढात्मा यस्तु स्वार्थे प्रमाद्यति ।
दुर्लभं मानुषं देहं प्राप्य तत्रापि पौषम् ॥ ५ ॥

*itah konvasti mūdhātmā yastu svārthe pramādyati ।
durlabham mānuṣam deham prāpya tatrāpi pauruṣam ॥*

5. Is there a greater fool, than the man who, having got the rare chance of a human birth and here too, the masculine qualities, of the head and heart, falls short, in his efforts, to rediscover himself?

எத்திற வேது வாலோ வெய்தியு மநுடத் தேக
மத்திலு மார ணார்த்த மறிவதற் கேது வாக
வொத்தவாண் மையை யடைந்து முண்மையா முத்தி சேர
எத்தனஞ் செய்யா மூடனென்று மான்மாவைக் கொன்றோன்.

எத்திற, ஏதுவாலோ, எய்தியும், மநுடத் தேகம்
அத்திவம் ஆரண அர்த்தம், அறிவதற்கு எதுவாக,
ஒத்த ஆண்மையை, அடைந்து, உண்மையாம் முத்தி சேர,
எத்தனஞ் செய்யா, மூடன், என்றும் ஆன்மாவைக் கொன்றோன்.

அடைவதற்கு அரிய, மனித சார்த்தையும், அதிலும் புருஷத் தன்மையையும் அடைந்து விட்டு, எவன், தன் விஷயத்திலேயே தவறுகிறானோ, இவனை விட முட்டாளாக, யாரேனும் இருக்க முடியுமா?

3. ஞானமே முக்திக்கு ஸாதனம்

சிரவண, மனனாதி, ஸாதனங்களினால் தான், முக்தி, அடைய வேண்டுமா? வைதிக கர்ம அனுஷ்டானத்தினாலாவது, தேவதைகளை உபாஸிப்பதினாலாவது, முக்தி அடைய முடியாதா? என்று கேட்டால், தன், ஆத்ம ஸ்வரூபம் தெரியாமல், இருப்பதே, பந்தத்திற்குக், காரணமாய் இருப்பதினால், அத் தெரியாத் தன்மையைப், போக் கடித்து, ஆத்ம ஸாட்ஷாத் காரம் அடைந்து, முக்தி பெறுவதற்கு, ஞானம் ஒன்று தான், ஸாதனமாகும், வேறு எதுவும், ஸாதனம் ஆகாது, என்பதைச் சொல்லுகிறார்.

6

पठन्तु शास्त्राणि यजन्तु देवान् कुर्वन्तु कर्माणि भजन्तु देवताः ।
आत्मैक्यबोधेन विना विमुक्तिः न सिध्यति ब्रह्मशतान्तरेऽपि ॥ ६ ॥

*paṭhantu śāstrāṇi yajantu devān
kurvantu karmāṇi bhajantu devatāḥ ।
ātmaikyabodhena vinā vimuktiḥ
na siddhyati brahmaśatāntare'pi ॥*

6. Let erudite scholars, quote all the scripture, let gods be invoked, through sacrifices. Let elaborate rituals be performed, let personal gods be propitiated—yet, without the experience of one's identity, with the Self, there shall be no liberation, for the individual, not even in the lifetime of a hundred Brahmas put together.

பின்னமி லான்ம ரூபம் பிரிவறத் தானாய் நின்று
மன்னவ னசத்தாந் தேகமா தியை யபிமானித்திங்
குன்னிய வான்ம ரூப முணர்ந்துதா னடையா தத்தாந்
றன்னுடை யான்ம ரூபந் தன்னையே கொன்ற வன்றான்.

பின்னம் இல், ஆன்ம ரூபம், பிரிவறத் தானாய் நின்று,
மன்னவ, அசத்தாந் தேகம், ஆதியை, அபிமானித்து இங்கு
உன்னிய ஆன்ம ரூபம், உணர்ந்து, தான் அடையாது, அத்தாற்,
தன்னுடை, ஆன்ம ரூபந், தன்னையே, கொன்றவன் தான்.

சாஸ்திரங்களை படிக்கட்டும், தேவர்களை உத்தேசித்து, யாகங்கள்
செய்யட்டும், கர்மாக்களை அனுஷ்டிக்கட்டும், தேவதைகளை உபாஸிக்கட்டும்.
(என்ன செய்தாலும்) ஆத்மா, ஒருவரே தான் என்ற, அறிவைத் தவிர்த்து,
மோட்கூமானது, பிரஹ்ம கல்பங்கள், நூறு சென்றாலும் கூட, ஏற்பட மாட்டாது.

7

अमृतत्वस्य नाशास्ति वित्तेनेत्येव हि श्रुतिः ।
ब्रवीति कर्मणो मुक्तेः अहेतुत्वं स्फुटं यतः ॥ ७ ॥

*amṛtatvasya nāśāsti vittanetyeva hi śrutih ।
bravīti karmaṇo mukteḥ ahetutvam sphuṭam yataḥ ॥*

7. It is clear that liberation, cannot be the effect of good works, for Struti herself declares, that there is no hope for immortality, by means of wealth.

அருமையா மநுடத் தேக மடைந்ததி லாண்மை தன்னை
மருவியும் யாவன் றான்சேர் மாசிலாப் பயனை வேண்டித்
தரணியின் முயன்றி டாமற் றவிருவ னவனை யன்றி
யொருவனு மூடனுண்டோ யுள்ளவா றோருங் காலை.

அருமையாம், மநுடத் தேகம், அடைந்ததில், ஆண்மை, தன்னை,
மருவியும், யாவன் தான், சேர், மாசிலாப் பயனை, வேண்டித்,
தரணியின் முயன்றிடாமற், தவிருவன், அவனை அன்றி,
ஒருவனும் உடனுண்டோ உள்ளவாறு ஒருங் காலை.

மோட்கூ நலை என்பது, ஆத்மாவின், சுபாவ நிலையாய், இருப்பது, அது, எவ் வித, கர்மாவினாலேயும், உண்டு பண்ணக் கூடியது இல்லை என்பதை, வேதமே சொல்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறார்:-

வித்தத்தினால் (வித்தை) ஸாத்யமான கர்மாவினால், மரணம் இல்லாத தன்மையை அடைவதற்கு, ஆசையே வேண்டாம் என்றே, வேதமானது கர்மாவிற்கு, முக்தியின் காரணமாய் இருக்கும் தன்மை, இல்லை என்று தெளிவாக, எதனால் சொல்கிறது. ஆகையால், முக்திக்கு, ஞானம் தவிர, வேறு ஸாதனம், கிடையாது

ஐஜ்ஞ வல்கீய மஹா ரிஷி, சன்னியாஸம், வாங்கிக் கொள்ள நினைத்து, தன் சொத்துக்களை, தன் இரண்டு, பாரியைகளாகிய, மைத்ரேயிக்கும், காத்யாயணிக்கும், பிரித்துக் கொடுப்பதாகச் சொன்ன போது, மைத்ரேயி, அந்த சொத்து இருந்தால், மரணம் அற்றிருக்கும் தன்மை, கிடைக்குமா என்று கேட்க, கிடைக்கவே கிடைக்காது என்று, சொல்கிறார். பிருஹ்க தாரண்யக உபநிஷத், சொத்தினால் கிடைக்கக் கூடிய, லௌகிக, செளகர்யங்களுக்கு மேல், ஏற்படாது, என்றும் சொல்கிறார். அவர், சாகுவதமான, சுகத்தை உத்தேசித்து, சொத்துக்களை, தியாகம் செய்து, சன்னியாசத்தில் நோக்கமாய் இருந்ததால், மோட்கூத்திற்கு, வித்தம், ஸாதனமில்லை என்பதுடன், கிடைஞ்சல் என்பதும், தெரிகிறது. மோட்கூத்திற்கு ஸாதனம், சீரவண மனனாதி மூலமாய், ஆத்ம சாட்கூத்காரம் தான், என்பதும், அங்கு காட்டப் பட்டிருக்கிறது.

ஆத்ம போதத்தால் அன்றி, வித்தாதியால், முத்தி சீத்தியாகு, எனல்.

5 - Means of Wisdom - (8 - 13)

8

अतो विमुक्त्यै प्रयतेत विद्वान् संन्यस्तबाह्यार्थसुखस्पृहः सन्।
सन्तं महान्तं समुपेत्य देशिकं तेनोपदिष्टार्थसमाहितात्मा ॥ ८ ॥

*ato vimuktyai prayateta vidvān
samnyastabāhyārthasukhaspṛhassan ।
santaṁ mahāntaṁ samupetya deśikam
tenopadiṣṭārthasamāhitātmā ॥*

8. Therefore, the learned seeker, who is striving to gain this freedom within, and who has renounced all his desires for pleasures, in the sense-objects, should duly approach, a good and generous Master, and must live attuned, to the true significances of the words of the Master.

ஓதிய பலவா நூலை யொழுங்குறப் படித்து மென்ன
தீதிலாத் தேவர் தம்மைத் தினமுமர்ச் சித்து மென்ன
நீதியாங் கன்ம மியாவு நித்தமுஞ் செய்து மென்ன
கோதிலாத் தேவர் தம்மைக் குறித்துபா சித்து மென்ன.

ஓதிய, பலவா நூலை, ஒழுங்குறப் படித்தும் என்ன
தீதிலாத், தேவர் தம்மைத், தினமும் அர்ச்சித்தும் என்ன
நீதியாங் கன்மம் யாவும், நித்தமுஞ் செய்தும் என்ன
கோதிலாத் தேவர், தம்மைக் குறித்து, உபாசித்தும் என்ன.

விவேகியாய் உள்ளவன், நித்தியமான சுகத்தை அபேக்ஷித்தால், அநித்ய சுக ஸாதனமான, எப் பதார்த்தத்திலும், ஆசையைத் துறந்து, ஆத்ம சாட்க்ஷாத்காரம் அடைந்திருக்கும், ஒரு குருவை அண்டி, அவருடைய

அனுக்கிரஹத்திற்குப் பாத்திரமாகி, அவருடைய உபதேசத்தைக் கேட்டு, அவர் காட்டும் வழியில், பிரவிருத்தித்து, ஞானத்தை சம்பாதித்தால் தான், மோட்கூழ் உண்டென்பதை, சுருக்கமாக, அடுத்த சுலோகத்தில், ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் காட்டுகிறார்.

ஆகையினால், விவேகி ஆனவன், வெளியில் உள்ள விஷயங்களில் இருந்து, கிடைக்கக் கூடிய சுகத்தில், ஆசையை, நன்கு விட்டு விட்டவனாக, இருந்து கொண்டு, பிரஹ்ம நிலையை, அடைந்தவராய், உள்ள உபதேசம் செய்யக் கூடிய, குருவாகிய, பெரியோரை நன்கு (விநயத்துடன், விதிப் படி) நெருங்கி, அவரால், உபதேசம் செய்யப்பட்ட, விஷயத்திலேயே, நிலைக்கச் செய்த, மனஸுடன், இருந்து கொண்டு, மோட்சத்தின் பொருட்டு, நன்கு, பிரயத்தினம் செய்ய வேண்டும்.

இந்த சுலோகத்தில் 'வித்வான்' என்பதால் நித்ய, அநித்ய வஸ்து, விவேகமும் 'ஸந்யஸ்த.. ஸ்ப்ருஹ:' என்பதால் வைராக்கியமும், சமாதீ, ஸம்பத்தும் 'விமுக்ததை ப்ரயதேத' என்பதால் முமுகூத்வமும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

9

उद्धरेदात्मनात्मानं मग्नं संसारवारिधौ ।

योगारूढत्वमासाद्य सम्यग्दर्शननिष्ठया ॥ ९ ॥

*uddharedātmanātmānaṁ magnaṁ samsāravāridhau ।
yogārūḍhatvamāsādyā samyagdarśananiṣṭhayā ॥*

9. Having attained the state of Yogarudha, through continuous and well-established discrimination, one should lift oneself, from the ocean of change and finitude, wherein one has come to be drowned.

ஈதலா லின்ன மிங்ங னெத்தனை யியற்றி யென்ன
வாதியாம் பரசீ வைக்கிய மறிந்திடு மறிவா லன்றி
யோதொணாக் கற்ப கோடி யுற்றகா லத்தி னாலுங்
கோதிலா முத்தி சித்தி கூடுவ தென்று மில்லை.

ஈதலால், இன்னம் இங்ஙன், எத்தனை இயற்றி என்ன
வாதியாம், பரசீவ ஐக்கியம் அறிந்திடும், அறிவால் அன்றி
ஓதொணாக் கற்ப கோடி, உற்ற காலத்தினாலுங்
கோதிலா, முத்தி, சித்தி, கூடுவது, என்றும் இல்லை.

முன் சுலோகத்தில் காணப்படும், ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் எடுத்துக்
கொண்டு, பின்வரும், ஏழு சுலோகங்களில், விஸ்தரிக்கிறார். முதலில்,
அவ் விதம், செய்ய வேண்டிய பிரயத்தினத்தின், ஸ்வரூபத்தையும்,
அதனால், அடையக் கூடிய பலனையும் சொல்கிறார்.

நல்ல அறிவில், நிலைத்து இருப்பது மூலமாய், யோகம் (உபாயம்) என்ற
படிகளை, எல்லாம், ஏறி விட்ட, தன்மையை அடைந்து, சம்சாரமாகிற பிறவிக்
கடலில், மூழ்கிக் கிடக்கிற, தன்னை, (மனஸூடன் கலந்து, சுக துக்கங்களை
அனுபவிக்கும், தன்னை) தன்னாலேயே, (சாஸ்திராச்சாரிய உபதேசத்தால்,
தெளிவு அடைந்த புத்தியினால்) மேல் தூக்கி விட வேண்டும்.

இங்கு என்பது, முக்திக்கு நேர் ஸாதனமான, ஆத்ம ஞானம் என்பது,
ஞான ஸாதனமான, பர வைராக்கியம், அநாத்மாவான, சரீராதிகளில்
ஆத்மாபிமானம் தான், ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் மூழ்கி இருப்பது. ஆத்மாவின்
உபாதியான, அவிவேகியான மனதை, விவேகமுள்ள மனதால்,
அநாத்மாக்களிலிருந்து திருப்பி, ஆத்மாபி முகமாகச் செய்து விட்டால்,
ஆத்மாவைக் கைதூக்கி விட்டது போலாகும்.

10

संन्यस्य सर्वकर्माणि भवबन्धविमुक्तये ।

यत्यतां पण्डितैर्धोरैः आत्माभ्यास उपस्थितैः ॥ १० ॥

*saṁnyasya sarvakarmāṇi bhavabandhavimuktaye ।
yatyatām paṇḍitairdhīraiḥ ātmābhyāsa upasthitaiḥ ॥*

10. May the wise and learned man, give up all actions, which are motivated by desire, and start the practice of rediscovering the Self, and there by attain freedom, from the bondage of birth and death.

வித்தமச தியினா லென்றும் விமலமா முத்தி யாசை
வைத்திட வேண்டா மென்னும் வரமான சுருதி தானே
மெத்திய கன்மங் கட்கு மெய்முத்தி யேதுத் தன்மை
சுத்தமா யில்லை யென்று துலங்கவே சொல்லு மன்றோ.

வித்தம் அசதியினால், என்றும், விமலமாம், முத்தி ஆசை,
வைத்திட வேண்டாம் என்னும், வரமான சுருதி தானே,
எத்திய கன்மங்களிற்கு, மெய் முத்தி, ஏதுத் தன்மை
சுத்தமாய் இல்லை, என்று துலங்கவே, சொல்லும் அன்றோ.

இந்த பிரயத்தனம், கைகூட வேண்டுமானால், வேறு, எவ் வித
பிரயத்தனத்தையும், விட்டு விட வேண்டும், என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்.
ஆத்ம விஷயமான, அப்பியாஸத்தில் இறங்கினும், மனதை ஜயித்த, பரோ
ஞானம் உள்ளவர்களால், ஸம்ஸாரமாகிற கட்டிலிருந்து, விடுதலை
அடைவதற்காக (ஞான நிஷ்டை, அடைவதற்காக), எல்லா கர்மாக்களையும்,
நன்கு தள்ளி விட்டு, பிரயத்தனம், செய்யட்டும்.

11

चित्तस्य शुद्धये कर्म न तु वस्तूपलब्धये ।

वस्तुसिद्धिर्विचारेण न किञ्चित् कर्मकोटिभिः ॥ ११ ॥

*cittasya śuddhaye karma na tu vastūpalabdhaye ।
vastusiddhirvicāreṇa na kiñcit karmakoṭibhiḥ ॥*

11. Self-less work, and charitable acts help to, purify the mind, but they do not, by themselves, contribute to the perception of Reality. The discovery of the Self, is brought about only, by discriminative analysis, and never by, any number of actions.

ஆகையால் வித்துவான்றா அமலமா முத்தி சேர
வாகிய சுகவி ரூப்பம் வரையற விடுத்து மேலோ
னாகிய நல்லாசானை யடைந்தவ னுபதே சித்த
வேகமாம் பொருளிற் சித்த மிருத்தியே முயல வேண்டும்.

ஆகையால், வித்துவான் தான், அமலமாம் முத்தி சேர,
ஆகிய சுக விருப்பம், வரையற விடுத்து, மேலோன்
ஆகிய, நல்லாசானை, அடைந்தவன், உபதேசித்த
ஏகமாம் பொருளிற், சித்தம் இருத்தியே, முயல வேண்டும்.

கர்மா எந்த மட்டில் பிரயோஜனப் படும்? ஏன் அது, ஞானத்திற்கு ஸாக்ஷாத்,
ஸாதனமாகாது? என்பதை, மூன்று சுலோகங்களால் விளக்குகிறார்.

கர்மா என்பது, மனதின் சுத்தியின் பொருட்டு (தான் உபயோகம்) உள்ள வஸ்துவை
- அறிவதற்கு, பிரயோஜனப் படாது. வஸ்துவின் அறிவு ஏற்படுவது, நன்கு
செய்யப்படும் விசாரத்தினால், தானே ஒழிய, கோடிக் கணக்கான, கர்மாக்களைச்
செய்தாலும், சிறிதும் ஏற்படாது.

முதலில், பற்றில்லாமல், கர்மாக்களைச் செய்து, அதனால், மனதிலுள்ள தோஷங்கள் எல்லாம் விலகிப், பரிசுத்தமாய், ஞானம் அடைவதில், தீவிரமான ஆவலுண்டானதும், கர்மாக்களை, விட்டு விட்டு, பிரஹ்ம விசாரம், செய்ய வேண்டும்

12

सम्यग्चिचरतः सिद्धा रज्जुतत्त्वावधारणा ।

भ्रान्त्योदित-महासर्प-भवदुःखविनाशिनी ॥ १२ ॥

*samyagvicārataḥ siḍdhā rajjūtattvāvadhāraṇā ।
bhrāntyoditamahāsarpa-bhavaduḥkhavināśinī ॥*

12. The fear and sorrow created by the delusory serpent, on the rope, can be ended, only after fully ascertaining, the truth of the rope, which is available for recognition, only through steady and balanced thinking.

அனுசமிப் பவமாம் பவ்வத் தமிழ்ந்திடுந் தன்னைத் தானே
இனியயோ கத்தி னாலே யெய்திய சொரூப ஞான
மெனுமஹா நாவாய் கொண்டே யிப்பவ வாரி நின்றுங்
கனபரப் பிரம மாகுங் கரையின்மே லேற்ற வேண்டும். 12

அனுசம், இப் பவமாம், பவ்வத் அமிழ்ந்திடுந், தன்னைத் தானே,
இனிய யோகத்தினாலே, எய்திய சொரூப ஞானம்
எனும் மஹா நாவாய் கொண்டே, இப் பவ வாரி நின்று, அங்கு
கன பரப் பிரமமாகுங், கரையின் மேல் ஏற்ற வேண்டும். 12

பிராந்தியினால் உண்டான, பெரிய பாம்பினால் ஏற்படும், துக்கத்தை, நன்கு போக்கடிக்கக் கூடியதான, கயிற்றின், உண்மைத் தன்மையை, தீர்மானமாய் அறிவதானது, நன்றாய் விசாரம் செய்வதனால் தான், ஏற்படுகிறது.

இது போல், பிராந்தியால் ஏற்பட்ட, பிறவி, மரண துக்கத்தைப் போக்கும். ஆத்ம தத்துவ ஞானம், நன்கு, விசாரம் செய்வதால் தான், ஏற்படும்.

13

अर्थस्य निश्चयो दृष्टो विचारेण हितोक्तिः ।

न स्नानेन न दानेन प्राणायामशतेन वा ॥ १३ ॥

arthasya niścayo dr̥ṣṭo vicāreṇa hitoktiḥ ।

na snānena na dānena prāṇāyāmasātena vā ॥

13. Neither sacred baths, nor any amount of charity, nor even hundreds of *pranayamas*, can give us the knowledge, about our own Self, but a firm experience of the nature of the Self, can be gained when we send our thoughts, along the rails of argument, laid down in the salutary advices of the wise.

புத்திரர் மாதர் வித்தம் பொருந்துமே டணையை விட்டிவ்

வத்திர மான கன்ம மனைத்தையு மறவே தள்ளிப்

புத்திமா னான தீரன் பொருந்திய பவத்தை விட்டு

முத்தியாம் பேற்றைச் சேர முயற்சி செய்திடவே வேண்டும். 13

புத்திரர், மாதர், வித்தம் பொருந்து மேடணையை, விட்டு, இவ்

அத்திரமான கன்மம், அனைத்தையும், அறவே தள்ளிப்,

புத்திமானான, தீரன், பொருந்திய பவத்தை விட்டு,

முத்தியாம், பேற்றைச் சேர, முயற்சி செய்திடவே வேண்டும். 13

ஒரு பதார்த்தத்தைப் பற்றின, தீர்மானமான அறிவு, (அறிந்து சொல்லும்) ஆப்தனுடைய, சொல்லின் பேரில், (செய்யப் படும்) விசாரணையினால் (ஏற்படுவது) பார்க்கப் பட்டிருக்கிறது. ஸ்நானம் செய்வதினால் ஏற்படாது. தானம் செய்வதினால் ஏற்படாது. நூறு பிராணாயாமங்கள் செய்தாலும் ஏற்படாது.

ஆப்தர்களான, வேதாந்த, ஆசாரியன், இவர்களின், உபதேசம் மூலம், ஆத்ம விசாரம், செய்பவனுக்குத் தான், ஆத்ம ஸாட்கூதாத்தகாரம், ஏற்படும்

14

The Fit Student

अधिकारिणमाशास्ते फलसिद्धिविशेषतः ।

उपाया देशकालाद्याः सन्त्यस्यां सहकारिणः ॥ १४ ॥

adhikāriṇamāśāste phalasiddhirviśeṣataḥ ।

upāyā deśakālādyāḥ santyasyām sahakāriṇaḥ ॥

14. Ultimate success, in spiritual endeavours, depends entirely upon, the degree of fundamental qualifications in the seeker. Auxiliary conveniences such as time and place, all have a place indeed, but they are essentially secondary.

சித்தசுத் தியினைச் சேரச் செய்தகன் மங்க ளன்றி

வத்துவின் ஞானஞ் சேர வகுத்தகன் மங்க ளன்று

வத்துவின் ஞானஞ் சேரல் வரவிசா ரத்தி னாலே

சித்தியாங் கோடி கன்மஞ் செய்யினுஞ் சித்தி யாகா.

14

சித்த சுத்தியினைச், சேரச் செய்த, கன்மங்கள் அன்றி,

வத்துவின் ஞானஞ் சேர, வகுத்த கன்மங்கள் அன்று,

வத்துவின் ஞானஞ் சேரல், வர விசாரத்தினாலே,

சித்தியாங், கோடி, கன்மஞ் செய்யினுஞ், சித்தியாகா.

14

அவ் விதம், விசாரம் செய்யவும், அவ் விசாரம், வாஸ்தவமான பிரயோஜனத்தைக் கொடுப்பதற்கும், விசாரம் செய்கிறவனிடம், ஏற்கனவே, சில யோக்கியதைகள் இருக்க வேண்டும். அவ் வித, யோக்கியதைகள் இல்லாத இடத்தில், விசாரமும் சரி வர நடக்காது. அது, பலனையும்

கொடுக்காது. அவ் வித, யோக்கியதை உள்ளவரை, 'அதிகாரி' என்பார்கள். அவருக்கு, தேசம், காலம், நிமித்தம் முதலியவை, பக்க பலமாய் இருந்து, உதவும். தேசம் முதலியவை மாத்திரம் இருந்து, யோக்கியதை இல்லாத விஷயத்தில், அவை, எவ் விதத்திலும் உபயோகப் படக் கூடியதில்லை. ஆகையால், யோக்கியதையை ஸம்பாதிக்க வேண்டியது, மிகவும் அவசியம், என்பதை, ஸ்ரீமத் ஆச்சாரியார், வற்புறுத்தி விட்டு, அந்த யோக்கியதையில், என்ன அம்சங்கள், எல்லாம் சேர்ந்தது, என்பதை, எடுத்துச் சொல்கிறார். பயன் ஏற்படுவதானது, முக்கியமாக (யோக்கியதை உள்ள) அதிகாரியை எதிர்பார்க்கிறது. பலன் ஏற்படுவதில் தேசம், காலம், முதலிய உபாயங்கள், கூட இருந்து, உதவக் கூடியவைகளாக, இருக்கின்றன.

உத்தமமாயும், மிகப் பரிசுத்தமாயும் உள்ள, பிரஹ்ம லோகத்தில், ஸாட்கூஷாத் பிரஹ்மாவே, குருவாய் அமைந்து, உபதேசித்தும் கூட, நிர்மலமான, மனஸில்லாத, அசுர ராஜனான, விரோசனனுக்கு, சரியான படி, ஆத்ம, தத்துவ ஞானம், ஏற்படாததால், தேச காலங்கள், முக்கிய ஸாதனம் இல்லை, என்று தெரிகிறது.

முத்தியின் கண் முயற்சிக்க, உபதேசஞ் செய்தல்.

15

अतो विचारः कर्तव्यः जिज्ञासोरात्मवस्तुनः ।

समासाद्य दयासिन्धुं गुरुं ब्रह्मविदुत्तममम् ॥ १५ ॥

*ato vicārah kartavyah jijñāsorātmavastunah
samāsādya dayāsindhum gurum brahmaviduttamam ॥*

15. Therefore, a true seeker of the Self, should learn to enquire and mediate, after duly approaching a Guru, who is, himself established in the experience of the Self, and who is an ocean of kindness.

அருவிசா ரத்தி னாலு மாத்தனின் வாய்மை யாலும்
 பிரமையால் வந்த சர்ப்பப் பீதிதுன் பங்கள் போக்கும்
 பரிசுடைப் பழுதை ஞானம் பாரினில் வருவ தன்றி
 மருவிய மற்றொன் றாலு மற்றது வாரா தேபோல்.

15

**அரு விசாரத்தினாவும், ஆப்த்தனின் வாய்மையாவும்,
 பிரமையால் வந்த சர்ப்பப் பீதி, துன்பங்கள், போக்கும்,
 பரிசுடைப், பழுதை ஞானம், பாரினில் வருவது அன்றி,
 மருவிய, மற்றொன்றாவும், மற்றது வாராதே, போல்.**

..15

ஆரம்பத்திலேயே, 3-வது சுலோகத்தில், குறிப்பிட்டிருக்கும், மஹா புருஷ
 ஸம்சிரயம், இவை இரண்டும், அவசியம் வேண்டும் என்று, காட்டுகிறார்:-

ஆகையினால், (வஸ்து ஸ்வரூபம், அறிவதற்கு விசாரமே தான், சாதனம்
 என்றிருப்பதால்) (ஆத்ம விஷயமான), ஞானத்தில் அவா உள்ளவனுக்கு
 பிரஹ்மத்தை அறிந்தவர்களில், சிரேஷ்டராகவும், கருணைக் கடலாகவும்
 இருக்கும் குருவை, நன்கு அடைந்து, ஆத்ம வஸ்து விஷயமாக, விசாரம்
 செய்ய வேண்டும்.

4. சிஷ்ய லட்சுணம்

விசாரம் செய்ய நினைப்பவன், எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று, கவனிக்கும்
 போது, குரு உபதேசிப்பதை, சரி வர கிரஹிப்பதற்கு, வேண்டிய அஸ்திவாரமாகிய,
 புத்தி, சக்தி, கிரஹிப்பதை சரியான படி அர்த்தம் செய்து கொள்ள, அவசியமான,
 வியுத் புத்தி, கிரஹித்ததை மறக்காமல், மனஸில் தரிக்கும் சக்தி, அதைப் பல
 விதத்தில் ஆலோசித்து, திடப் படுத்திக் கொள்ளக் கூடிய சக்தி, முதலியவைகளும்,
 இருக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறார்.

मेधावी पुरुषो विद्वान् ऊहापोहविचक्षणः ।

अधिकायत्मविद्यायाम् उक्तलक्षणलक्षितः ॥ १६ ॥

*medhāvī puruṣo vidvān ūhāpohavicakṣaṇaḥ ।
adhikāryātmavidyāyām uktalakṣaṇalakṣitaḥ*

16. He who has a keen memory, with enough knowledge of the world outside, and understanding of the word within, who can argue for the scriptures and refute arguments against them, is fit for receiving *Atma-vidya*.

அறவிசா ரத்தி னாலு மாத்தனின் வாய்மை யாலு
மறிபொரு ளுண்மை தன்னை யறியலா ம. :தை யன்றிச்
செறியுநீ ராட நானஞ் செய்திடும் பிராணா யாம
முறுசெயல் யாதினாலு முண் மையை யுணர வொண்ணா.

அற விசாரத்தினாலும், ஆத்தனின் வாய்மையாலும்
அறி பொருள் உண்மை, தன்னை அறியலாம், அ. :தை அன்றிச்
செறியும் நீராடல், தானஞ், செய்திடும் பிராணாயாமம்,
உறு செயல், யாதினாலும், உண்மையை, உணர ஒண்ணா.

(கேட்பதை மறக்காமல், மனஸில் வாங்கி வைத்துக் கொள்ளும் சக்தியாகிய),
மேதை உள்ளவனாகவும், (காவியம், கோசம், வியாகரணம் முதலியவைகளை)
கற்றவனாகவும், எப்படிச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும், எப்படி விட்டு விட வேண்டும்
என்று, தெரிந்து செய்வதற்கு, ஸாமர்த்தியம் உள்ளவனாகவும், (8 முதல் 15
வரையுள்ள சுலோகங்களில்) சொல்லப் பட்டிருக்கும், லக்ஷணங்களுடன்
கூடியவனாகவும், இருக்கிற புருஷன், ஆத்மாவை, அறிந்து கொள்வதில் அதிகாரம்,
உள்ளவனாவான். (ஆத்ம வித்தியா பலனான, மோட்கூத்தை அநுபவிக்கத் தகுதி
உள்ளவனாகின்றான்.)

இந்த சுலோகத்தில், வியாகரண சாஸ்திரத்தையும், மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தையும், என்னும், நியாய சாஸ்திரத்தையும், அறிந்தவன் என்று காட்டப் பட்டது. பத வாக்கிய பிரமாணஜ்ஞனாக, இருக்க வேண்டும்.

விசாரத்தால், வஸ்து சித்தியாம் எனல்.

17

विवेकिनो विरक्तस्य शमादिगुणशालिनः ।

मुमुक्षोरेव हि ब्रह्मजिज्ञासायोग्यता मता ॥ १७ ॥

vivekino viraktasya śamādiguṇaśālinah ।

mumukṣoreva hi brahmapjñāsāyogyatā matā ॥

17. He alone considered qualified, to enquire after the supreme Reality. who has discrimination, detachment, qualities of calmness etc., and a burning desire for liberation.

தீதிலா வதிகா ரிக்குத் திரவிசா ரத்தி னாலே

கோதிலா ஞான சித்தி கூடிடுஞ் செவ்வி தாக

வேதமி றேசங் கால மீசனல் லருளே யாதி

யோதிய ஞானஞ் சேர வறுதுணைக் கார ணந்தான்.

17

தீதிலா அதிகாரிக்குத், திர விசாரத்தினாலே,

கோதிலா ஞான சித்தி, கூடிடுஞ், செவ்விதாக,

வேதம், றேசங், காலம், ஈசன் நல் அருளே, ஆதி

ஓதிய ஞானஞ் சேர, உறு துணைக், காரணந் தான்.

17

“முன் சொல்லப்பட்ட, லக்ஷணங்கள்” என்பதை, விவரித்துத் தெளிவாக, அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்கிறார்.

விவேகம் உள்ளவனாய், விரக்தனாய், சமம் முதலான குணங்களில் நன்கு ஈடுபட்டவனாய், மோட்க்ஷத்தில் அவா, உள்ளவனாய் இருப்பவனுக்குத், தானே அல்லால், பிரம்மத்தை, அறிய வேண்டும் என்ற, ஆசை, ஏற்படுவதற்கு உள்ள யோக்கியதை, உண்டென்று கருதப் பட்டிருக்கிறது.

18

Four Qualification

साधनान्यत्र चत्वारि कथितानि मनीषिभिः ।

येषु सत्स्वेव सन्निष्ठा यदभावे न सिद्ध्यति ॥ १८ ॥

sādhanaṅyatra catvāri kathitāni manīṣibhiḥ ।

yeṣu satsveva sannīṣṭhā yadabhāve na siddhyati ॥

Great sage, have spoken of four qualifications for attainment which, when present, succeed in the realisation of Brahman, and in the absence of which the Goal is not gained.

ஆதலா லான்ம ரூப மறிய இச்சித்த தீரன்

காதரீர் பிரம வித்தாய்க் கருணை வாரிதியாம் ஆசான்

பாதமே அனுசரித்துப் பரமமாம் ஆன்மாத் தன்னின்

கோதிலா நல் விசாரங் குறைவறச் செய்ய வேண்டும்.

18

ஆதலால், ஆன்ம ரூபம், அறிய இச்சித்த தீரன்,

காதரீர், பிரம வித்தாய்க், கருணை வாரிதியாம், ஆசான்

பாதமே, அனுசரித்துப், பரமமாம், ஆன்மாத் தன்னின்,

கோதிலா, நல் விசாரங், குறைவறச், செய்ய வேண்டும்.

18

இந்த, நான்கு லக்ஷணங்களும், இருந்தால் தான், பிரஹ்மத்தை அறிய ஆசையும்,

பிரஹ்மத்தில், நிலைத்திருப்பதும், வித்திக்கும் இவை இல்லையானால், அவை

ஸித்திக்காது, என்ற காரணத்தினால், இந்த நான்கு லக்ஷணங்களுக்கும், 'ஸாதனங்கள்' என்ற வியவஹாரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, என்பதைச் சொல்கிறார் :-

எவைகள் இருந்தால் தான், ஸத் வஸ்துவான, பிரம்மத்தில் நிலைத்திருப்பது, (ஏற்படுமோ), எவை இல்லையானால், ஏற்படாதோ, அவ் வித ஸாதனங்கள், இவ் விஷயத்தில், நான்கு வேதத்தின், தாத்தபரியம் அறிந்தவர்களால், சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன.

19

आदौ नित्यानित्यवस्तुविवेकः परिगण्यते ।

इहामुत्र फलभोगविरागस्तदनन्तरम् ॥ १९ ॥

शमादिषट्कसंपत्तिः मुमुक्षुत्वमिति स्फुटम् ॥

ādau nityānityavastuvivekaḥ parigaṇyate ।

ihāmutra phalabhogavirāgastadanantaram ॥

śamādiṣaṭkasampattiḥ mumukṣutvamiti sphuṭam ।

19. (While enumerating the qualifications), first, we count the ability to discriminate between the Real and the unreal; next comes, a spirit of detachment from the enjoyment of, the fruits of actions here and hereafter; after that, is the groups of six essentials, such as sama; and last is undoubtedly a burning desire for liberation.

மேதையின் மிக்கோ னாகி மிகுந்துள சாரா சாரம்
யாதுமே கூட்டத் தள்ள வியல் புறுஞ் சதுர னாகி
யேதமி னூலு ரைத்த விலக் கண மியாவும் பெற்றோ
னாதியா மான்ம வித்தைக் கதிகாரி யாவ னன்றே.

19

மேதையின், மிக்கோனாகி, மிகுந்துள, சாரா சாரம்,
யாதுமே, கூட்டத் தள்ள, இயல் புறுஞ், சதுரனாகி,
ஏதமில், நூலுரைத்த இலக்கணம், யாவும் பெற்றோன்
ஆதியாம், ஆன்ம வித்தைக்கு, ஆதிகாரி ஆவன் அன்றே.

19

அவை, நான்கையும், சொல்வதுடன், அவைகளில், முன்னால் சொன்னது, பின்னால் சொல்லப்படுவதற்கு, காரணமாய் இருக்கும் தன்மை, உடையதானதினால், அவைகளில் காணப்படும், வரிசைக்கும், தாத்தாரியம் உண்டென்பதை, சாதிக்கிறார்.

முதலில், நித்தியமான வஸ்து, அநித்யமான வஸ்து, இவைகளைப் பிரித்து, அறிதல், கணக்கிடப் படுகிறது. அதற்கு, அடுத்ததாக, இம்மையிலும், மறுமையிலும் (ஏற்படக் கூடிய கர்ம) பலனாகிய, போகங்களில் ஆசை அற்றிருத்தல். (அதற்கு மேல்) சமம் முதலிய, ஆறையும் ஸம்பாதித்தல், அதன் பலனாக மோட்கூத்தில் அவா, உள்ள தன்மை, என்று தெளிவு.

இது உண்மை, இது பொய் என்று, பிரித்து, அறிந்தவனுக்குத் தான், பொய்யான பொருளில், வைராக்கியம் ஏற்படும். ஆகவே, விவேகம், வைராக்கியத்திற்குக், காரணம் என்பதால், முதலில் கூறப் பட்டது. இது போலவே, ஆசை இல்லாதவன் தான், உள், வெளிப் புலன்களை, அடக்க முடியும். அதிலும், முதலில், மன அடக்கம், பிறகு, வெளி இந்திரியங்களின் அடக்கம், உபரதி (ஸந்யாஸம்), பொறுமை, சிரத்தை, பிரஹ்மத்தில் புத்தி நிலைத்தல், இவைகளும், இதனால், தீவிர முமுக்ஷயும் ஏற்படும். இவ்வாறு, பின் சொல்லப்பட்டதற்கு, முன் சொல்லியவை காரணம் ஆகிறது.

20

ब्रह्म सत्यं जगन्मिथ्येत्येवंरूपो विनिश्चयः ।

सोऽयं नित्यानित्यवस्तुविवेकः समुदाहृतः ॥ २० ॥

*brahma satyaṁ jaganmithyetyevaṁrūpo viniścayaḥ ।
so'yaṁ nityānityavastuvivekaḥ samudāhṛtaḥ ॥*

20. A firm conviction of the intellect, that Brahman alone is Real, and the phenomenal world is unreal is known as, discrimination between the Real and the unreal.

உத்தம விவேகி யாகி யுள்ளுற விரக்த னாகி
 நித்தமுஞ் சாந்தி யாதி நின்மலக் குண நிறைந்த
 வுத்தம முமுட்சு வுக்கே வுண்மையாம் வத்துத் தன்னி
 னுத்தம விசாரஞ் செய்ய யோக்கியத் தன்மை யுண்டால். 20

உத்தம விவேகி ஆகி, உள்ளுற, விரக்தன் ஆகி,
 நித்தமுஞ், சாந்தி ஆதி, நின்மலக் குணம் நிறைந்த,
 உத்தம முமுட்சுவுக்கே, உண்மையாம், வத்துத் தன்னில்,
 உத்தம விசாரஞ் செய்ய, யோக்கியத் தன்மை, உண்டால். 20

இந்த, நான்கு ஸாதனங்களையும், ஒவ்வொன்றாக, எடுத்துக் கொண்டு
 அவைகளின், லக்கூணங்களை, எடுத்துச் சொல்கிறார்:-

பிரஹ்மம் உண்மை, ஜகத் பொய் என்று, இவ் வித ரூபமாக, ஏற்படும் ஸந்தேஹ
 மன்னியில் உள்ள தீர்மானம் எதுவோ, அந்த, இது, நித்ய வஸ்து, அநித்ய
 வஸ்து என்று, பிரித்து அறிதல் என்று, தெளிவாய் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

ஜகத்தை, அநித்யம் என்று, மாத்திரம் சொன்னால், தீவிரமான வைராக்கியம்,
 ஏற்படக் கூடியது இல்லை, என்ற காரணத்தினால், ஜகத்தை, மித்தை,
 பொய்யான தோற்றம் என்றே, ஸ்ரீமத் ஆச்சாரியார், சொல்லி இருப்பது,
 கவனிக்கத் தக்கது.

21

तद्वैराग्यं जुगुप्सा या दर्शनश्रवणादिभिः ।

देहादिब्रह्मपर्यन्ते ह्यनित्ये भोग्यवस्तुनि ॥ २१ ॥

*tad vairāgyam jugupsā yā darśanaśravaṇādibhiḥ ।
 dehādibrahmaparyante hyanitye bhogyavastuni ॥*

21. That desire, to give up all transitory enjoyments, gained through seeing, hearing etc., and also experiences, gained through equipments ranging from a mortal body, to the form of Brahma, called 'detachment'.

சாதன நான்க தாகச் சாற்றலா மேலோ ராலே
யோதிய வதிகா ரிக்கிங் குரைத்தவீ திருக்குங் காலே
போதமாம் பிரம நிட்டை பொருந்தலா மீதி லாக்காற்
கோதிலா வந்த நிட்டை கூடுவ தென்று மில்லை.

21

சாதனம் நான்கு ஆகச் சாற்றலாம், மேலோராலே,
ஓதிய அதிகாரிக்கு, இங்கு உரைத்த, ஈது, இருக்குங் காலே,
போதமாம், பிரம நிட்டை பொருந்தலாம், ஈது இலாக்காற்,
கோதிலா, அந்த நிட்டை, கூடுவது, என்றும் இல்லை.

21

விவேகத்தினால் ஏற்படும், வைராக்கியம் என்ற, இரண்டாவது, ஸாதனத்தின்
தன்மையை, அடுத்து வர்ணிக்கிறார்.

தேஹம் முதல், பிரஹ்மா வரையிலும் உள்ள, அநித்யமான, போக்கியமான
வஸ்துவில், பார்ப்பதினாலும், கேட்பதினாலும், மற்றும் (அனுமானம் முதலான)
விதத்திலும், (அநித்யம் அல்ல என்று, தெரிந்து கொள்வதினால், ஏற்படும்)
எந்த வெறுப்பு உண்டோ, அது வைராக்கியம் எனப்படும்.

22

विरज्य विषयव्रातात् दोषदृष्ट्या मुहुर्मुहुः ।
स्वलक्ष्ये नियतावस्था मनसः शम उच्यते ॥ २२ ॥

*virajya viṣayavrātāt doṣadr̥ṣṭyā muhur̥muhuh̥ ।
svalakṣye niyatāvasthā manasaḥśama ucyate ॥*

22. The peaceful state of the mind when it rests constantly upon the contemplation of the Goal, after having again and again detached itself, from the chaos of the sense objects, through a process of continuous observation, of their defects is called **Sama**.

நித்தியா நித்தி யங்க ணிகழ்த்திய விவேக மொன்றா
மித்திலும் பரத்தி லுஞ்சே ரின்பிடை விரதி யொன்றாஞ்
சத்தியஞ் சமதமாதி சட்கசம் பத்தி யொன்றாஞ்
சுத்தமா முமுஷுத் தன்மை சொல்லலா மற்றொன் றாக. 22

நித்திய, அநித்தியங்கள், நிகழ்த்திய, விவேகம் ஒன்றால்,
இத்திவம், பரத்திவஞ், சேரின் இடை, விரதி ஒன்றாஞ்,
சத்தியஞ், சமம், தமாதி, சட்க, சம்பத்தி, ஒன்றாஞ்,
சுத்தமாம், முமுஷுத் தன்மை, சொல்லலாம், மற்றொன்றாக. 22

முன்றாவது, ஸாதனமாகிய, சமாதி ஷட்கத்தி, அடங்கிய, சமம், தமம் உபரதி,
திதிகைஷ சீரத்தை, ஸமாதானம் ஆகிய, ஆறின், தன்மைகளையும் தனித்தனியே
விளக்குகிறார்.

அடிக்கடி, தோஷத்தைப் பார்ப்பதினால், விடயங்களின், கூட்டத்திலிருந்து,
வைராக்கியத்தை அடைந்து, மனஸின் தன் குறியான (சுகுணமோ,
நிர்குணமோவான) பிரஹ்மத்தில், கட்டுப் பட்டு இருத்தல், சமம், என்று
சொல்லப்படுகிறது.

நித்தியா, அநித்திய வஸ்து, விவேகத்தின், இலக்கணம்

23

विषयेभ्यः परावृत्य स्थापनं स्वस्वगोलके ।

उभयेषामिन्द्रियाणां स दमः परिकीर्तितः ॥ २३ ॥

viṣayebhyaḥ parāvartya sthāpanam svasvagolake ।

ubhayeṣāmindriyāṇām sa damaḥ parikīrtitaḥ ॥

23. Steering, both kinds of sense organs, (of knowledge and action), away from their sense objects, and placing them in their respective centres of activity, is called **Dama (self**

control). The best **uparati (self-withdrawal)**, is that condition of the thought waves in which, they are free from the influences of, external objects.

சத்தியம் பிரம மேயாஞ் சகமிது மித்தை யாமென்
 றித்திறஞ் சாஸ்தி ரத்தா லெய்திய நிச்ச யந்தா
 னித்தியா நித்தி யங்க ணிகழ்த்திய விவேக மென்று
 கத்தமா மேலோ ராலே சொல்லிட லாகு மன்றே. 23

சத்தியம், பிரமமேயாம், சகமிது, மித்தையாம் என்று
 இத்திறஞ், சாஸ்திரத்தால் எய்திய, நிச்சயந்தால்,
 நித்தியா அநித்தியங்கள், நிகழ்த்திய விவேகம் என்று
 கத்தமாம் மேலோராலே, சொல்லிடலாகும், அன்றே. 23

எதனால், வாஸ்தவமான பதார்த்தம், அறியப் படுகிறதோ, அந்த, சாஸ்திரமும்,
 குருவின் உபதேசமும், சத்தியம், தான் என்ற, எண்ணத்தினால், ஏற்படும்,
 திடமான நம்பிக்கை, சீரத்தை என்று, ஸாதுக்களால், சொல்லப்படுகிறது.

வைராக்கியத்தின் இலக்கணம்.

24

बाह्यानालम्बनं वृत्तरेषोपरतिरुत्तमा ॥ २४ ॥

bāhyānālambanam vṛttereṣoparatiruttamā

24. **Titiksa**, is the capacity, to endure all sorrows and sufferings, without struggling for redress or for revenge, being always free from anxiety or lament over them.

அத்திர மான தேக மாதியா யயனை யீறாய்
 நித்திய மிலாத தான நிகிலமாம் போக்கி யத்தி
 னத்திறங் காண்டல் கேட்ட லாதியா வறிந்த வற்றின்
 மெத்தவு மருசி தானே மேன்மைசேர் விரதி யாகும். 24

அத்திரமான தேகம், ஆதியாய், அயன் ஈறாய்,
 நித்தியம் இலாத தான, நிகிலமாம் போக்கி, அத்தின்
 அத்திறங் காண்டல், கேட்டல் ஆதியால், அறிந்தவற்றின்
 மெத்தவும், அருசி தானே, மேன்மை சேர், விரதி யாகும். 24

பரிஹாரம், செய்யும் பிரயத்தினம், முன்னதாக இல்லாமலும், கவலையோ,
 புலம்பலோ, அன்னியிலும், எல்லா வித துக்கங்களையும், பொறுத்துக் கொள்வது
 எதுவோ, அது, தீதிக்ஷ யென்று, சொல்லப் படுகிறது.

சமம், தமம், உபரதிகளின், இலக்கணம்

25

सहनं सर्वदुःखानामप्रतीकारपूर्वकम् ।

चिन्ताविलापरहितं सा तितिक्षा निगद्यते ॥ २५ ॥

sahanam sarvaduḥkhānām apratīkārapūrvakam ।

cintāvilāparahitam sā titikṣā nigadyate ॥

25. That, by which, one understands the exact import of the scriptures, as well as the pregnant words of advice of the preceptor, is called *Sraddha* by the wise; by this alone, does Reality become manifestly clear.

துன்னிய விடய மெல்லாந் தோடமென் றெண்ணுந் திருஷ்டி
 தன்னினா ல.தி னின்றுந் தடையிலா விரதி பெற்று
 மன்னிய விலக்கி யத்தின் மாசற மனதை வைத்தல்
 பன்னிய சமமா மென்றே பகருவர் மேலோ ரெல்லாம் 25

துன்னிய விடயம் எல்லாந் தோடம் என்ற, எண்ணந் திருஷ்டி,
தன்னினால், அஃதினின்று, தடையிலா விரதி பெற்று,
மன்னிய இலக்கியத்தின், மாசற மனதை வைத்தல்,
பன்னிய சமமாம் என்றே, பகருவர் மேலோர், எல்லாம்

25

எதனால், வாஸ்தவமான பதார்த்தம், அறியப் படுகிறதோ, அந்த, சாஸ்திரமும்,
குருவின் உபதேசமும், சத்தியம், தான் என்ற, எண்ணத்தினால், ஏற்படும், திடமான
நம்பிக்கை, சீரத்தை என்று, ஸாதுக்களால், சொல்லப்படுகிறது.

26

शास्त्रस्य गुरुवाक्यस्य सत्यबुद्ध्याऽवधारणा ।

सा श्रद्धा कथिता सद्भिः यया वस्तूपलभ्यते ॥ २६ ॥

śāstrasya guruvākyasya satyabuddhyāvadhāraṇā ।

sā śraddhā kathitā sadbhiḥ yayā vastūpalabhyate

26. *Samaadhana* (tranquillity) is that condition when the mind is constantly engaged in the total contemplation of the supreme Reality; and it is not gained through any amount of intellectual oscillations.

பரவிய விடயக் கூட்டம் பற்றியே தாவா நின்ற
விருவகை யிந்தி யத்தை யித்திர ணின்று மீட்டு
மருவுதன் கோள கத்தில் மாறாது நிற்க வைத்தல்
பொருவிலாத் தமமாமென்றே புகலுவர் பெரியோரெல்லாம்.

26

பரவிய, விடயக் கூட்டம், பற்றியே, தாவா நின்ற,
இரு வகை, இந்தியத்தை, இத் திரண் நின்ற, மீட்டு,
மருவு, தன் கோளகத்தில், மாறாது நிற்க வைத்தல்,

பொருவிலாத் தமமாம் என்றே, புகலுவர், பெரியோர் எல்லாம். 26

ஞானேந்திரியம், கர்மேந்திரியம் என்ற இரண்டு வித இந்திரியங்களையும் விடயங்களிலிருந்து திருப்பி, அதனதன், ஸ்தானத்தில் இருந்து விடச் செய்வது, எதுவோ, அது, தமம் என்று, சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

27

सम्यगास्थापनं बुद्धेः शुद्धे ब्रह्मणि सर्वदा ।

तत्समाधानमित्युक्तं न तु चित्तस्य लालनम् ॥ २७ ॥

samyagāsthāpanam buddheḥ śuddhe brahmaṇi sarvadā ।

tat samādhānamityuktam na tu cittasya lālanam ॥

27. *Mumukustva* is the impatient and burning desire to release oneself, by realising the Real Nature of One's Self, from all bondages of egoism to the body etc., which are bondages created by ignorance.

உரைதரு சமதமத்தி னுறவினாற் சித்தம் மற்றும்
பரவிய பாகி யத்தைப் பற்றாது தன்னிற் றானே
திரமதா யூன்றி னின்று திரமிலாக் கன்ம மெல்லாம்
வரையற விடுத்த றானே வரவுப ரதியா மன்றே.

27

உரை தரு, சம தமத்தின் உறவினாற், சித்த மற்றம்,
பரவிய, பாகியத்தைப் பற்றாது, தன்னிற் தானே,
திரமதா ஊன்றி, நின்று, திரமிலாக், கன்ம மெல்லாம்
வரையற விடுத்தல், தானே வர, உபரதியாம், அன்றே.

27

மனோ விருத்திக்கு, வெளி விடயங்களின், பிடிப்பு இல்லாத் தன்மை, ஏற்படுவது தான், மேலான, உபரதியாகும்.

சமம் என்பது, பிரயத்தின் - அவஸ்தையாய் இருப்பதால், அதைப் பற்றிச் சொல்லும் போது, சஞ்சலமான "மனஸ்" என்றும், "அடிக்கடி" என்றும், லட்ஷியம், ஸகுணமோ, நிர்குணமோ, இருக்கலாம் என்றும், சொல்லப் பட்டது. ஸமாதான நிலை, பலன்,

ரூபமாய் இருப்பதால், நிச்சய ஸ்வரூபமான “புத்தி” என்றும், “எப்பொழுதும்” என்றும், “சுத்தப் பிரஹ்மத்தில்” என்றும், வித்தியாஸப் படுத்தி, சொல்லி இருப்பதை, கவனிக்கவும். ஆகவே, சமம், ஸாதனமாகவும், பலனாகவும், இருப்பதால், இரண்டுக்கும் வேற்றுமை உள்ளது. லாளனம், சாலனம், இரண்டும், சமத்திற்குத் தேவை. இங்கு அப்படியல்ல.

திதிஷையின் இலக்கணம்.

28

अहंकारादिदेहान्तान् बन्धानज्ञानकल्पितान् ।

स्वस्वरूपावबोधेन मोक्तुमिच्छा मुमुक्षुता ॥ २८ ॥

ahankārādidehāntān bandhān ajñānakalpitān

svasvarūpāvabodhena moktumicchā mumukṣutā ॥॥

28. Half-hearted and mediocre aspirations in a seeker, may also come to bear fruit, being increased by the Grace of the Guru, and by means of renunciation, calmness etc.

எத்துய ரெய்தி னாலு மேங்கியே யமுதிடாம

லத்துயர் நீங்குபாய மற்பமுசஞ் செய்தி டாமற்

புத்தியின் றயிரி யத்தாற் பொருந்திய துயரை யெல்லாம்

மெத்தவுஞ் சகிக்குந் தன்மை மேன்மைசேர்தீட்சையாகும். 28

எத் துயர் எய்தினாவும், ஏங்கியே அமுதிடாமல்,

அத் துயர் நீங்கும், உபாயம், அற்பமும் செய்திடாமற்,

புத்தியின் தைரியத்தாற், பொருந்திய துயரை எல்லாம்

மெத்தவுஞ் சகிக்குந் தன்மை, மேன்மை சேர்த்தி, தீட்சையாகும். 28

அஞ்ஞானத்தினால் கல்பிக்கப் பட்டிருக்கிற, அஹங்கார முதல், தேஹம் முடிவதான, கட்டுக்களை, தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை, நன்றாக அறிவதினால் விலக்கி விட வேண்டும் என்ற அவா முழுசுடித்துவம்.

இவ் விதம், நான்கு ஸாதனங்களையும், சொல்லி விட்டு, அவைகளுக்குள் வைராக்கியமும், முமுகஶ்த்துவமும், மிகவும் முக்கியம் என்பதை, மூன்று சுலோகங்களில், வற்புறுத்திக் காட்டுகிறார். வைராக்கியம் ஏற்பட்டால் தான், விவேகம், வாஸ்தவமாய், இருக்கிறது என்று, காட்டும். வைராக்கியம் இருந்தால் தான், சமாதி சட்கம், நிலைத்திருக்கும். முமுகஶ்த்துவம் நன்கு இருந்தால் தான், முன்னுள்ள, மூன்று ஸாதனங்களும், சரியான பலனைக் கொடுக்கும். விவேகத்தினால், ஸாமான்யமான வைராக்கியம் ஏற்பட்டாலும், சமம் ஆதிகளின் அனுட்டானத்தினால், அவ் வைராக்கியம் திடப் படடு, முமுகஶ்த்துடன் சேர்ந்து, பரம புருசார்த்தத்தை, அடைவிக்கச் செய்யும், என்று, தாற்பரியம்:-

சிரத்தையின் இலக்கணம்.

29

मन्दमध्यमरूपाऽपि वैराग्येण शमादिना ।

प्रसादेन गुरोः सेयं प्रवृद्धा सूयते फलम् ॥ २९ ॥

mandamadhyamarūpāpi vairāgyeṇa śamādinā ।

prasādena guroḥseyam pravṛddhā sūyate phalam ॥

29. Calmness and other practices, have their meaning, and they bear fruit indeed, only in him who has an intense spirit of renunciation and yearning for liberation.

சுத்தவே தாந்த நூலுஞ் சூக்குமக் குரவன் சொல்லுஞ்

சத்திய மென்ப தாகச் சார்ந்திடு நிச்ச யத்தை

வத்துவின் சாட்சாத் காரம் வருவதற் கேது வான (தோர்)

உத்தமச் சிரத்தை யென்றே யுரைப்பருண் மையை யுணர்ந்

29

சுத்த வேதாந்த நூலுஞ், சூக்குமக் குரவன், சொல்லுஞ்

சத்தியம் என்பதாகச், சார்ந்திடு நிச்சயத்தை,

வத்துவின், சாட்சாத் காரம், வருவதற் கேதுவான

உத்தமச் சிரத்தை, என்றே உரைப்பார், உண்மையை உணர்ந்தோர்

29

அந்த, முமுகுத்துவம், மந்தமாயும், மத்திமமாயும் உள்ள, தன்மையுடன் இருந்தாலும். வைராக்கியம் முதலானவைகளாலும், குரு நாதருடைய அனுக்கிரஹத்தினாலும், இது, நன்கு விருத்தி அடைந்து, பலனை கொடுக்கும்.

முமுட்குஷ, மோட்குஷ அடைவதில் ஆவல், மூன்று விதம். மந்தம், மத்திமம், பிரவிருத்தம். மந்தமும், மத்திமமும், பலனைத் தராது. பிரவிருத்தமாக, ஆனால் தான், பலன் ஏற்படும்.

சமாதானத்தின் கிலக்கணம்

30

वैराग्यं च मुमुक्षुत्वं तीव्रं यस्य तु विद्यते ।

तस्मिन्नेवार्थवन्तः स्युः फलवन्तः शमादयः ॥ ३० ॥

*vairāgyam ca mumukṣutvam tīvram yasya tu vidyate ।
tasminnevārthavantaḥ syuḥ phalavantaḥ śamādayaḥ*

30. Sama etc., become as ineffectual as the mirage in the desert, in him, who has a weak detachment and yearning for freedom.

சுத்தமாம் பிரமத் தின்கண் சுழலுறுஞ் சித்தந் தன்னை
யெத்தன மியாதினாலு மென்றுமே யூன்ற வைத்தல்
சத்தியச் சமாதி யென்றே சாற்றலா ம. : தையன்றிச்
சித்தமே கின்ற வாறே செல்வது சமாதி யன்றால்.

30

சுத்தமாம், பிரமத்தின் கண், சுழல் உறுஞ், சித்தந் தன்னை,
எத்தனம் யாதினாலும், என்றுமே, ஊன்ற வைத்தல்,
சத்தியச், சமாதி, என்றே, சாற்றலாம், அ. : தை அன்றிச்,
சித்தம் ஏகின்றவாறே, செல்வது, சமாதி அன்றால்.

30

எவனுக்கு, வைராக்கியமும், முமுட்குஷத்துவமும், தீவிரமாகவே இருக்கிறதோ, அவனிடத்தில் தான், சமம் முதலான சொற்கள், பொருள் பொதிந்தவைகளாகவும், பலனைக், கொடுக்கக் கூடியவைகளாகவும், இருக்கும்.

சமாத் ஷட்கத்திற்கு ஸாதனம், தீவிர வைராக்கியம். பலன், தீவிர முமுட்சுஷுத் துவமும். ஆகவே, தீவிர வைராக்கியமும், தீவிர முமுட்சுஷுத்துவமும், யாரிடம் உள்ளதோ, அவனிடம் சமாதிகள் இருப்பதாகத் தீர்மானிக்கலாம். ஒருவனிடம், தீவிர வைராக்கியம் இருக்குமானால், அதன் பலனான, சமாதிகளும் இருக்கும். தீவிர முமுட்சுஷுத்துவம் இருக்குமானால், இதன் ஸாதனமான, சமாதிகள் இருக்கும். ஆகவே, ஸாதனமான, தீவிர வைராக்கியம், எவனிடம் உள்ளதோ, அவனைத் தான், சாந்தன், தாந்தன். என்று சொல்லலாம். இந்தச் சொல் தான், பொருள் படைத்தது. தீவிர வைராக்கியம் இல்லாதவனை, சாந்தன் என்று சொன்னால், அது, வெறும் பெயராகுமே தவிர, அதற்குப், பொருள் இல்லை. தீவிர முமுட்சுஷுத்துவம் யாரிடம் உள்ளதோ, அவனிடம் தான் சமாதிகள், பயனுள்ளவை.

முமுட்சுத்துவத்தின், கிலக்கணம்

31

Bakthi - Firm and Deep

एतयोर्मन्दता यत्र विरक्तत्वमुमुक्षयोः ।

मरौ सलिलवत्तत्र शमादेर्भानिमात्रता ॥३१॥

etayormandatā yatra viraktatvamumukṣayoḥ ।
marau salilavattatra śamāderbhānamātratā ॥

31. Among the instruments and conditions necessary for liberation, Bhakti alone is supreme. A constant attempt to live up to one's own Real Nature is called single-pointed devotion.

ஆதியி லஞ்ஞா னத்தா லாகிய வகங்கா ராதி
யேதமாந் தேகமீறா யெய்திய பந்த மெல்லாந்
தீதறு ஞானத் தாலே தீர்ப்பதற் கிச்சை செய்த
லேதமின் முமுட்சுத் தன்மை யென்றுக் றிடலா மன்றே.

ஆதியில், அஞ்ஞானத்தால் ஆகிய, அகங்காரராதீ,
ஏதமாந் தேகம் ஈறா, எய்தீய பந்தம் எல்லாந்,
தீதறு ஞானத்தாலே, தீர்ப்பதற்கு, இச்சை செய்த
ஏதமின், முமுட்சுத் தன்மை, என்று, கூறிடலாம் அன்றே. 31

எவனிடத்தில், இந்த வைராக்கியத்திலும், முமுட்சுத்துவத்திலும், மந்தத்
தன்மை இருக்கிறதோ, அவனிடத்தில், இருப்பதாகத் தெரியும், சமம்
முதலானவைகள், பாலைவனத்தில் தோன்றும், கானல் ஜலம் போல்,
வெறும் தோற்றமாய், இருக்கும், தன்மை தான். (அது பலனைக்
கொடுக்காது)

32

Courtesy of Approach and Questioning (32 - 40)

मोक्षकारणसामग्र्यां भक्तिरेव गरीयसी ।

स्वस्वरूपानुसन्धानं भक्तिरित्यभिधीयते ॥ ३२ ॥

mokṣakāraṇasāmagryām bhaktireva garīyasī ।

svasvarūpānusandhānam bhaktirityabhidhīyate ॥

32. Others say that *Bhakti* means a constant enquiry into the *Real Nature of one's own self*— one who has the above mentioned qualifications and is anxious to know the self, must, therefore, devotedly serve a Teacher, well-established in knowledge, for redeeming himself from bondage.

மருவிய முமுட்சுத் தன்மை மந்தமத் திமம தேனும்

பெருகிய விரதி யாலும் பெருஞ்சம மாதி யாலுங்

குருவர னருளி னாலுங் குறைவற வளர்ந்து காலம்

பருவமெய் திடில்வா ளாகா பயனையே நல்கு மன்றே.

மருவிய முழுட்குத் தன்மை, அந்தம், மத்திமம், அதேணம்
பெருகிய விரதியாவும், பெருஞ் சமம், ஆதியாவங்,
குருவரன் அருளினாவங், குறைவற வளர்ந்து, காலம்
பருவம், எய்திடில், வாளாகா, பயனையே, நல்கு மன்றே.

32

ஆத்ம விடயமான விசாரத்தில், இறங்குபவனுக்கு என்ன, என்ன, ஸாதனங்கள்,
இருக்க வேண்டும் என்று, இது வரை சொல்லி விட்டு, அந்த விசாரத்தினால்,
ஏற்பட்டு, ஆத்ம ஸாட்கூடாக்காரத்திற்கு, நேர் ஸாதனமாய் இருக்கும், பக்தி
என்பதின், ஸ்வரூபத்தை விளக்குகிறார்.

மோட்கூடித்திற்கு, காரணமான, ஞானத்தை உண்டு, பண்ணக் கூடிய
ஸாதனங்களில், பக்தி, என்பது தான், மிகவும் முக்கியமானது. தன்னுடைய,
ஸ்வரூபமான, பிரம்மமாய் இருக்கும் தன்மையை, இடை விடாமல்,
அனுஸந்தானம் செய்வது, என்று, சொல்லப் படுகிறது.

தீவிர வைராக்கியமும், முழுட்குத்துவம்,
உடையவர் கிடத்துச், சமாதிகளின், பலத்துவங், கூறல்

33

उक्तसाधनसम्पन्नः तत्त्वजिज्ञासुरात्मनः ।

उपसीदेद् गुरुं प्राज्ञं यस्माद्बन्धविमोक्षणम् ॥ ३३^१/_२ ॥

uktasādhanaśampannaḥ tattvajijñāsuraśtmanah ।

upasīded gurum prājñam yasmād bandhavimokṣaṇam

33. He, who is well-versed, in the scriptures, sinless, unafflicted by desires, a full knower of the Supreme, who has retired into the Supreme, who is as calm as the fire that has burnt up its fuel, who is a boundless ocean of mercy, that needs no cause for its expression and who is an intimate friend, of those who have surrendered, unto him.

ஓதிய விரதி யோடே யுத்தம முமுஷுத் தன்மை,
 தீதிலா தெவனி டத்திற் றீவிர மாயி ருக்குங்
 கோதிலா தவனி டத்தே கூடிய சமத மாதி
 நீதியாந் தன் பலத்தை நிகழவே நல்கு மன்றே.

33

ஓதிய, விரதியோடே, உத்தம முமுஷுத் தன்மை,
 தீதிலாது, எவனிடத்திற் தீவிரமாய் இருக்குங்,
 கோதிலா, அவனிடத்தே, கூடிய, சமம், தமம் ஆதி
 நீதியாந், தன் பலத்தை, நிகழவே, நல்கு மன்றே.

33

பக்தி, என்பதற்கு, சிலர், வேறு விதமாக அர்த்தம், சொல்கிறார்கள் என்பதையும்
 காட்டுகிறார்.

தன்னுடைய ஆத்மாவான ஜீவனுக்கு, 'தத்' பிரஹ்மமாய் இருக்கும் தன்மையை,
 இடை வீடாமல் பாவனை செய்வது, பக்தி, என்று, வேறு சிலர் சொல்கிறார்கள்.

முன் சொன்ன லட்கூணத்தில், பக்தி என்பது, ஞானத்திற்கு நேரிடை
 ஸாதனமாகிய, நிதித்தியாஸனமாகும். பின் சொன்ன லட்கூணத்தில், பிரஹ்மமாக,
 பாவனை செய்வது. இதில், பேதம் தோன்றிக் கொண்டிருக்கும். ஆனாலும்,
 அபேதமாக, உபாஸனம் செய்வது, அஹங்கரஹோபாஸனம். இது ஞானமாக
 ஆகாது, ஆகையால், இது கீழ் பட்டதென்று, தாற்பரியம்.

5. குருவை அண்டுதல்

8வது சுலோகத்தில், ஆத்ம விசாரத்திற்கு வேண்டிய, யோக்கியதை
 உள்ளவன், குருவிடம் சென்று, உபதேசம் பெற வேண்டும் என்று சொன்னதை,
 விஸ்தரித்து, அவ் விதம், செல்வதினால் ஏற்படும், பிரயோஜனத்தையும்,
 அக் குருவிற்கு, இருக்க வேண்டிய, லட்கூணங்களையும், அவரிடம், எவ்
 விதம் போக வேண்டும் என்பதையும், அவரிடம் சென்று, பிரார்த்திக்க, வேண்டிய
 முறையையும், எடுத்துச் சொல்கிறார்.

வைராக்கிய முழுட்சத்துவங்களின், மந்த திசையில்,
சமாதிகள், ஆபாச மாத்திரமாம், எனல்

34

श्रोत्रियोऽवृजिनोऽकामहतो यो ब्रह्मविदुत्तमः ।

ब्रह्मण्युपरतश्शान्तो निरिन्धन इवानलः ॥ ३४^१/२ ॥

śrotriyo'vrjino'kāmahato yo brahmaviduttamah ।
brahmaṇyuparataśśānto nirindhana ivānalah ॥

34. Worshipping that Guru, with the deep devotion, when he is pleased with your surrender, humility and service, approach him, and ask him to explain, what you must know.

பன்னிய விரதி யோடே பற்றிய முழுஷுத் தன்மை
மன்னிடா தெவனிடத்தில் மந்த மாய்த் தானிருக்கு
மன்னவ னிடத்திற் சாந்தி யாதியா பாச மாகத்
துன்னிடு மறுதே சத்திற் றோன்றிய தோய மேபோல்.

34

பன்னிய விரதியோடே, பற்றிய முழுஷீத் தன்மை,
மன்னிடாது எவனிடத்தில், மந்தமாய்த் தானிருக்கும்,
அன்னவன் இடத்திற், சாந்தி ஆதி, ஆபாசமாகத்,
துன்னிடும், அறு தேசத்திற், தோன்றிய, தோயமே, போல்.

34

முன் சொல்லிய, ஸாதனங்களோடு, நன்கு கூடினவனாய், தன்னுடைய
வாஸ்தவமான, ஸ்வரூபத்தை அறிய விரும்புகிறவன், எவரிடமிருந்து,
பந்தத்திலிருந்து, நன்கு விடுதலை ஏற்படுமோ, அவ் வித (ஆத்ம தத்துவ
ஸாட்கூலாத்காரம் அடைந்த) அறிவாளியான, குருவை, நெருங்க வேண்டும்
(சரணம் அடைய வேண்டும்)

மோட்சத்தில், பக்திக்கு, உத்தம, சாதனத் தன்மையும்,
அதனது ந்ரூபணமுங், கூறல்.

35

अहेतुकदयासिन्धुबंधुरानमतां सताम् ॥ ३५ ॥

ahetukadayāsindhuh bandhurānamatām satām ॥

35. O Master, O friend of those, who reverentially surrender to thee, thou ocean of mercy, I salute thee; save me, fallen, as I am into this sea of change, with a direct glance, from thy eyes, which rein nectarine Grace supreme.

முத்தியி னேது வாக மொழியுபா யங்க ளுக்குட்
பத்தியே மிகவு மேலாய்ப் பகரலா ம.தே தென்னி
னித்தமுஞ் சொற்சொ ரூப நிகழ்த்திய வனுசந் தானம்
பத்திதா னாகுமென்றே பகருவர் பரமு ணர்ந் தோர்.

35

முத்தியின், ஏதுவாக மொழியும், உபாயங்களுக்குள்,
பத்தியே, மிகவும் மேலாய்ப், பகரலாம், அஃது என்னில்,
நித்தமுஞ், சொற் சொரூபம், நிகழ்த்திய அனுசந்தானம்
பத்தி தானாகும், என்றே பகருவர், பரம் உணர்ந்தோர்.

35

எவர், வேத அத்தியயனம் செய்து, உப நிஷத்துக்களின், அர்த்தத்தை நன்கு விசாரணை செய்து, அறிந்தவராயும், எவ் வித பாபமும் அற்றவராயும், எவ் வித ஆசையினாலும், பாதிக்க படாதவராயும், பிரஹ்மத்தை அறிந்தவர்களில், மேலானவராயும், பிரஹ்மத்தினிடத்தில் மனது லயித்தவராயும், எரி துரும்பில்லாத, நெருப்பு போல, அடங்கினவராயும், (சிஷ்யனுக்கு உபதேசிப்பதினால், கிருத கிருத்தராயுள்ள, தனக்கு, ஆக வேண்டியது, ஒன்றும் இல்லாமையால்) காரண மன்னியில், சிஷ்யனும் கேடமத்தை, அடையட்டும் என்ற கருணைக் கடலாயும், (தன்னிடத்து வந்து), பக்தியுடன் வணங்கும், ஸாதுக்களான சிஷ்யர்களுக்கு,

பந்துவாகவும், துக்கத்தை போக்கடித்து, கேஷமத்தைச் செய்பவராகவும், இருக்கிறாரோ, அவ் வித குருவை அடைய வேண்டும்.

குருவை அடைதலும், குருவின், சிலக்கணமும்

36

तमाराध्य गुरुं भक्त्या प्रह्वः प्रश्रयसेवनैः ।

प्रसन्नं तमनुप्राप्य पृच्छेज्जातव्यमात्मनः ॥ ३६ ॥

*tamārādhyā gurum bhaktyā prahvaḥ praśrayasevanaiḥ ।
prasannam tam anuprāpya pṛcchet jñātavyamātmanah*

36. I am being roasted, in the blazing infernal fire of change; I am being tossed by the cruel storms of misfortune; I am terrified (without and within) — O Lord! save me from death; I seek refuge in thee, for I do not know, of any other harbour, wherein to seek shelter.

ஓதுசா தனசம் பத்தி யுள்ளவா றுற்ற தீரன்
தீதிலா வான்ம ரூபந் திகழவே யுணர வேண்டி
யாதுமே யுணர்ந்து தன்னை யெய்தினோர் பவபந் தத்தைக்
கோதறத் தீர்ப்போ னான குருவிடைச் செல்லவேண்டும். 36

ஓது, சாதன, சம்பத்தி, உள்ளவாறு, உற்ற தீரன்,
தீதிலா, ஆன்ம ரூபந், திகழவே, உணர, வேண்டி,
யாதுமே உணர்ந்து, தன்னை எய்தினோர், பவ பந்தத்தைக்
கோதறத் தீர்ப்போனான, குருவிடைச், செல்ல வேண்டும். 36

பக்தியினால், மிகவும் வணக்கத்துடன் இருந்து கொண்டு, விநயமான வார்த்தைகளாலும், நமஸ்காராதி ஸேவைகளாலும், அவ் வித, குருவை ஆராதித்து, அதனால், பிரஸன்னமாய் இருக்கும் அவரை, ஸமீபத்தில்

போய், தனக்கு, தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய, விடயத்தை கேட்க வேண்டும்.

இங்கு, என்பதால், மனதிலும், என்பதால், சார்த்திலும் என்பதால், வாக்கிலும், சுத்தி, இருக்க வேண்டும் என்பது, கூறப் பட்டது.

37

स्वामिन्नमस्ते नतलोकबन्धो
 कारुण्यसिन्धो पतितं भवाब्धौ ।
 मामुद्धरात्मियकटाक्षदृष्ट्या
 ऋज्व्याऽतिकारुण्यसुधाभिवृष्ट्या ॥ ३७ ॥

svāminnamaste natalokabandho
 kāruṇyasindho patitam bhavābdhau ।
 māmuddharātmīyakatākṣadrṣṭyā
 ṛjvyātikāruṇyasudhābhivṛṣṭyā ॥

37. There are peaceful, and magnanimous saints, who live — like the spring season — for the good of humanity. They have crossed, the dreadful ocean of finitude, through their own efforts and with no ulterior motive, they also help others to cross it.

சுருதியே முதன்மா னத்தாற் சொல்லிய தனுட்டானித்துப்
 பரலிய பாவ மற்றுப் பற்றெலா மற்றோ னாகிப்
 பிரமவித் தாகி யந்தப் பிரமமே சார்ந்து காட்டம்
 மருவிடா வன்னி போல மாசறச் சாந்த னாகி.

37

சுருதியே, முதன் மாணத்தாற், சொல்லிய, அனுட்டானித்துப்,
 பரவிய, பாவம் அற்றுப், பற்றெலாம் அற்றோனாகிப்,
 பிரம வித்தாகி, அந்தப் பிரமமே, சார்ந்து, காட்டம்,
 மருவிடா வன்னி போல, மாசறச், சாந்தனாகி.

இங்ஙனம், வணங்கும் ஜனங்களுக்கு, பந்துவாயும், தயா சமுத்திரமாய் உள்ள, பிரபோ, உங்களுக்கு நமஸ்காரம். ஸம்ஸாரமாகிற கடலில், விழுந்திருக்கிற என்னை, மிகுந்த கருணையாகிற அமிர்தத்தை, நாலா பக்கத்திலும், வருசிக்கக் கூடிய, சரளமான, தங்களுடைய கடைக் கண்பார்வையினால், மேலே தூக்கி விடுங்கள்.

குரு, தேவதா ஸந்நிதிகளில், அவர்களின் கடைக்கூடம், தன் மேல் படும் படியாக, ஓரமாக நிற்க வேண்டுமே தவிர, நேர் எதிரில் நிற்கக் கூடாது.

38

दुर्वारिसंसारदवाग्निताप्तं दोध्यमानं दुरदृष्टवातैः ।

भीतं प्रपन्नं परिप्राहि मृत्योः शरण्यमन्यं यदहं न जाने ॥ ३८ ॥

durvārasamsāradavāgnitaptam

dodhūyamānam duradr̥ṣṭavātaiḥ ।

bhītam prapannam paripāhi mṛtyoḥ

śaraṇyamanyam yadaham na jāne ॥

38. Indeed, it is the nature of the magnanimous, to help remove the troubles of others, even as the moon, of its own accord, cools the earth scorched by the flaming rays of the sun.

காரண மியாது மின்றிக் கருணைவா ரிதியே யாகிப் பாரிநிற் றன்னைப் பற்றிப் பணிந்தசா துக்க ளுக்குப் பூரணப் பந்து வாகிப் பொருந்திய வாசான் றன்னைச் சேரலுற் றன்பி னோடே சீடன்சே விக்க வேண்டும்.

38

காரணம் யாதும் இன்றிக், கருணை, வாரிதியே ஆகிப், பாரில், நின் தன்னைப் பற்றிப், பணிந்த சாதுக்களுக்குப், பூரணப் பந்துவாகிப், பொருந்திய, ஆசான் தன்னைச், சேரல் உற்று, அன்பினோடே, சீடன் சேவிக்க வேண்டும்.

38

தங்கள், உபதேசத்தினால், ஏற்படக் கூடிய, ஞானத்தைத் தவிர, வேறு வழியில் விலக்க முடியாத, ஸம்ஸாரமாகிற, காட்டுத் தீயினால், வாட்டப்படும், (முன் செய்து, இப்பொழுது தென்படாமல் இருக்கும்,) தீவினைகளாகிற, காற்றுகளினால், பல விதமாய் அலைக்கப் படும், மரணத்தில் இருந்து, பயந்தவனாய், (தங்களை) சரணம் அடைந்தும், இருக்கிற என்னை, எந்தக் காரணத்தினால், வேறு சரணம் அடையத், தகுந்த வரை, நான் அறியவில்லையோ, அதனால், நன்கு காப்பாற்றுங்கள். மரணத்திலிருந்து காப்பாற்றுங்கள்.

சீடன், குரு சந்நதியில், அடக்கத்தோடு

வினவல் வேண்டும், எனல்

39

शान्ता महान्तो निवसन्ति सन्तो वसन्तवल्लोकहितं चरन्तः ।
तीर्णास्स्वयं भीमभवार्षवं जनानहेतुनान्यानपि तारयन्तः ॥ ३९ ॥
अयं स्वभावस्स्वत एव यत्परश्रमापनोदप्रवणं महात्मनाम् ।
सुधांशुरेष स्वयमर्ककर्कशप्रभाभितप्तामवति क्षिति किल ॥ ४० ॥

*śāntā mahānto nivasanti santo vasantavallokahitam carantaḥ ।
tīrṇāssvayaṁ bhīmabhavarṣavaṁ janān ahetunānyānāpī
tārayantaḥ ॥*

*ayam svabhāvassvata eva yatparaśramāpanodapravaṇam
mahātmanām ।*

*sudhāmsūreṣa svayamarkakarkaśaprabhābhītapṭām
cvati kṣitim kila ॥*

39. O Lord, thy nectarine speech, honeyed by the elixiric Bliss of Brahman, pure, cooling, issuing in streams, from thy lips as from a water jug and pleasing to the ear —, do thou shower upon me, who am tormented by earthly afflictions, as by the tongues of a forest fire, blessed are those, who have received, even a passing glance from the eyes, accepting them under thy protection.

பத்தியால் வணங்கிச் செய்த பலவிதச் சேவை யாலே
மெத்தவுந் தன்னி டத்தின் மெய்யருண் மேவா நின்ற
வுத்தமக் குருவை நோக்கி யுணரவேண் டியதை யெல்லாம்
புத்திமா னான சீடன் போற்றியே வினவல் வேண்டும்.

39

பத்தியால், வணங்கிச், செய்த, பல விதச் சேவையாலே,
மெத்தவுந் தன்னிடத்தின், மெய் அருண் மேவா நின்ற
உத்தமக் குருவை நோக்கி, உணர வேண்டியதை எல்லாம்,
புத்திமானான சீடன், போற்றியே, வினவல் வேண்டும்.

39

வஸந்த ருதுவைப், போல, உலகத்திற்கு, ஹிதத்தை, செய்து கொண்டு,
தாங்கள், கடந்தவர்களாய், இருந்து கொண்டு, காரண மன்னியிலேயே,
மற்ற ஜனங்களையும் கூட, பயங்கரமான, ஸம்ஸாரமாகிற, ஸமுத்திரத்தை,
தாண்ட வைத்துக் கொண்டு, சாந்த சுவபாவம் உள்ளவர்களாய்,
ஸாதுக்களாய், பெரியோர்கள், (உலகத்தில்) வசித்து வருகிறார்கள்.

40

40. How to cross this ocean, of relative existence? What is to be my ultimate destination? Which of the many means, should I adopt? I know nothing of these. O Lord! Save me, and describe in all detail how to end the misery, of this life, in the finite.

நாதநின் சரணம் போற்றி நல்லருட் கடலே போற்றி
பாதமே பணிந்தோ ருக்குப் பந்துவே பவமாம் பவ்வ
மீதினுள் மூழ்கு மென்னை யினியநற் கருணை கூர்ந்த
கோதினின் றிட்டி னாவாய் கொண்டுமே லேற்றிவைப்பாய்.

40

நாத, நின் சரணம் போற்றி, நல் அருட் கடலே, போற்றி,
பாதமே பணிந்தோருக்குப், பந்துவே, பவமாம் பவ்வம்
ஈதினுள் மூழ்கும் என்னை, இனிய நற் கருணை கூர்ந்து,
கோதினின், திட்டி, நாவாய் கொண்டு, மேல் ஏற்றி வைப்பாய்.

40

பெரியோர்களுக்கு, பிறரின் சிரமத்தை நீக்குவதில், நோக்கம் உள்ள தன்மை என்பது, எதுவோ, அது, தானாகவே, அவர்களிடமுள்ள ஸ்வபாவம். சூரியனுடைய, கடுமையான வெய்யிலினால், நன்கு சுட்டிருக்கும் பூமியை, இந்த, அமிருத மயமான, கிரணங்களோடு கூடிய சந்திரன், தானாகவே, ரக்ஷிக்கிறான் அல்லவா?

41

Loving Advice of the Guru (41 - 47)

ब्रह्मानन्द-रसानुभूति-कलितैः पूतैः सुशीतैः सितैः

युष्मद्वाक्कलशोज्झितैः श्रुतिसुखैः वाक्यामृतैः सेचय ।

सन्तप्तं भवतापदावदहनज्वालाभिरेनं प्रभो

धन्यास्ते भवदीक्षणक्षणगतेः पात्रीकृताः स्वीकृताः ॥ ४१ ॥

brahmānanda-rasānubhūti-kalitaiḥ pūtaiḥ suśītaiḥ sitaiḥ

yuṣmadvākkalaśojjhitaiḥ śrutisukhaiḥ vākyaāmṛtaiḥ secaya ।

santaptam bhavatāpadāvadahanaḥjvālābhirenam prabho

dhanyāste bhavadīkṣaṇakṣaṇagateḥ pātrīkṛtāḥ svīkṛtāḥ ॥

41. As he speaks, afflicted by and seeking protection, from the conflagration of the fire of *samsar*, – the noble Teacher, looks at him, in all pity and kindness and spontaneously, bestows upon him, protection from fear.

படர்ந்ததீ வினையே யாகும் பவனனா லுலர்த்தப் பட்டுக்

கடந்திடாப் பவமே யாகுங் கானவன் னியினால் வெம்பித்

தொடர்ந்தபீ தியினா னீயே துணையென நம்பு மென்னை

முடிந்திடா மரண மாதி முடிவுறச் செய்து காப்பாய்.

41

படர்ந்த தீவினையே ஆகும், பவனனால் உலர்த்தப் பட்டுக்,

கடந்திடாப் பவமே ஆகுங், கானவன் தீயினால் வெம்பித்,

தொடர்ந்த பீதியினால், நீயே துணை, என நம்பும் என்னை,

முடிந்திடா மரணம் ஆதி, முடிவுறச் செய்து, காப்பாய்.

41

ஹே! பிரபோ, ஸம்ஸார தாபமாகிற, காட்டுத் தீயின், ஜுவாலைகளினால், மிகவும் பொசுக்கப் பட்டிருக்கும், இவனை, பிரஹ்மானந்தத்தை அனுபவிப்பதினால், ஏற்பட்ட, பரிசுத்த, நன்கு குளிர்ந்ததாய், நிர்மலமாய், காதுக்கு சுகத்தைக், கொடுக்கக் கூடியதாய் உள்ள, தங்களுடைய, வாக்கு நிறை கலசத்திலிருந்து, வெளி விடப்படும், வார்த்தைகளாகிய, அமிருதங்களால், அபிஷேகம் செய்யும், தங்களுடைய, பார்வை, ஒரு கணம் விழுவதற்கு, தகுந்த பாத்திரமாகி, (தங்களால்) தங்களுடையவர்கள் என்று, ஏற்றுக் கொள்ளப் படும், அவர்கள், பாக்கியசாலிகள்.

42

कथं तरेयं भवसिन्धुमेतं का वा गतिर्मे कतमोऽस्त्युपायः ।

जाने न किञ्चित्कृपयाऽव मां प्रभो संसारदुःखक्षतिमातनुष्व ॥ ४२ ॥

*katham tareyam bhavasindhumetaṁ
kā vā gatirme katamo'styupāyaḥ ।
jāne na kiñcit kṛpayā'va māṁ prabho
saṁsāraduḥkhakṣatimātanuṣva ॥*

42. To him, who, in his anxiety, for liberation, has sought, the protection of the Teacher, who abides by (scriptural) injunctions, who has a serene mind.

சாதுவாய்ப் பூன்ற ராகிச் சாந்தராய் வசந்த கால
நீதிபோ லுலகற் கிட்ட நிறைப்பராய்ப் பவமாஞ் சிந்துப்
பீதியைக் கடந்து மற்றோர் பீதியுங் கடப்பிப் போரா
யோதிய நீதி சேர்ந்த வொத்தமே லோர்க ளுண்டால்.

42

சாதுவாய்ப், பூன்றராகிச், சாந்தராய், வசந்த கால
நீதி போல், உலகிற்கு, இட்ட நிறைப் பராய்ப், பவமாஞ், சிந்துப்
பீதியைக் கடந்து, மற்றோர் பீதியுங், கடப்பிப் போராய்,
ஓதிய நீதி சேர்ந்த, ஒத்த மேலோர்கள், உண்டால்.

42

இவ் விதமாக, குருநாதரின் மஹிமையைச் சொல்லி, என்னை காப்பாற்ற வேண்டுமென்று, பொதுவாக, பிராதித்து விட்டு, ஸம்ஸார துக்கத்திலிருந்து, விடுதலை அடைவதற்கு, வழி உண்டா, அவ் வழி எது, என்று, குறிப்பிட்டு, சிஷ்யன் கேட்கிறான்.

இந்த துக்கம் நிறைந்த, ஸம்ஸாரமாகிற கடலை, எப்படி தாண்டுவேன்? (நான் இப்படியே இருந்தால்) எனக்கு, என்ன தான், போக்கு? (ஆகையால்) (அக் கடலைத் தாண்டுவதற்கு) உபாயம், ஏதேனும், இருக்கிறதா? என்பதையும், நான் அறியேன். ஹே! பிரபோ, கிருபையினால், என்னை, இரட்கூழியும், ஸம்ஸாரத்தினால் ஏற்படும், தாக்கத்தின் நாசத்தை, நன்கு, (அது மறுபடியும், ஏற்படாமல் இருக்கும் படி) செய்து கொடுங்கள்.

6. குருவின் அபயப் பிரதானம்

43

तथा वदन्तं शरणागतं स्वं संसारदावानलतापतप्तम् ।
 निरीक्ष्य कारुण्यरसाद्र्द्रदृष्ट्या दद्यादभीतिं सहसा महात्मा ॥ ४३ ॥
 विद्वान् स तस्मा उपसत्तिमीयुषे मुमुक्षवे साधु यथोक्तकारिणे ।
 प्रशान्तचित्ताय शमान्विताय तत्त्वोपदेशं कृपयैव कुर्यात् ॥ ४४ ॥

*tathā vadantam śaraṇāgatam svam
 saṁsāradāvānalatāpataptam ।
 nirīkṣya kāruṇyarasādradṛṣṭya
 dadyād abhītim sahasā mahātmā ॥
 vidvān sa tasmā upasattimīyuṣe ।
 mumukṣave sādhu yathoktakāriṇe ॥
 praśāntacittāya śamānvitāya ।
 tattvopadeśam kṛpayaiṣa kuryāt ॥*

43. (The Guru said:) Fear not, O, learned one! There is no danger for you. There is a way to cross over this ocean of change. I shall instruct you in the very path by which, the ancient Rishis, walked to the Beyond.

கருதிய சூரி யன்வெங் கதிரினா லெரிக்கப் பட்ட
தரணியை யிந்து தானே தண்கதிர் கொண்டு காக்கும்
பரிசுபோற் பற்றி னோரின் பவத்துயர் தீர்க்குஞ் சத்தி
சொருபவித் தான மேலோர் சுபாவமே யாகு மன்றோ.

43

கருதிய சூரியன், வெங் கதிரினால், எரிக்கப் பட்ட,
தரணியை, இந்து தானே, தண் கதிர் கொண்டு, காக்கும்
பரிசு போற், பற்றினோரின், பவத் துயர் தீர்க்குஞ், சத்தி
சொருபம், இத்தான மேலோர், சுபாவமே ஆகும், அன்றோ.

43

இவ் விதம், மிகவும், ஆதங்கத்துடன் கேட்கும், சிஷ்யனுக்கு, உபாயத்தை
உபதேசிப்பதற்கு முன்னாலேயே, முதலில், 'பயப்படவேண்டாம்' என்று, குரு,
தையியம் சொல்ல வேண்டியது கடமை, என்பதை, ஸ்ரீமத் ஆச்சாரியார்
காட்டுகிறார்:-

ஸம்ஸாரமாகிற, காட்டுத் தீயின் தாபத்தினால், தபிக்கிறவனாய், தன்னை
சரணமாக அடைந்து, அவ் விதம் சொல்கிற, சிஷ்யனை, மஹாத்மாவான,
குரு, உடனே, தயா ரஸத்தினால், நனைந்த பார்வையினால், பார்வை யிட்டு,
அபயத்தை கொடுக்க வேண்டும்.

44

44. There is a supreme means, by which, you can put an end, to the fear of, relative existence; by that, you will cross the sea of *samsar*, and attain supreme Bliss.

நாதனே யுன்னை யல்லா னானே துஞ் சரணாய்க் காணேன்
யாதுமே யேது வன்றி யெய்தினோர் தம்மைக் காக்கு
நீதிதான் றம்மொத் தோர்க்கு நித்தமு நிறைந்த தன்றோ
வாதலா லருளா லென்னை யாளுவ துன்பொ றுப்பே.

44

நாதனே, உன்னை அல்லால், நானேதுஞ், சரணாய்க் காணேன்,
யாதுமே ஏதுவன்றி, எய்தினோர், தம்மைக் காக்கும்
நீதி தான், தம் ஒத்தோர்க்கு, நித்தம் நிறைந்தது, அன்றோ,
ஆதலால், அருளால் என்னை, ஆளுவது, உன் பொறுப்பே. 44

அந்த சிஷ்யன், தன்னிடம் உபதேசம் பெறுவதற்கு, வேண்டிய
யோக்கியதையுடன் இருக்கிறான் என்பதையும், உபதேசிக்கிற படி, அவன்
குறை வன்னியில் அனுஷ்டிப்பான், என்பதையும், அவன் வார்த்தையின் மூலம்,
தொரிந்து, உறுதிப் படுத்திக் கொண்டு, அவனுக்கு, குரு, தத்துவத்தை
உபதேசிக்க வேண்டும், என்கிறார்:-

அந்த தத்துவம், அறிந்த, குருவானவர், அண்டி வந்திருக்கும், மோட்கூடித்தில்
அவா உள்ளவனாகவும், நன்றாக சாஸ்திரத்தில், சொல்லிய படி, செய்யும்
தன்மை உள்ளவனாகவும், (வெளி விஷயங்களிலிருந்து, வைராக்கியத்தினால்)
நன்கு அடங்கின, சித்தத்துடன் கூடினவனாயும், வெளிப் புலன்களை
அடக்கினவனாயும் உள்ள, அந்த சிஷ்யனுக்கு, கிருபையினால், தத்துவ
உபதேசத்தை, செய்யத் தான் வேண்டும்.

'உத்தம அதிகாரியான ஒருவன், தன்னிடம் வந்து, பிரார்த்திப்பானேயானால்,
அவனை, சிக்ஷனாக, ஏற்றுக் கொண்டு, அவனுக்கு, அவசியம், பிரஹ்ம
உபதேசம் செய்ய வேண்டியது, குருவின் கடமையாகும். இதன் மூலம், அந்த
சிக்ஷன், கடைத்தேறுவதுடன், அவன் மூலம், பரம் பரையாக, பிரஹ்ம
வித்தையை, பிரசாரம் அடைந்து, பலர் மோட்கூடி அடைவார்கள்.

45

मा भैष्ट विद्वंस्तव नास्त्यपायः संसारसिन्धोस्तरणेऽस्त्युपायः ।
येनैव याता यतयोऽस्य पारं तमेव मार्गं तव निर्दिशामि ॥ ४५ ॥

*mā bhaiṣṭa vidvamstava nāstyapāyaḥ
saṁsārasindhostaraṇe'styupāyaḥ ।
yenaiva yātā yatayo'sya pāraṁ
tameva mārgaṁ tava nirdiśāmi ॥*

45. The highest knowledge, arises from, the sincere contemplation, upon the meaning of the *Upanishad mantras*. By this knowledge, immediately, a total annihilation of all sorrows, born of the "perception of change", takes place.

பிரமவின் பாநு பூதி பெற்றதாற் சீத மாகி
நிருமல மாகித் தூய்தாய் நின்முகக் கலச நின்று
வருவதாய்ச் சுகமே செய்யும் வாக்கியச் சுதையினாலே
விரிபவக் கானத் தீயால் வெதும்பிய வெனைந னைப்பாய்.

45

பிரம, இன்ப, அநுபூதி பெற்றதாற், சீதமாகி,
நிருமலமாகித் தூய்தாய், நின் முகக், கலச, நின்று,
வருவதாய்ச், சுகமே செய்யும், வாக்கியச் சுதையினாலே,
விரி பவக், கானத் தீயால், வெதும்பிய, எனை, நனைப்பாய்.

45

சிஷ்யனுக்கு, 'பயப்பட வேண்டாம். ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்கு, உபாயம் இருக்கிறது, நான் காட்டுகிறேன்' என்று, குரு தைரியம், சொல்ல வேண்டிய முறையையும், காட்டுகிறார் :-

அறிவாளியே, பயப்படாதே, உனக்கு, கெடுதல், ஏற்படாது. ஸம்ஸாரமாகிற கடலை, தாண்டுவதில், உபாயம், இருக்கிறது. இதைக் கொண்டு, பிரயத்தனம் செய்தவர்கள், இந்தக் கடலின், அக் கரையை, அடைந்து இருக்கிறார்களோ, அதே, வழியை, உனக்கு, எடுத்துச் சொல்கிறேன்.

46

अस्त्युपायो महान् कश्चित् संसारभयनाशनः ।

तेन तीर्त्वा भवाम्भोधि परमानन्दमाप्स्यसि ॥ ४६ ॥

astyupāyo mahān kaścit samsārabhayanāśanaḥ ।

tena tīrtvā bhavāmbhodhim paramānandamāpsyasi ॥

46. Faith, devotion, and the practice of meditation, — these are mentioned in the songs of Srutis the *chief factors that help a seeker to attain liberation*. Whoever pursues these,

is liberated from the bondage, of the body, which is a projection mysteriously accomplished, by his spiritual ignorance.

நாதநின் கடாட்ச திட்டி நாடிடுங் கண்பார் வைக்குக்
கோதில்பாத் திரரே யாகிக் குமரனென் றொப்பப் பட்டோ
ரேதமில் பாக்கியத்தை யிங்ஙனே யெய்தி னோராய்க்
கேதமா மியாவும் விட்டுக் கேவல ராவ ரன்றோ.

46

நாத, நின், கடாட்ச, திட்டி, நாடிடுங், கண் பார்வைக்குக்,
கோதில் பாத்திரரே ஆகிக், குமரன் என்று, ஒப்பப் பட்டோர்
ஏதமில், பாக்கியத்தை, இங்ஙனே எய்தினோராய்க்,
ஏதமாம், யாவும் விட்டுக், கேவலராவர், அன்றோ.

46

ஸம்ஸாரத்தினால் ஏற்படும் பயத்தை, நாசம் செய்யக் கூடியதாய், பெரிதாய்,
ஒரு, உபாயம், இருக்கிறது. அதைக் கொண்டு, ஸம்ஸார ஸாகரத்தை, தாண்டி,
அத்துடன் நிற்காமல், மேலால், உத்தமமான, ஆனந்தத்தையும், அடைவாய்.

நீ விரும்பியது, துக்க நீவிருத்தி தான். நான் சொல்லும் உபாயத்தை
அனுஷ்டித்தால், துக்கம், அடியோடு விலகுவதோடு, வேதாந்த விசாரத்தினால்,
அது ஏற்படும், என்று சொல்கிறார்:-

47

वेदान्तार्थविचारेण जायते ज्ञानमुत्तमम् ।

तेनात्यन्तिकसंसारदुःखनाशो भवत्यनु ॥ ४७ ॥

vedāntārthavicāreṇa jāyate jñānamuttamam ।

tenātyantikasamsāraduḥkhanāśo bhavatyanu ॥

47. It is indeed, through contact with ignorance, that you, who are the supreme Self, experience yourself, to be under the bondage of the not-Self. From this misunderstanding,

alone, proceed the worlds of births and deaths. all the effects of ignorance, root and branch, are burnt down by the blaze of knowledge, which arises from discrimination, between these two, the Self and the not-Self.

இப்பவச் சிந்து தன்னை யெவ்வித மியான் கடப்பே
 •னெப்படி யிங்கு பாய மேதுதான் கதி யெனக்கா
 மிப்படி யென்றி வற்றை யெவளவு முணர்கி லேனியா
 னப்பனே யருளா லிந்த வரந்தைதீர்த் தென்னை யாள்வாய். 47

இப் பவச், சிந்து தன்னை, எவ் விதம், யான், கடப்பேன்,
 எப்படி, இங்கு, உபாயம், ஏது தான் கதி எனக்காம்,
 இப்படி, என்ற, இவற்றை எவ்வளவும், உணர்கிலேன், யான்
 அப்பனே, அருளால், இந்த அரந்தை தீர்த்து, என்னை ஆள்வாய். 47

அந்த உபாயம், ஆத்ம ஞானம் என்றும், அது வேதாந்த விசாரத்தினால் ஏற்படும் என்பதையும் சொல்கிறார்.

உபநிஷத்துக்களின், தாற்பரியத்தை, விசாரிப்பதினால், சிறந்த, அறிவு, ஏற்படும். அந்த ஞானத்தினால், உடனேயே, திரும்பி வராத படி, ஸம்ஸாரத்தினால் ஏற்படும், துக்கம் முழுவதற்கும், அடியோடு நாசம், ஏற்பட்டு விடும்.

அந்த ஞானம் ஏற்படுவதற்கு, என்ன ஸாதனங்கள் தேவை, என்பதற்கு, **கைவல்ய உபநிஷத்தில்** கண்ட படி, **சிரத்தை, பக்தி, தியானம், யோகம்** என்ற நான்கும், தேவை என்று குறிப்பிடுகிறார்:-

48

Questions of the Disciple (48 - 49)

சீடன் பொருட்டு அபயதான பூர்வக உத்தரம்.

श्रद्धाभक्तिध्यानयोगान् मुमुक्षोः मुक्तेर्हेतून् वक्ति साक्षाच्छ्रुतेर्गोः ॥

यो वा एतेष्वेव तिष्ठत्यमुष्य मोक्षोऽविद्याकल्पिताद्देहबन्धात् ॥ ४८ ॥

*śraddhābhaktidhyānayogān mumukṣoḥ
mukterhetūn vakti sāksāt śrutergih |*

*yo vā eteṣveva tiṣṭhatyamuṣya
mokṣo'vidyākālpitād dehabandhāt ॥*

48. The sishya said: Kindly listen, O Master, to the questions that I now raise. Hearing their answers, from your lips. I shall feel entirely satisfied.

இவ்வித முரைத்துத் தன்னை யியல்புடன் சரணா யெய்தி
வெவ்விய பவதா பத்தால் வெதும்பிய சீடன் றன்னைச்
செவ்விய கருணை கூர்ந்த சீதள திருஷ்டி யாலே
யவ்விதக் குரவ னோக்கி யபயமே யளிப்பா னன்றே. 48

இவ்விதம், உரைத்துத் தன்னை, இயல்புடன், சரணாய் எய்தி,
வெவ்விய, பவ தாபத்தால், வெதும்பிய சீடன் தன்னைச்,
செவ்விய, கருணை கூர்ந்து, சீதள திருஷ்டி யாலே,
அவ் விதக், குரவன் நோக்கி, அபயமே அளிப்பான் அன்றே. 48

மோட்சத்தில் ஆசை உள்ளவனுக்கு, மோட்சத்திற்கு, காரணங்களாக, குரு, வேதாந்த வாக்கியங்களில், திடமான விசுவாசம், முன் 32வது சுலோகத்தில் கண்ட, ஸ்வஸ்வ ரூப அனுஸந்தானமாகிற, பக்தி, சுத்த பிரஹ்மத்திலேயே, மனதை நிறுத்துவதான தியானம், ஸகல சீத்த விருத்திகளை அடக்குவதான, யோகம், கிவைகளை, வேதத்தின், வாக்கு, நேராகவே, சொல்கிறது. எவன், இவைகளிலேயே, நிலைத்திருக்கிறானோ, அவனுக்கு, அவித்யையினால் கல்பிக்கப் பட்டிருக்கும், சாரமாகிற கல்பவிருந்து, விடுதலை, நிச்சயமாய் ஏற்படும்.

இங்கு கூறப்பட்ட, நான்கு ஸாதனங்களில், சீரத்தை, எல்லாவற்றிற்கும் ஸாதனம். மற்ற மூன்றில், பக்திக்கு தியானமும், தியானத்திற்கு, யோகமும் ஸாதனம். மனோ விருத்திகளை, அடக்கினால் தான், ஒரே இடத்தில் நிலை நிறுத்துவதாகிய தியானம், ஸித்திக்கும். தியானத்தால் தான், சுவஸ் ரூபானு சந்தானம், ஸித்திக்கும்.

49

अज्ञानयोगात्परमात्मनस्तव ह्यनात्मबन्धस्तत एव संसृतिः ।
तयोर्विवेकोदितबोधवह्निः अज्ञानकार्यं प्रदहेत्समूलम् ॥ ४९ ॥

*ajñānayogāt paramātmanastava
hyanātmabandhastata eva saṁsṛtiḥ ।
tayorvivekōditabodhavanhiḥ
ajñānakāryam pradahet samūlam ॥*

What is bondage? How has it come? How does it continue to exist? How can one get out of it completely? what is the not-Self? Who is the supreme Self? And what is the process of discrimination between these two (Self and not-Self) Please explain all these to me.

வித்துவா னான வாசான் விதியுடன் றனை யடைந்து
முத்தியை மிகவிரும்பி மொழிந் ததை நன்றாய்ச் செய்யுஞ்
சத்தியுள் ளவனாய்ச் சித்த சாந்திசேர் சீட னுக்குத்
தத்துவ வுபதே சத்தைத் தயையினாற் றானே செய்வான். 49

வித்துவானான, ஆசான், விதியுடன், தனை அடைந்து,
முத்தியை மிக விரும்பி, மொழிந்ததை, நன்றாய்ச் செய்யுஞ்,
சத்தி உள்ளவனாய்ச், சித்த, சாந்தி சேர், சீடனுக்குத்,
தத்துவ உபதேசத்தைத், தயையினாற், தானே செய்வான். 49

ஆத்மாவின், வாஸ்தவ, ஸ்வரூபத்தைக், தெரிந்து கொள்ளாமல், ஆத்மா அல்லாத, சாராதிகளில், 'தான்' என்று எண்ணி, வந்ததினால், ஸம்ஸார துக்கம்,

ஏற்படுவதினால், அவ் அறியாமையை, ஞானத்தினால், போக்கடித்து விட்டால், அறியாமையால் ஏற்பட்டிருக்கும், துக்கமும், நிவிருத்தியாகி விடும், என்பதைச், சொல்கிறார்:-

உத்தமமான ஆத்மாவாக இருக்கிற, உனக்கு, அறியாமையின் சேர்க்கையால், அல்லவா, ஆத்மா அல்லாத, சரீராதிகளுடன் சேர்த்து, கட்டுப் படல், அவ் விதம், கட்டுப் பட்டதினாலேயே, ஸம்ஸாரம் ஆகிய துக்கம், ஏற்பட்டிருக்கிறது ஆத்மா, ஆத்மாவல்லாதது, ஆகிய, அவ் கிரண்டையும், பிரித்தறிவதினால் ஏற்படும், ஞானமாகிற அக்னி, அறியாமையினால் ஏற்பட்டிருக்கும் துக்கம், முதலியவை, அறியாமையாகிற வேர், உட்பட, எல்லாவற்றையும், நன்கு எரித்து விடும்.

சீஷ்யனின் கேள்விகள்

50

Intelligent Disciple--Appreciated

कृपया श्रूयतां स्वामिन् प्रश्नोऽयं क्रियते मया ।
यदुत्तरमहं श्रुत्वा कृतार्थः स्यां भवन्मुखात् ॥ ५० ॥

Śiṣya uvāca :

*kr̥payā śrūyatām svāmin praśno'yam kriyate mayā ।
yaduttaramaham śrutvā kṛtārthaḥ syām bhavanmukhāt ॥*

50. The Guru replied: Blessed you are. For you, wish to attain the absolute Brahman, by freeing yourself, from the bondage of ignorance. Indeed, you have fulfilled, your life, and have glorified your clan.

வித்துவானான மைந்தா வெருளுறே லினி யுனக்குச்
சுத்தமாய்க் கேடே யில்லைச் சுழல்பவக் கடல் கடக்க
வுத்தம வுபாய முண்டிங் கூனமி லெதிகள் முன்ன
மெத்தினா லிவைக டந்தா லின்றுனக் கதையி சைப்பாம்.

வித்துவானான மைந்தா, வெருள் உறேல், இனி உனக்குச்,
சுத்தமாய்க் கேடே இல்லைச், சுழல் பவக், கடல் கடக்க,
உத்தம உபாயம், உண்டிங்கு, உனமில் எதிகள் முன்னம்,
எத்தினால், இவை கடந்தார், இன்று உனக்கு, அதை இசைப்பாம். 50

இவ் விதம் குருவானவர், சுருக்கமாக, ஸம்ஸார பந்தத்தையும், அதன்
காரணத்தையும், அவைகளை, நீக்கிக் கொள்ள உபாயமான, ஞானத்தையும்,
அதன் பலனான மோட்சத்தையும், சொன்னவுடன், இவ் விடயங்களை தெளிவாய்,
விஸ்தாரமாய், அறிந்து கொள்ளக் கருதி, சிஷ்யன் கேட்கிறான்:-

ஹே பிரபோ, தயவு செய்து, காது கொடுத்துக், கேட்க வேண்டும். என்னால்,
இந்த, கேள்வி, கேட்கப் படுகிறது, அதற்கு, உள்ள பதிலை, தங்கள் முகம்
மூலமாய், நான், கேட்டறிந்து கொண்டு, கிருதார்தனாக, ஆவேனோ?

51

Glory of Self Effort (51 - 55)

को नाम बन्धः कथमेव आगतः
कथं प्रतिष्ठास्य कथं विमोक्षः ।
कोऽसावनात्मा, परमः क आत्मा
तयोर्विवेकः कथमेतदुच्यताम् ॥ ५१ ॥

*ko nāma bandhaḥ kathameṣa āgataḥ
katham pratiṣṭhā'sya katham vimokṣaḥ ।
ko'sāvanātmā, paramaḥ ka ātmā
tayorvivekaḥ katham etaducyatām ॥*

51. A father has his sons and others to save him from his financial debts, but to redeem himself from his delusions, there is none, but himself

வித்தரப் பவப யத்தை விரைவிலே நாசஞ் செய்யச்
சத்திசே ரோரு பாயஞ் சகத்தினின் மேலா யுண்டு
புத்திர வதனா னீயும் புகல்பவக் கடல்க டந்து
நித்தமும் பரமா னந்த நிலைமையை நண்ணி நிற்பாய்.

51

வித்தரப், பவ பயத்தை, விரைவிலே நாசஞ் செய்யச்
சத்தி சேர், ஓர் உபாயஞ், சகத்தினின் மேலாய் உண்டு,
புத்திர, அதனால் நீயும், புகல் பவக் கடல் கடந்து,
நித்தமும், பரமானந்த நிலைமையை, நண்ணி நிற்பாய்.

51

52

தன் முயற்சி அவசியம்

धन्योऽसि कृतकृत्योऽसि पावित ते कुलं त्वया ।

यदविद्याबन्धमुक्त्या ब्रह्मीभावितुमिच्छसि ॥ ५२ ॥

dhanyo'si kṛtakṛtyo'si pāvitaṁ te kulam tvayā ।

ṣadavidyābandhamuktyā brahmībhavitumicchasi ॥

52. Exhaustion and fatigue caused by carrying a load on the head, can be relieved by others, coming to one's help. But none can save one's own self, can end the pangs, caused by hunger etc.

சுத்தவே தாந்த நூலிற் சொல்லிய பொருள்க டம்மி
னுத்தம விசாரத் தாலே யுதித்திடு முண்மை ஞானம்
புத்திர வவற்றி னாலே பொருந்தி பவ துன் பங்க
ளித்தனை யேனு மின்றி யிறந்திடு மிங்கு தானே.

52

சுத்த வேதாந்த நூலிற், சொல்லிய பொருள்கள் தம்மில்
 உத்தம விசாரத்தாலே, உதித்திடும் உண்மை ஞானம்,
 புத்திர, அவற்றினாலே, பொருந்தி, பவ துன்பங்கள்,
 இத்தனை ஏனும் இன்றி, இறந்திடும், இங்கு தானே.

52

இவ் விதம், கேள்வி கேட்ட சிஷ்யனுக்கு, பதில் சொல்வதற்கு முன்னால், இவ்
 விதம் கேள்வி கேட்க வேண்டும் என்று, அவன் மனதில் தோன்றின படியால்,
 அந்த சிஷ்யனை, பலவாறாக, குரு சிலேகிக்கிறார்:-

53

ऋणमोचनकर्तारः पितुस्सन्ति सुतादयः ।

बन्धमोचनकर्ता तु स्वस्मादन्यो न कश्चन ॥ ५३ ॥

ṛṇamocanakartārah pitussanti sutādayah ।

bandhamocanakartā tu svasmādanyo na kaścana

53. The patient, who faithfully follows, the right diet, and
 takes the proper medicine alone, is perceived to recover,
 from his illness; no one recovers, because another, undergoes
 the treatment.

மன்னிய சிரத்தை பக்தி மாசிலாத் தியானம் யோகம்
 பன்னிய முழுஷு வுக்குப் பரமமா முத்தி சேரத்
 துன்னிய வேது வென்றே துகளிலா வேதந் தானே
 பன்னுவ தாலி வற்றைப் பற்றினோர் பந்தம் பற்றார்.

53

மன்னிய, சிரத்தை, பக்தி, மாசிலாத் தியானம், யோகம்,
 பன்னிய முழுஷுவுக்குப் பரமமா முத்தி சேரத்,
 துன்னிய ஏது என்றே, துகளிலா வேதந் தானே,
 பன்னுவதால், இவற்றைப் பற்றினோர், பந்தம் பற்றார்.

53

54

मस्तकन्यस्तभारादेः दुःखमन्यैनिवार्यते ।

क्षुधादिकृतदुःखं तु विना स्वेन न केनचित् ॥ ५४ ॥

*mastakanyc tabhārādeḥ duḥkham anyairnivāryate ।
kṣudhādikṛtaduḥkham tu vinā svena na kenacit ॥*

54. The actuality of things, is to be known, by a first-hand, personal experience, through the eye of clear understanding, and not through the report, of learned men. The beauty of the moon is enjoyed, through one's own eyes. Can one appreciate it, through the description by others?

உன்னிய சிரத்தை யாதி யுத்தம சாதனத்தை
மன்னியே நிலைமை யாக மாசறச் சாதிப் போர்க்கே
வின்னவென் றுணர வொண்ணா வியல்புறு மவித்தை செய்த
பின்னமாந் தேக பந்தம் பெயர்ந்திடும் பின்னுங் கேளாய். 54

உன்னிய சிரத்தை, ஆதி, உத்தம சாதனத்தை,
மன்னியே நிலைமையாக, மாசறச் சாதிப் போர்க்கே,
இன்ன என்று, உணர ஒண்ணா, இயல்புறம், அவித்தை செய்த
பின்னமாந், தேக பந்தம், பெயர்ந்திடும், பின்னுங் கேளாய். 54

55

पथ्यमौषधसेवा च क्रियते येन रोगिणा ।

आरोग्यसिद्धिर्दृष्टाऽस्य नान्यानुष्ठितकर्मणा ॥ ५५ ॥

*pa:hyamauṣadhasevā ca kriyate yena rogiṇā ।
ārogyasiddhirdṛṣṭā'sya nānyānuṣṭhitakarmanā ॥*

55. Who else, but oneself, can help, rid oneself of the bondage caused by the chains of ignorance, desire, action, etc. ---even, in a hundred crore of kalpas?

ஊனமில் பரமான் மாவா முன்றனக் கஞ்ஞா னத்தா
 லீனமா யனான்ம பந்த மிசைந்ததா லிச்சம் சார
 மான திவ் வான்மா னான்ம வருவிவே கத்து தித்த
 ஞானமாங் கனலிம் மூலாஞ் ஞானகா ரியமெ ரிக்கும். 55

ஊனமில், பரம ஆன்மாவாம், உன்றனக்கு, அஞ்ஞானத்தால்,
 ஈனமாய், ஆனான்ம பந்தம் இசைந்ததால், இச் சம்சாரம்
 ஆன, இவ் ஆன்மா, அனான்ம, வரு, விவேகத்து, உதித்த
 ஞானமாங், கனலில், மூல அஞ்ஞான காரியம், எரிக்கும். 55

56

Knowledge of the self - Its Beauty (56-61)

சீடன் செய்யும் ஆசங்கை

वस्तुस्वरूपं स्फुटबोधचक्षुषा स्वेनैव वेद्यं न तु पण्डितेन ।
 चन्द्रस्वरूपं निजचक्षुषैव ज्ञातव्यमन्यैरवगम्यते किम् ॥ ५६ ॥

vastusvarūpam sphuṭabodhacakṣuṣā
 svenaiva vedyam na tu paṇḍitena ।
 candrasvarūpam nijacakṣuṣaiiva
 jñātavyamanyairavagamyate kim ॥

56. Neither by Yoga, nor by Sankhya, nor by ritual, nor by learning, is liberation possible. Only by the realisation, or one's identity with Brahman, is liberation, possible, not by, any other means.

என்றவா சாணை நோக்கி யந்தநற் சீடன் சொல்வா
 னின்றுநான் செய்வினாவ லீசனே யருளாற் கேட்பா
 யுன்றனன் முகத்தி னின்று முத்தர மிதற்குக் கேட்டு
 நன்றதாம் பயனை நண்ணி நான் றுயர் தீர்வு தற்கே.

என்ற, ஆசாணை நோக்கி, அந்த, நற் சீடன், சொல்வான்
நின்ற, நான் செய், வினாவல், ஈசனே அருளாற் கேட்பாய்,
உன்றனன் முகத்தினின்ற, உத்தரம், இதற்குக் கேட்டு,
நன்றதாம், பயனை நண்ணி, நான் துயர் தீர்வதற்கே. 56

நிர்மலமான, ஞானமாகிற கண்ணால், தன்னாலேயே, ஆத்ம வஸ்துவின்
ஸ்வரூபம், அறிய வேண்டியது. வேறு ஒரு வித்வானைக் கொண்டு, அறியக்
கூடியது இல்லை. சந்திரனுடைய ஸ்வரூபம், தன் கண்ணால் தான், அறியக்
கூடியது. வேறு மனுஷ்யர்கள் மூலமாய், அல்லது, கண்ணில்லாத,
மற்றவர்களால் அறியப்படுமா?

57

अविद्याकामकर्मादिपाशबन्धं विमोचितुं ।

कश्शकनुयाद्विनाऽऽत्मानं कल्पकोटिशतैरपि ॥ ५७ ॥

*avidyākāmakarmādipāśabandham vimocitum
kaśśaknuyād vinātmānam kalpakotiśatairapi ॥*

57. The beauty of the *veena*, and the proficiency of one playing its chords serve but to please, an audience; they do not, by themselves, ever prove sufficient to confer full sovereignty.

எதுதான் பந்த மாகு மெவ்வித மீது வந்த
தேதுதா னிருப்பி தற்கா மெவ்வித மீதி றக்கு
மேதுதா னான்மா வாகு மேதனான் மாவு மாகு
மேதுதா னான்மா னான்ம வியல்புணர் விவேகஞ் சொல்வாய். 57

எது தான், பந்தமாகும், எவ் விதம், ஈது வந்தது,
ஏது தான், இருப்பு இதற்காம், எவ்விதம், ஈது இறக்கும்
ஏது தான், ஆன்மாவாகும், ஏது அனான்மாவுமாகும்,
ஏது தான், ஆன்மா, அனான்மா இயல், உணர் விவேகஞ், சொல்வாய். 57

1. பந்தம் கட்டு என்பது, எது தான்?
2. இந்தக் கட்டு, எவ்விதம், வந்திருக்கிறது?
3. இதன், இருப்பு, எவ்விதம்?
4. அதிலிருந்து நன்கு விடுபடுவது, எப்படி?
5. அந்த, ஆத்மா அல்லாதது, என்பது, எது?
6. மேலான, ஆத்மா என்பது, எது?
7. ஆத்மா, ஆத்மாவல்லாதது, இரண்டையும், பிரித்து அறிவது, எப்படி?

இதை எல்லாம், சொல்ல வேண்டும்.

தன் வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தைத், தெரிந்து கொள்ளத் தான், அவித்யை, அதினால், தன்னை விட்டு, தானல்லாத, வெளி விடயங்களில், ஆசை, அவ் ஆசையை, பூர்த்தி செய்வதற்காக ஏற்படும், புண்ணிய, பாபம் என்கிற கர்மாக்கள், அவைகளால் ஏற்படும், சுக, துக்க, அனுபவங்கள், முதலானவைகளாகிய கயிறுகளால், ஏற்பட்டிருக்கும் கட்டை, அத்தியாஸத்தை, விலக்கி விட, நூறு கோடி, பிரஹ்ம கல்பங்களாலும் கூட, தன்னை தவிர்த்து, ஆத்ம சாட்சாத்காரம் இல்லாமல், எவன், சக்தி உள்ளவனாக, இருப்பான்?

58

சீடன் பொருட்டுத் தன்ய வாதம்.

न योगेन न सांख्येन कर्मणा नो न विद्यया ।

अहमात्मैकत्वबोधेन मोक्षसिद्धयति नान्यथा ॥ ५८ ॥

na yogena na sāṅkhyena karmaṇā no na vidyayā ।

ahmātmaikatvabodhena mokṣassiddhyati nānyathā ॥

58. Loud speech in a steam of words, the efficiency in expounding or commenting upon the Sastras, erudition, these bring only a little joyous, material satisfaction, to the scholar, but they are insufficient to liberate him, completely.

ஈதுகேட் டாசான் சொல்வா னிவ்வவித் தையினால் வந்த
வேதமாம் பந்தம் விட்டிங் கேகசிற் பிரம மாகச்
சாதுவே யிருப்ப விச்சை சாரலாற் றன்னி யன்னீ
நீதெழி லியாவுஞ் செய்தோ னின்குலந் தூய்தே நின்னால்.

58

**ஈது, கேட்ட ஆசான் சொல்வான், இவ், அவித்தையினால் வந்த,
ஏதமாம், பந்தம் விட்டு, இங்கு ஏக, சிற், பிரமமாகச்,
சாதுவே, இருப்ப, இச்சை, சாரலாற், தன்னி, அன்னீ,
நீ, எழிலில், யாவுஞ் செய்தோனின், குலந் தூய்தே, நின்னால்.**

58

இவ் விதம், ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து, தன்னைத், தானே தான், விடுவித்துக், கொள்ள வேண்டும். என்று சொல்லி விட்டு, அவ் விதம் விடுவித்துக் கொள்வதற்கும், ஆத்மாவின் தத்துவத்தை, ஸாட்சாத்கரிப்பதைத் தவிர, வேறு உபாயம் கிடையாது, என்பதை தெளிவு படுத்துகிறார்:-

பிரஹ்மமும், ஆத்மாவும் ஒன்று, என்ற ஞானத்தினால் தான், மோட்சம், ஸீத்திக்கும். வேறு எந்தப் பிரகாரத்தினாலும், ஸீத்திக்காது. யோகத்தை, அனுஷ்டிப்பதினால், ஏற்படாது, ஸாங்கிய சாஸ்திரத்தினால், ஏற்படாது. அறிவினால், ஏற்படாது, பல வித கர்மாக்களைச் செய்வதினால், ஏற்படாது, உபநிஷத் முதலியவைகளில், சொல்லப் பட்டு இருக்கும், உபாஸனைகளை செய்வதினாலும், ஏற்படாது.

மோட்சமானது, ஆத்மாவின், ஸ்வரூப நிலையான படியால், அதை அறிந்து கொள்ளாமல், இருக்கும் தன்மையை, விலக்கிக் கொள்ள, ஸ்வரூப ஸாட்சாத்காரம் தான், உபயோகப்படுமே தவிர, மற்ற ஸாதனங்கள் எவையும், பிரயோஜனப் படாது. யோக சாஸ்திரத்திலேயே, ஸாங்கிய சாஸ்திரத்திலேயோ, ஆத்மாக்கள் பல என்று தீர்மானித்திருப்பதால், ஆத்மா என்பது, ஒன்று தான் என்று, ஒப்புக் கொள்ளாததினால், அந்த சாஸ்திரங்களினால், ஏற்படும் ஞானமும், அவைகளை, அனுஸரித்துச் செய்யப்படும், முறைகளும், வாஸ்தவமான, ஆத்ம தத்துவத்தை தெரிவிக்கச், சக்தி அற்றவைகள். வேத விதமான கர்மாவோ, உபாஸனையோ, கிரண்டுமே, பகவான் வேறு, நாம் வேறு, என்ற, அடிப்படையைக் கொண்டு இருப்பதனால், அவைகளும், ஸ்வரூப

ஸாசாத்தகாரத்திற்கு உதவாது. மேலும், இரண்டுமே, கர்ம ரூபமாய் இருப்பதினால், அவைகளினால், அடையக் கூடிய பலன், உண்டு பண்ணக் கூடியது. உத்பாத்யம், அடையக் கூடியது, ஆப்யம், சுத்தம் செய்யத் தக்கது, ஸம்ஸ்கார்யம், மாறக் கூடியது. விகார்யம், என்ற, நான்கு வகைக்குள், ஒன்றாகத் தான் இருக்கும். ஆத்ம ஸ்வரூபமோ, நித்ய ஸித்தமாய் இருப்பதினால், உண்டு பண்ணக் கூடியதில்லை, தன் ஸ்வரூபமாகவே இருப்பதால், வேறு கிடம் போய்த், தேடி, அடையக் கூடியதில்லை நித்ய, நிர்மலமாய் இருப்பதினால், சுத்தம் செய்யத் தக்கதும் இல்லை. எப்பொழுதும், ஒரே நிலையில் இருப்பதால், மாறுதல் அடையக் கூடியதும், இல்லை. ஆகையால், அதை ஸாட்சாத்தகரிக்க, அறியாமையை, விலக்கக் கூடிய, ஞானம் ஒன்று தான் தேவை.

59

சம்சார பந்த மோசகன், தானே என்னும், நீரூபணம்.

वीणाया रूपसौन्दर्यं तन्त्रीवादनसौष्ठवम् ।

प्रजारञ्जनमात्रं तन्न साम्राज्याय कल्पते ॥ ५९ ॥

*vīṇāyā rūpasaundaryam tantrīvādanasauṣṭhavam ।
prajārañjanamātram tanna sāmrajyāya kalpate ॥*

59. Without knowing the supreme Reality, the study of the Sastras is futile. Having known the supreme Reality, the study of the Sastras is again futile.

தந்தைகொள் ருணத்தைத் தீர்த்துத் தளர்வறச் செய்வதற்கு
வந்ததன் மைந்த ராதி வையகந் தன்னி லுண்டு
சிந்தைசேர் பந்தந் தன்னைச் சீக்கிரஞ் சிதைப்ப தற்குப்
பந்துவாய்த் தன்னை யன்றிப் பாரினி லாரு மில்லை. 59

தந்தை கொள், ருணத்தைத் தீர்த்துத், தளர்வு அறச் செய்வதற்கு,
வந்த, தன் மைந்தர் ஆதி, வையகந் தன்னில் உண்டு,
சிந்தை சேர், பந்தந் தன்னைச், சீக்கிரஞ் சிதைப்பதற்குப்,
பந்துவாய்த், தன்னை யன்றிப், பாரினில், ஆரும் இல்லை. 59

(சாஸ்திரீயமானதோ, லௌகிகமானதோ) கடன்களிலிருந்து, விடுதலை செய்விப்பவர்களாக, புத்திரன் முதலானவர்கள், இருக்கிறார்கள். ஆனால், அவித்தையின், கட்டிலிருந்து, விடுதலை செய்விப்பவன், தன்னைத் தவிர, வேறு, யாரும், கிடையாது.

எதினால், அவித்தையின் பந்தத்திலிருந்து, விடுவித்துக் கொண்டு, பிரஹ்மமாக ஆகி விட, நினைக்கிறாயோ, அதினாலேயே, மிகவும் பாக்கியசாலியாக, நீ இருக்கிறாய். செய்ய வேண்டியதை எல்லாம், செய்தவனாக இருக்கிறாய். உன்னுடைய, குலமே, உன்னால், பரிசுத்தப் படுத்தப் பட்டு விட்டது.

அந்த ஞானமும், அனுபவ ஞானமாய், இருக்க வேண்டுமே தவிர, வெறும் கேள்வி, ஞானமாய் இருந்தால், பிரயோஜனம் இல்லை, என்பதை, மேலால் விளக்குகிறார்:-

பிரஜைகளை, சந்தோஷமாகக் காப்பாற்றி, ரஞ்ஜனம் பண்ணுவதால், அரசனுக்கு, ராஜா, என்று பெயர். வணிகனும், ரஞ்ஜனம், பண்ணுவதால், ராஜாவாக ஆகி விட முடியுமா? அவன் ராஜாவாக, ஆகாது போனாலும், ரஞ்ஜனம் செய்கிறான், என்பது, வாஸ்தவம் தானே என்றால், அந்த ரஞ்ஜனம், அவனுக்கு, ஏதோ வித, ஸம்பாத்யத்திற்கு, உபயோகப் படுமே தவிர, ராஜ பதவியைக், கொடுத்து விடாது.

60

वाग्देवरी शब्दज्ञरी शास्त्रव्याख्यानकौशलम् ।

वैदुष्यं विदुषां तद्वद् भुक्तये न तु मुक्तये ॥ ६० ॥

vāgvaikharī śabdajharī śāstravyākhyānakauśalam ।

vaiduṣyam viduṣām tadvad bhuktaye na tu muktaye

60. Commentaries on philosophies, constitute a thick jungle in which a roaming mind, may easily get lost, in its own delusion. Therefore, true seekers of *Brahman* should, through right efforts, come to experience the Real Nature of the Self.

சென்னிசேர் பார மாதி செய்த துன பம்வி டுக்க
வன்னிய ருலகி லுண்டிங் கடைந்ததன் பசியே யாதி
தன்னினால் வந்த துன்பந் தவிர்த் திடத் தன்னை யல்லா
வன்னிய ரில்லைப் பந்த மகற்றலு மிந்த வாறே.

60

சென்னி சேர், பாரம் ஆதி, செய்த துன்பம் விடுக்க,
அன்னியர், உலகில் உண்டு, இங்கு அடைந்த, தன் பசியே ஆதி,
தன்னினால், வந்த துன்பந், தவிர்த்திடல், தன்னை அல்லால்,
அன்னியர் இல்லைப், பந்தம் அகற்றவும், இந்த வாறே.

60

சப்தக் கூட்டமாகிற, சாஸ்திரம், பெரிய காடு. அதில் புகுந்து விட்டால்,
புத்தியை பிரமிக்கச் செய்யக், காரணமாய் இருக்கும். ஆகையினால்,
மிகவும் பிரயாஸை எடுத்து கொண்டு, ஆத்ம தத்துவ ஸாட்சாத்காரம்
அடைந்த பெரியோரிடமிருந்து, ஆத்மாவினுடைய, தன்னுடைய,
வாஸ்தவமான தன்மையை, கேட்டறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

61

अविज्ञाते परे तत्त्वे शास्त्राधीतिस्तु निष्फला ।

विज्ञातेऽपि परे तत्त्वे शास्त्राधीतिस्तु निष्फला ॥ ६१ ॥

avijñāte pare tattve śāstrādhītiṣṭu niṣphalā ।

vijñāte'pi pare tattve śāstrādhītiṣṭu niṣphalā ॥

61. For him, who has been stung by the cobra of ignorance, the only remedy is, the knowledge of *Brahman*. Of what use, are the Vedas and the scriptures, *mantras*, and medicines, to such a victim of poison?

பரவிய மருந்தை யுண்டு பத்தியஞ் செய் வோனுக்கே
யரியனே பிணிக ணீங்கு மன்றிமற் றாருஞ் செய்த
கருமம்யா தொன்றி னாலுங் கருதிய பிணிக ணீங்கா
வரவிய பந்த நீக்க முரைத்தவின் னீதி போலாம்.

61

பரவிய மருந்தை, உண்டு, பத்தியஞ் செய் வோணுக்கே,
 அரியனே, பீணிகள் நீங்கும், அன்றி, மற்ற ஆருஞ் செய்த,
 கருமம், யாது ஒன்றினாலுங், கருதிய பீணிகள் நீங்கா,
 உரவிய பந்தம் நீக்க, உரைத்த இன் நீதி, போலாம்.

61

வியாதியஸ்தர்கள், பத்தியமாய் இருப்பதும், மருந்து உட் கொள்வதும்
 செய்யப் படுகிறதோ, அவனுக்கு, ஆரோக்கியம் ஏற்படுவது, காணப்
 படுகிறது. பிறனொருவன் செய்யும், காரியத்தினால், ஏற்படுவது இல்லை.
 சாஸ்திரங்களை வாசித்தும் கூட, அதன் முக்கிய பிரயோஜனமான, ஆத்ம
 தத்துவ ஸாட்சாத்காரம், ஏற்படா விட்டால், அவ் வாசிப்பு பிரயோஜனம்
 அற்றது தான். அந்த, ஸாட்சாத்காரம் ஏற்பட்டு விட்டாலும். அதன் பிறகு,
 அதற்கு ஸாதனமான, சாஸ்திர அப்பியாஸம் அவசியம் இல்லை, என்பதும்,
 வாஸ்தவம், என்கிறார்:-

மிகவும் உத்கிருஷ்டமான, ஸத்ய ஞானானந்த ரூபமான, ஆத்ம தத்துவம்,
 அறியப் படவில்லையானால், அர்த்த ஞானத்துடன், சாஸ்திரத்தை,
 அத்தியயனம் செய்வதுவோ, பிரயோஜனம் அற்றதாக ஆகும். அந்த
 உத்கிருஷ்டமான, ஆத்ம தத்துவம், ஸாட்சாத்கரிக்கப் பட்டு விட்டாலும்,
 அப்பொழுது, இனித் தேவை இல்லாததினால், சாஸ்திர அத்தியயனமோ,
 பிரயோஜனம், அற்றது தான்.

62

Direct Experience - Liberation (62 - 66)

பிரஹ்ம ஞானத்தினாலேயே மோட்சம்.

शब्दजालं महारण्यं चित्तभ्रमणकारणम् ।

अतः प्रयत्नात् ज्ञातव्यं तत्त्वज्ञातत्वमात्मनः ॥ ६२ ॥

śabdajālam mahāraṇyam cittabhraṇakāraṇam ।

ataḥ prayatnāt jñātavyam tattvajñāt tattvamātmanah ॥

62. A disease is not cured, by merely repeating the name of the medicine, and without taking it; without direct realisation, by a mere utterance of the word, "Brahman", none can be liberated.

ஞானனல் விழியாற் றன்னா னற்பொரு ளுணர வேண்டு
மேனையோர் ஞானியைக் கொண்டிப் பொரு ளுணரவொண்ணா
தீனமிற் றனது கண்ணா லிந்துவை யுணர்வ தன்றி
யேனையா தொன்றி னாலு மிந்துவை யுணர லாமோ. 62

ஞானம், நல் விழியாற், நண்ணா, நற் பொருள் உணர வேண்டும்,
ஏனையோர், ஞானியைக் கொண்டு, இப் பொருள் உணர ஒண்ணா,
தீனமிற், தனது கண்ணால், இந்துவை உணர்வது அன்றி,
ஏனை, யாது ஒன்றினாவும், இந்துவை உணரலாமோ. 62

சாஸ்திர அப்பியாஸம் இல்லாமல், ஆத்ம ஞானம் ஏற்படாது என்பது
வாஸ்தவமானாலும், அந்த சாஸ்திரத்திலேயே, உழன்று கொண்டிருந்து
விடக் கூடாது. அவசியமாய்த் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய, விஷயத்தில்
மாத்திரம், கருத்துடன் இருந்து கொண்டு, பெரியோர்களிடம் இருந்து,
நுட்பங்களைத், தெரிந்து கொள்ள வேண்டும், என்கிறார்:-

சப்தக் கூட்டமாகிற, சாஸ்திரம், பெரிய காடு. அதில் புகுந்து விட்டால்,
புத்தியை பிரமிக்கச் செய்யக், காரணமாய் இருக்கும். ஆகையினால்,
மிகவும் பிரயாஸை எடுத்து கொண்டு, ஆத்ம தத்துவ ஸாட்சாத்காரம்
அடைந்த பெரியோரிடமிருந்து, ஆத்மாவினுடைய, தன்னுடைய,
வாஸ்தவமான தன்மையை, கேட்டறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

காட்டு வழியாகப், போக வேண்டியவன், வழி தெரிந்தவரிடம், கேட்டுத்
தெரிந்து கொண்டு, அவ் வழியாகச் சென்று, காட்டைக் கடக்க வேண்டும்.
அப்படி இல்லாமல், தன் மனம் போன படி சென்றால், காட்டிலேயே,
சுற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டியது தான் வெளியே செல்ல முடியாது.

அது போல, ஆச்சாரிய உபதேசம் மூலம், ஆத்ம தத்துவத்தை, அறிவதற்குத் தான், சாஸ்திரம், ஸாதனமாகுமே தவிர, சாஸ்திர விசாரத்திலேயே, எப்பொழுதும், ஈடுபடக் கூடாது.

லோக வாஸனை, தேஹ வாஸனை போல், சாஸ்திர வாஸனையும், ஞானத்திற்குப் பிரதி பந்தம்.

63

अज्ञानसर्पदष्टस्य ब्रह्मज्ञानौषधं विना ।

किमु वेदैश्च शास्त्रैश्च किमु मन्त्रैः किमौषधैः ॥ ६३ ॥

ajñānasarpadaṣṭasya brahmajñānauṣadham vinā ।

kimu vedaiśca śāstraiśca kimu mantraiḥ kimauṣadhaiḥ ॥

63. Without achieving the disappearance of, the entire pluralistic world, and without realising the Real Nature of the Self, how can one achieve full liberation by a mere repetition of the word. "Brahman"? Surely, it will end only, in a wasteful effort of speech.

கருதிய வவித்தை காமங் கன்மமே யாதி யாகப்
பரவிய பவமா கின்ற பலமுறும் பாசந் தன்னைக்
கருதொணாக் கற்ப கோடி காலமோ டிடினு மிந்தத்
தரணியிற் றன்னையல்லாற் றவிற்பதற் கியாவர் வல்லோர். 63

கருதிய அவித்தை, காமங், கன்மமே, ஆதியாகப்
பரவிய பவமாகின்ற, பலமுறும், பாசந் தன்னைக்,
கரு தொணாக், கற்ப கோடி காலம் ஓடினும், இந்தத்
தரணியிற், தன்னை அல்லாற், தவிற்பதற்கு, யாவர் வல்லோர். 63

64

न गच्छति विना पानं व्याधिरौषधशब्दतः ।

विनाऽपरोक्षानुभवं ब्रह्मशब्देन मुच्यते ॥ ६४ ॥

na gacchati vinā pānam vyādhiraūṣadhaśabdataḥ ।

vinā'parokṣānubhavam brahmaśabdair na mucyate ॥

64. Without eliminating his enemies, and without bringing the entire land of his kingdom, under his Sway, by merely repeating, "I am the Emperor", one can not become, an emperor.

ஓங்கிய பரசீ வைக்கிய முணர்ந்திடு முணர்வா லன்றி

சாங்கிய மதத்தி னாலுஞ் சார்ந்திடு மியோகத் தாலும்

வீங்கிய கன்மத் தாலும் வேறுபா சனையி னாலு

மோங்கிய முத்திப் பேற்றை யொன்றுவ தென்று மில்லை.

64

ஓங்கிய, பர சீவ ஐக்கியம், உணர்ந்திடும் உணர்வால் அன்றி,

சாங்கிய மதத்தினாலுஞ், சார்ந்திடும் யோகத்தாலும்,

வீங்கிய கன்மத்தாலும், வேறு உபாசனையினாலும்,

ஓங்கிய, முத்திப் பேற்றை, ஒன்றவது, என்றும் இல்லை.

64

65

अकृत्वा दृश्यविलयम् अज्ञात्वा तत्त्वमात्मनः ।

बाह्यशब्दैः कुतो मुक्तिरुक्तिमात्रफलैर्नृणाम् ॥ ६५ ॥

akṛtvā drśyavilayam ajñātvā tattvamātmanah ।

bāhyaśabdaiḥ kuto muktiruktimātraphalairnṛṇām ॥

65. A treasure hidden, deep below, under the earth, can be found only, when the exact site is known, excavations carried out, and the earth, stones, etc., hiding it, are removed; never, can it come out of, merely calling, by name.

Similarly, the pure Truth of the Self, which lies hidden beneath, our delusion, and its effects can be attained through, the instructions of one, who is a knower of *Brahman*, followed by reflection, meditation, etc. But never can, the Self, emerge and manifest Itself, as a result of repeating, perverted arguments.

தன்னுடைய வீணை ரூபத் தகைமையுந் தந்தி யாலே
பன்னிய கானஞ் செய்யும் பான்மையுஞ் சபையின் கண்ணே
மன்னிய சனங்க டம்மின் மனமகிழ் மாத்திரத்தைத்
துன்னிடச் செய்யு மன்றித் தோன்றலாந் தன்மை செய்யா.

65

**தன்னுடைய, வீணை ரூபத் தகைமையுந், தந்தி யாலே,
பன்னிய கானஞ் செய்யும் பான்மையுஞ், சபையின் கண்ணே,
மன்னிய சனங்கள் தம்மின், மன மகிழ் மாத்திரத்தைத்,
துன்னிடச் செய்யும், அன்றித், தோன்றலாந் தன்மை செய்யா.**

65

வீணையினுடைய, ரூபத்தின் அழகு, அதிலுள்ள தந்திகளை மீட்டுவதில், வரும், நல்ல இனிமையே. அது, ஜனங்களை, ரஞ்ஜனம் செய்வதற்கு மாத்திரம் உபயோகப்படுமே தவிர, வீணையை வாசிக்கிறவனுக்கு, உத்தமமான, ராஜ பதவியைக் கொடுப்பதற்கு, சக்தி அற்றது.

அறிவிற்கு விடயமாகிற, ஜடமான எல்லா திருசிய வஸ்துக்களுடைய மறைவுதலை, செய்யாமல், ஆத்மாவினுடைய, வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தை, அறிந்து கொள்ளாமல், உச்சரிப்பதை மாத்திரம், பிரயோஜனமாயுள்ள, வெளி சப்தங்களினால், மனிதர்களுக்கு, மோட்சம், எப்படி ஏற்படும்?

66

வித்வத்வம், மோட்கூத்தைச், சாதிப்பது அன்று.

अकृत्वा शत्रुसंहारम् अगत्वाऽखिलभूश्रियम् ।

राजाऽहमिति शब्दान्नो राजा भवितुमर्हति ॥ ६६ ॥

akṛtvā śatrusamhāram agatvākhilabhūśriyam ।

rājāhamiti śabdānno rājā bhavitumarhati ॥

66. Therefore, an intelligent seeker should, as in the case of illness etc. strive by all the means at his disposal, to be free from the bondage of births and deaths.

ஈது போ லுயர்ந்த வாக்கு மிசைந்த சொற்சா துரீய
மோதிய நூல்க டம்மி னுரைசெயுஞ் சத்திப் பாங்கும்
பூதமா வித்தை யுந்தன் போகத்தின் பொருட் டாலன்றி
யேதமின் முத்திப்பேற்றையிசைவ தின்பொருட்டாலன்றால். 66

ஈது போல், உயர்ந்த வாக்கும், இசைந்த, சொற் சாதுரீயம்
ஓதிய நூல்கள் தம்மின், உரை செயுஞ், சத்திப் பாங்கும்,
பூதமா வித்தை, உந்தன் போகத்தின் பொருட்டால் அன்றி,
ஏதமின், முத்திப் பேற்றை இசைவதின், பொருட்டால், அன்றால். 66

சரளமாகப் பேசும் தன்மை, அருவியில் தடையன்னியில் போல,
சப்தங்களை உபயோகிக்கும் யோக்கியதை, சாஸ்திரங்களை, நன்கு
விஸ்தரித்து, பிரவசனம் செய்யக் கூடிய, ஸாமர்த்தியம், இவ் விதமான,
அறிவாளிகளின், அறிவுத் திறமையும், அதைப் போலவே, வீணை
வாசிப்பது ஆகியவை, கியாதி, பணம், முதலிய போகத்தை அடைய,
உபயோகப்படுமே தவிர, ஸம்ஸார பந்தத்தில் இருந்து, விடுதலை
அடைவதற்கு, கொஞ்சமேனும், பிரயோஜனப் படாது.

67

Discussion on Question Raised. (67-71)

பிரஹ்ம ஞானம் உதித்து விடில், சாஸ்திர வைபல்யமாம்.

आप्तोक्ति, खननं, तथोपरिशिलापाकर्षणं, स्वोक्ति
 निक्षेपः समपेक्षते न हि बहिःशब्दैस्तु निर्गच्छति ।
 तद्वद् ब्रह्मविदोपदेशमननध्यानादिभिलभ्यते
 मायाकार्यतिरोहितं स्वममलं तत्त्वं न दुर्युक्तिभिः ॥ ६७ ॥

āptoktim khamanam tathopariśilāpākaraṣaṇam svoktim
 nikṣepaḥ samapekṣate na hi bahiḥ śabdaistu nirgacchati
 tadvad brahmaavidopadeśamananadhyānādibhirlabhyate
 māyākāryatirohitam svamamalam tattvaṁ na
 duryuktibhiḥ ॥

68

தத்துவ ஞானத்தாற், தத்துவம் அறியத் தக்கது.

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन भवबन्धविमुक्तये ।
 स्वेनैव यत्नः कर्तव्यो रोगादेरिव पण्डितैः ॥ ६८ ॥
 tasmātsarvaprayatnena bhavabandhavimuktaye ।
 svenaiva yatnaḥ kartavyo rogāderiva puṇḍitaiḥ ॥

68. Listen attentively, O learned one, to what I shall now tell you. Listening to it, you shall immediately gain a through liberation, from the bondages of *samsar*.

ஆதலால் மனம யக்க மடைவதற் கேது வான
 காதல் செய் சப்த சாலக் கானகந் தன்னை விட்டுத்
 தீதிலாப் பிரம வித்தாந் தேசிகன் றன்பாற் சென்றிங்
 கேதமில் பிரமந் தன்னை யிலங்கவே யனா வேண்டும்

ஆதலால், மன மயக்கம் அடைவதற்கு ஏதுவான,
காதல் செய், சப்த சாலக், கானகந் தன்னை விட்டுத்,
தீதிலாப், பிரம வித்தாந், தேசிகன் தன்பாற், சென்றிங்கு,
ஏதமில், பிரமந் தன்னை, இலங்கவே, உணர வேண்டும்

68

ஆகையால், ஸம்ஸாரமாகிற கட்டிலிருந்து விடுபடுவதற்குப்
தன்னாலேயே, அறிவுள்ளவர்களால், எல்லா வித முயற்சியும், பிரயத்தனம்,
செய்ய வேண்டும்.

69

यस्त्वयाद्य कृतः प्रश्नो वरीयान् शास्त्रविन्मतः ।
सूत्रप्रायो निगूढार्थो ज्ञातव्यश्च मुमुक्षुभिः ॥ ६९ ॥

*yastvayādyā kṛtaḥ praśno varīyān śāstravinmataḥ ।
sūtraprāyo nigūḍhārtho jñātavyaśca mumukṣubhiḥ ॥*

69. For liberation, first comes extreme detachment, from finite objects of sensual satisfaction. Then follow calmness, self-control, forbearance and complete renunciation of all selfish actions.

பரவுமஞ் ஞான மாகும் பாம்பினாற் கடிக்கப் பட்டோர்க்
கருமையாம் பிரம ஞான மாகிய மருந்தை யன்றி
மருவிய மறைக ளாலென் மற்றும்ள நூல் களாலென்
பரவிய மருந்தி னாலென் பகருமந் திரங்க ளாலென்.

69

பரவும் அஞ்ஞானமாகும், பாம்பினாற் கடிக்கப் பட்டோர்க்கு
அருமையாம், பிரம ஞானமாகிய மருந்தை அன்றி,
மருவிய மறைகளால் என், மற்றும்ள நூல்களால் என்,
பரவிய மருந்தினால் என், பகரும் மந்திரங்களால் என்.

69

சிஷ்யன், ஆத்ம தத்துவத்தைத், தெரிந்து கொள்ளப், பிரயத்தினம் செய்து, கேள்வி கேட்டதை மெச்சி, அப் பிரயத்தனம், மிகவும் அவசியம் என்பதை, இது வரை, விஸ்தாரமாக எடுத்துச் சொல்லி விட்டு, இனி, கேள்வி கேட்ட முறையும், மிகவும் சிலாக்கியமாய் இருக்கிறது, என்பதைக், குறிப்பிட்டு விட்டு, தான் சொல்லும் பதிலை, வெகு கவனமாக, கேட்க வேண்டும், என்று சொல்கிறார்:-

இப்பொழுது, உன்னால், எந்த, கேள்வி, கேட்கப் பட்டிருக்கிறதோ அது, மிகவும் சிலாக்கியமானது, சாஸ்திரத்தை அறிந்தவர்களால், ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியது, சூத்திரம், மாதிரி, மிகச் சுருக்கமாய் இருக்கிறது, சூத்திரம் போலவே, பல விஷயங்களை அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது, மோட்சத்தில், ஆசை உள்ளவர்களால், அவசியம், தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது.

70

பிரஹ்மம், சப்த ஞான மாத்திரத்தால், முத்தி அன்று.

शृणुष्वாவहितो विद्वन् यन्मया समुदीर्यते ।

तदेतच्छ्रवणात्सद्यो भवबन्धाद् विमोक्ष्यसे ॥ ७० ॥

śṛṇuṣvāvahito vidvan yanmayā samudīryate ।

tadetacchravanāt sadyo bhavabandhād vimokṣyase ॥

70. There after comes "hearing", then reflection on what has been heard and, lastly, long, constant and continuous meditation on the Truth, for the Muni. Ultimately, that learned one, attains the supreme *Nirvikalpa* state, and realises the Bliss of *Nirvana*, in this very life.

மருந்தினைப் புசித்திடாது மருந்தெனு வசனத் தாலே
பொருந்திய தனது ரோகம் போகுவ தெங்கு முண்டோ
திருந்திய பிரம ஞானத் திறமையைச் சேர்ந்திடாது
பரிந்துநான் பிரம மென்று பகரலாற் பந்தம்போமோ.

மருந்தினைப் புசித்திடாது, மருந்து எனும் வசனத் தாலே
பொருந்திய தனது, ரோகம் போகுவது, எங்கும் உண்டோ,
திருந்திய, பிரம ஞானத், திறமையைச் சேர்ந்திடாது,
பரிந்து, நான் பிரமம் என்று, பகரலாற், பந்தம் போமோ. 70

அஞ்ஞானமாகிற ஸர்ப்பத்தினால், கடிக்கப் பட்டிருக்கிறவனுக்கு,
பிரஹ்மத்தை அறிவதாகிய மருந்தை விட்டு, வேதங்களினால்,
சாஸ்திரங்களினால், மந்திரங்களினால், மருந்துகளினால், என்ன
பிரயோஜனம்?

வியாதியானது, மருந்து அருந்துவதை தவிர்த்து, மருந்து, மருந்து என்ற
சப்தத்தை, உச்சரிப்பதினால், போய் விடாது. அப்படியே, பிரஹ்மத்தை,
ஸாட்சாத்தாக அனுபவிப்பதை தவிர்த்து, பிரஹ்மம், பிரஹ்மம் என்று,
சப்தங்களை சொல்வதினால், ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து, விடு பட
முடியாது.

அறிவாளியே, எது, என்னால், நன்கு சொல்லப் படுகிறதோ, அதை,
கவனமாக. கேள். நான் சொல்லப் போகிற, இதைக் கேட்டறிவதினால்,
உடனே, தாமத மன்னியில், ஸம்ஸாரமாகிற பந்தத்திலிருந்து, நன்கு
விடுபட்டு விடுவாய்.

71

मोक्षस्य हेतुः प्रथमो निगद्यते वैराग्यमत्यन्तमनित्यवस्तुषु ।

ततश्शमश्चापि दमस्तितीक्षा न्यासः प्रसक्ताखिलकर्मणां भृशम् ॥ ७१ ॥

mokṣasya hetuḥ prathamō nigadyāte

vairāgyamatyantamanityavastuṣu ।

tataśśamaścāpi damastitīkṣā

nyāsaḥ prasaktākhilakarmanām bhṛśam ॥

71. Now, I am going to describe, the discrimination between the Self, and the not-Self most elaborately it is, what you ought to know. Listen to it properly, and receive it, well in your mind.

வீரராம் பகையோர் தம்மை வென்றிடா தகில மான
பாரினுட் பாக்கி யத்தைப் பாங்குறப் பற்றி டாதிங்
காருநா னரசனென்று வறைந் திடும் வசனத் தாலே
தீரனா மரச னாகித் திகழ்யோக் கியனோ சொல்வாய்.

71

வீரராம், பகையோர் தம்மை வென்றிடாது அகிலமான,
பாரினுட் பாக்கியத்தைப், பாங்கு உறப் பற்றிடாது, இங்கு
ஆரும் நான் அரசன், என்று அறைந்திடும் வசனத்தாலே,
தீரனாம் அரசனாகித், திகழ, யோக்கியனோ, சொல்வாய்.

71

சத்ருக்களுடைய சம்காரத்தை, செய்யாமலும், எல்லா பூமி சம்பந்தமான
ஐஸ்வரியத்தை, அடையாமலும், நான், அரசன், என்று, சொல்லிக்
கொள்வதினால் மாத்திரம், அரசனாக, ஆகிவிட, யோக்கியதை,
உள்ளவனாக, மாட்டான்.

72

Gross Body - (72-75)

ततः श्रुतिस्तन्मननं सतत्त्वध्यानं चिरं नित्यनिरन्तरं मुनेः ।

ततोऽविकल्पं परमेत्य विद्वान् इहैव निर्वाणसुखं समृच्छति ॥ ७२ ॥

tataśśrutistanmananam satattva-

dhyānam ciram nityanirantaram muneḥ ।

tato'vikalpam parametya vidvān

ihaiva nirvāṇasukham samṛcchati ॥

72. Composed of the seven ingredients, marrow, bones, fat, flesh, blood, dermis and epidermis, and consisting of the following parts, legs, thighs, chest, arms, back and the head.

திரிசிய நாசந் தன்னைத் திரமுறச் செய்தி டாமற்
பிரமமா மான்ம ரூபம் பிறங்கவே யுணர்ந் திடாமற்
பரமமே நானென் றோதும் பகரன் மாத்திரமே யான
வுரையினாற் பிரம மாக வொன்றிடு முத்தி யுண்டோ.

72

**திரிசிய நாசந் தன்னைத், திரம் உறச் செய்திடாமற்,
பிரமமாம், ஆன்ம ரூபம், பிறங்கவே உணர்ந்திடாமற்,
பரமமே நானென்று, ஓதும், பகரன், மாத்திரமே யான,
உரையினாற், பிரமமாக, பொன்றிடும், உத்தி உண்டோ.**

72

இவ் விதம், விஸ்தாரமான பீடிகையுடன், சிஷ்யனை, தான் சொல்வதை, மிகக் கவனத்துடன், கேட்கும் படிச் செய்து, அவன் 51-வது சுலோகத்தில் கேட்ட, கேள்விகளுக்குக் குருநாதர், பதில் சொல்ல, ஆரம்பிக்கிறார். அவன், மொத்தம் 7 கேள்விகள், கேட்டிருந்த போதிலும், அவன், அதற்கு முன்பே, ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடு பட வழி இருக்கிறதா என்று, 42-வது சுலோகத்தில், கேட்டதற்கு, உபாயம் இருக்கிறது, என்று குருவும், 46-வது சுலோகத்தில், சுருக்கமாக சொல்லி, அவனுக்குத் தைரியம் கொடுத்திருப்பதால், அவ் உபாயத்தையே, விரிவாகச் சொல்வது தான், நியாயம் என்று நினைத்து, அவனுடைய, 4-வது கேள்வியான, “மோட்சம் எப்படி ஏற்படும்?”, என்பதற்குப், பதில் சொல்ல, ஆரம்பிக்கிறார். பாக்கி கேள்விகள் எல்லாம், இதிலேயே, உள்ளடங்கியவை, என்பது தாத்தபரியம்:-

மோட்சத்திற்கு, முதலாவது. காரணம், அநித்யமான, ஸகல வஸ்துக்களிலும், எல்லை யற்று, ஆசை அற்றிருத்தல் என்று, சொல்லப் படுகிறது, அதன் பிறகு, சமமும், மேலும், இந்திரிய நிக்கிரஹம், எல்லா துக்கங்களையும் சகித்தல், சீத்த சுத்திக்கு ஸாதனமாய், முன்னால் செய்ய வேண்டியதாய், ஏற்பட்டிருந்த, எல்லா கர்மாக்களையும், அறவே, விட்டு விடுவது ஸந்யாஸம், அதன் பின், குருவைத் தேடியடைந்து, அவர் மூலமாய் தத்துவத்தை, கேட்டுத், தெரிந்து கொள்வது, அதை, சந்தேகமற, மனஸினால் பரிசீலனை செய்வது, மனனம் செய்கிறவனுக்கு,

பிறகு, வெகு காலம், எப்பொழுதும் இடை விடாமல், அவ் விதம் கேட்டு, ஸ்திரப் பட்டிருக்கும் தத்துவத்தையே, திருப்பித், திருப்பி, அனுசந்தானம் செய்வது. அதன் பின், விகல்பமற்ற, உத்தமமான நிலையை, அடைந்து, பிரஹ்ம ஸாட்சாத்காரம் அடைந்தவன், இங்கேயே, மோட்ச ஆனந்தத்தை தடங்கலன்னியில் (தடை இல்லாமல்) அடைகிறான்.

இந்த சுலோகத்தில், முதலில் வைராக்கியம், பிறகு சமம், தமம் என்று கூறி இருந்தாலும், எல்லா ஸாதனங்களும், ஞான காலத்தில், இருக்க வேண்டும் என்பதை, காட்டுகிறார். முன்னால், சீத்தி சுத்தியும், வைராக்கியமும் ஏற்படுவதற்காக, பலனை, தியாகம் செய்து, கர்மாக்களை, அனுஷ்டிக்க வேண்டும். பூரண வைராக்கியம் ஏற்பட்ட பின், ஸந்யாஸத்தைக் கைக் கொண்டு, எல்லாக் கர்மாக்களையும், தியாகம் செய்ய வேண்டும். சீரவண மனனங்களுக்குப் பின், நிதித்தியாஸனத்தை, இடைவிடாது தொடர்ந்து சீலகாலம் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

வேதங்கள், மொத்தம், நான்கு தான் என்பதைத், தெரிந்து கொண்ட ஒருவன், நான்கு வேதங்களையும், அத்தியயனம் செய்வதற்கு, தன் பையனை, வேத பாடசாலைக்கு அனுப்பினான். 5 நாட்கள் ஆகி விட்டன. பாடசாலைக்குப் போய், 5 நாட்கள் ஆகி விட்டனவே இன்னும் ஏன் பையன் அத்தியயனத்தை, முடித்துக் கொண்டு திரும்பி வரவில்லை என தந்தை, எண்ணினான். சிறிது காலம் மட்டும், அனுஷ்டிப்பவனும், விட்டு விட்டு அனுஷ்டிப்பவனும், பலனை, அடைய மாட்டார்கள்.

10. ஸ்தூல சரீரம்

71-வது, சுலோகத்தினால், மோட்சம் அடைவதற்கு, பகிரங்க ஸாதனங்களாகிய, ஸாதன சதுஷ்டயம் என்கிற, விவேகம், வைராக்கியம், சமாதிகள், முமுட்சீத்வம் இவைகளையும், 72வது சுலோகத்தினால், அந்தரங்க ஸாதனங்களாகிற, சீரவணம், மனனம், நிதித்தியாஸனம், ஸவிகல்பக ஸமாதி, நிர்விகல்பக ஸமாதி, இவைகளையும், பொதுவாக

சொல்லி விட்டு, இனி மேல், அந்த ஸாதனங்களை, ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் கொண்டு, விஸ்தாரமாகச் சொல்கிறார். முதலாவதாக விவேகம் என்பதாகிய ஆத்மாவிற்கும் அனாத்மாவிற்கும் உள்ள வேற்றுமையை உணர்ந்து, அவ் விரண்டையும் பிரித்து அறிதலென்ற, ஆத்ம-ஆனாத்ம விவேசனத்தைப் பற்றி, சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார். அதிலும், ஆத்ம ஸ்வரூபம், மிகவும் சூட்சுமமாகவும் துருஹமாகவும் இருப்பதால், எது ஆத்மாவல்ல, என்று தெரிவதன் மூலமாகவே, ஆத்மாவை அறிய வேண்டி இருப்பதால், ஆத்மா அல்லாதது, எவை, எல்லாம், என்று, சொல்லும் படி, ஏற்படுகிறது. எல்லோராலும், எளிதில் அறியக் கூடியதான, ஸ்தூல சாரத்தை, முதலில், எடுத்துக் கொள்கிறார்:-

73

यद्बोद्धव्यं तवेदानीमात्मानात्मविवेचनम् ।

तदुच्यते मया सम्यक्श्रुत्वात्मन्यवधारय ॥ ७३ ॥

yad boddhavyam tavedānim ātmānātmarivēcanam ।

taducyate mayā samyak śrutvātmanyavadhāraya ॥

73. This body, the seat of delusion, expressing in terms of "I" and "mine", is termed by reputed sages as the gross body. Sky, air, fire, water and earth are the subtle elements.

தரணியுட் டனத்தைச் சேரத் தகமைசேராப்தனின்சொல்
தரணியைபிளத் தலந்தத்தனத்தின் மேற்சிலையைத்தள்ளல்
மருவியே யெடுத்த லிந்த வாறெலா மியாது மின்றி
விரிவுறு வாக்காற் றானே வெளியுற வதுதான் வாரா. 73

தரணி உட்டனத்தைச் சேரத், தகமை சேர், ஆப்தனின் சொல்,
தரணியை பிளத்து அலந்து, அத் தனத்தின் மேற், சிலையைத் தள்ளல்,
மருவியே எடுத்தல், இந்தவாறு எலாம், யாதும் இன்றி
விரிவுறு வாக்காற் தானே, வெளி உறவுது, தான், வாரா. 73

நமக்குள்ளேயே, பதிந்து, மறைந்திருக்கும், ஆத்ம தத்துவத்தை, வெளிப் படுத்தி, நேரில் அனுபவிப்பது, பூமியில், புதைத்து வைத்திருக்கும், புதையலை, எடுப்பது போலவே, மிகவும் சிரமப் பட்டு, ஸாதிக்க வேண்டிய காரியம், வெறும் பேச்சு, பிரயோஜனம் இல்லை, என்பதனை, விஸ்தாரமாகச் சொல்கிறார்:-

உனக்கு, இப்பொழுது, முதலில், எது, தெரிய வேண்டியது, அந்த, ஆத்மா, அனாத்மா இவைகளைப் பிரித்து அறிவது, என்னால், தெளிவாக, சொல்லப் படுகிறது. அதை, நன்றாக, கேட்டுக் கொண்டு, மனதில், நிச்சயப் படுத்திக் கொள்.

74

मज्जास्थि-मेदः-पल-रक्त-चर्म-स्वगाह्व-धैतुभिरेभिरन्वितम् ।
 पादोरुवक्षो-भुजाप्रष्ठ-मस्तकं-रङ्ग-रुपाङ्ग-ययुक्तमेतत् ॥ ७४ ॥
 अहं ममेति प्रथितं शरीरं मोहास्पदं स्थूलमितिर्यते बुधैः ॥

majjāsthi-medah-pala-rakta-carma-
 tragaḥvayair dhātubhirebhiranvitam ।
 pāduruvakṣo-bhujā-prṣṭha-mastakair ।
 angairupāṅgairupayuktametat ॥
 aham mameti prathitam sarīram
 mohāspadam sthūlamitiryate budhaih ॥

74. Having united with parts of one another, they become gross, and become, the cause for the formation of the gross body. Their subtle essence constitutes the sense-objects, five in number, such as sound etc., which contribute to the enjoyment of the experiencer, the individual ego.

ஈதுபோற் பிரம வித்தி னிடத்தினற் சிரவ ணத்தோ
 டேதமில் மனனந் தியான மேகமாஞ் சமாதி ஞான
 மீதெலா மன்றி மாயை யிருளினால் மறைக்கப் பட்ட

கோதிலாத் தன்சொ ரூபங் குதற்கமே கொண்டு மேவார்.

ஈது போற், பிரம வித்தினிடத்தின், நற் சிரவணத்தோடு,
ஏதமில், மனைந், தியானம், ஏகமாஞ் சமாதீ, ஞானம்,
ஈதெலாம் அன்றி, மாயை இருளினால், மறைக்கப் பட்ட,
கோதிலாத் தன் சொரூபங், குதற்கமே கொண்டு, மேவார்.

74

மஜ்ஜை, எலும்பு, கொழுப்பு, மாமிஸம், ரத்தம், வெளித் தோல் உள்
தோல் என்ற, பெயர்களை உடைய, இந்த, தாதுக்களுடன், கூடினதும்,
கால், துடை, மார்பு, கை, முதுகு, தலை என்ற, அங்கங்களுடனும்,
அவைகளை ஒட்டின அங்கங்களுடனும், சேர்ந்திருப்பதும், நான்,
என்னுடையது, என்று, பிரஸித்தமாய் இருப்பதும், அதுவே தான் ஆத்மா
என்று, எண்ணுவதாகிய, மோஹத்திற்கு, விடயமாய் இருப்பதுமான,
இந்த, எல்லாருக்கும் பிரத்தியட்சமாய் இருக்கும், சரீரம்,
அறிவுள்ளவர்களால், ஸ்தூலம், என்று சொல்லப் படுகிறது.

பல பொருள்கள் சேர்ந்து, ஓரிடத்தில் இருப்பதைத் தான் ஸ்தூல
சரீரம் என்கிறோம். இவை பலவாக இருப்பதாலேயே, இவைகளால்
பயன் பெறும் எஜமானன் - ஆத்மா, இவைகளைக் காட்டிலும்
வேறானவன். இவைகளை, ஆத்மா அல்ல என்பதை, நாம்
தீர்மானிக்கலாம். சுவர், தூண், முதலான பல வஸ்துக்கள் நிறைந்த
வீடு, பிறருக்காக ஏற்பட்டது. என்பது நியாயம்.

75

नभोनभःस्वद्दहनाम्बुभूमयः सूक्ष्माणि भूतानि भवन्ति तानि ।

परस्परांशैर्मिलितानि भूत्वा स्थूलानि च स्थूलशरीरहेतवः ॥ ७५ ॥

nabhonabhassvaddahanāmbubhūmayah

sūkṣmāṇi bhūtāni bhavanti tāni ।

parasparāṁśairmilitāni bhūtvā

sthūlāni ca sthūlaśarīrahetavaḥ ॥

75. Those thoughtless ones, who are bound to these sense-
objects, by the stout ropes of attachment. so very difficult,

to cut asunder, come and go, up and down, carried by the compelling force of the envoy of the reactions, of their own past actions.

ஆதலால் விவேகி யானோ ரனைத்துபா யத்தி னாலுந்
தீதிலாத் தற்சொ ரூபந் தெரிந் துபந் தம் விடுக்க
நீதியாய்த் தாங்க டாமே நித்தமு முயல வேண்டும்
மோதுரோ காதி நீக்க முயன்றிடு நீதி யேபோல்.

75

**ஆதலால், விவேகியானோன், அனைத்து உபாயத்தினாவந்,
தீதிலாத், தற் சொரூபந் தெரிந்து, பந்தம் விடுக்க,
நீதியாய்த், தாங்கள் தாமே, நித்தமும் முயல வேண்டும்,
ஓது ரோகாதி நீக்க, முயன்றிடு, நீதியே போல்.**

75

இச் சரீரத்திற்கு, ஸ்தூலம் என்று, ஏன் பெயர் வந்தது என்றால், சூக்சமமாயுள்ள ஐந்து மஹா பூதங்களாகிற ஆகாசம், வாயு, தேஜஸ், அப்பு, பிருதிவீ, இவைகள், பஞ்சீகரணம் என்ற, முறைப் படி கலந்து, ஏற்பட்ட ஸ்தூலமான, ஐந்து மஹா பூதங்களால் செய்யப் பட்டிருப்பதால் என்று, சொல்கிறார். சரீரம், உண்டாகி, அழிவதாலும், இது நித்தியமான ஆத்மாவாக, இருக்க முடியாது என்பதை, இதன் மூலம் காட்டுகிறார்:-

ஆகாசம், வாயு, தேஜஸ், ஜலம், பூமி இவை, சூக்சமமான, பூதங்களாக, இருக்கின்றன, அவைகள், ஒவ்வொன்றும், மற்றவைகளின் அம்சங்களுடன், சேர்ந்தவைகளாகி, ஸ்தூலமாக, ஏற்பட்டு, ஸ்தூல சரீரத்திற்கு காரணங்களாகவும் இருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு, ஸ்தூல, ஆகாசத்திலும் பாதி பாகம், சூக்சம ஆகாசம், அரைக்கால் பாகம், வாயு, அரைக்கால் பாகம், தேஜஸ், அரைக்கால் பாகம், ஜலம், அரைக்கால் பாகம், பூமி என்றிருக்கின்றது என்றும், அவ் விதமே, மற்ற ஸ்தூல பூதங்களிலும், தன் சொந்த சூக்சம பூதத்தின் அம்சம் பாதி, இதர சூக்சம பூதங்களின், அரைக் கால்

அரைக் கால் பாகங்களும், சேர்ந்திருக்கின்றன, என்றும் சொல்லப் படுகிறது. இவ் விதமாக, ஒவ்வொரு ஸ்தூல பூதத்திலும், ஐந்து பூதங்களின், சூக்சமாம்சமும் இருப்பதால், இவ் வித சேர்க்கையை, **பஞ்சீ கரணம்** என்று, வியவஹரிக்கப் படுகிறது. இவைகள், இவ் விதம் கலந்து ஏற்படும், ஸ்தூல பூதங்களாலேயே, இந்த சரீரம், செய்யப் பட்டிருப்பதால், இதற்கு, **ஸ்தூலம்** என்று பெயர்.

76

வினாவின் பிரசம்சை

मात्रास्तदीया विषया भवन्ति शब्दादयः पञ्च सुखाय भोक्तुः ॥ ७६ ॥

matrāstadiyā viṣayā bhavanti śabdādayaḥ pañca sukhāya
bhoktuh

76. The deer, the elephant, the moth, the fish and the honey bee - - -these five, are annihilated because of their slavery to, one or the other, of the senses, such as sound etc., through their own attachment. What then, is the condition of a man, who is attached, to all these five?

பாத்திர னான மைந்தா பகர்ந்திடு நின் வினாவல்,
சாத்திர ஞானி கட்குச் சம்மத மாகி மேலாய்ச்
சூத்திர மொத்த தாகிச் சூக்குமப் பொருளு டைத்தாய்க்
காத்திர மெடாமு மூஷுக் கருதிடத் தக்க தாகும்.

76

பாத்திரனான, மைந்தா, பகர்ந்திடு நின், வினாவல்
சாத்திர ஞானி கட்குச், சம்மதமாகி, மேலாய்ச்,
சூத்திரம் ஓத்ததாகிச், சூக்குமப் பொருளுடைத்தாய்க்,
காத்திரம் தாமும் மூஷுக், கருதிடத், தக்க தாகும்.

76

இதைப் பற்றி மேலால், 89-வது சுலோகத்திலிருந்து, சொல்லப் போகிற போதிலும், இதற்கு முந்தின, சுலோகத்தில், இதை, மோஹத்திற்கு, ஆஸ்பதம் என்று, சொல்லி இருப்பதை, இங்கு கொஞ்சம் விஸ்தரிக்கிறார்:- அவைகளுடையதான, ஸாரமாய் அனுபவிக்கக் கூடிய, ஐந்து, சப்தம் முதலான, விடயங்கள், அனுபவிக்கிற ஜீவனுக்கு, விடய ஸம்பந்தமான, அநித்ய சுகத்தின் பொருட்டு, ஏற்படுகின்றன.

ஆகாசத்திலிருந்து சப்தம், வாயுவிலிருந்து ஸ்பரிசம், தேஜஸ்ஸிலிருந்து ரூபம், ஜலத்திலிருந்து ரஸம், பிருதிவீயிலிருந்து கந்தம் என்று, முறையே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

77

சாவதானமாய், இருக்குமாறு கூறல்.

य एषु मूढा विषयेषु बद्धा रागोरुपाशेन सुदुर्दमेन ।

आयान्ति नियन्त्यध ऊर्ध्वमुच्चैः स्वकर्मदूतेन जवेन नीताः ॥ ७७ ॥

ya eṣu mūḍha viṣayeṣu baddhā
rāgorūpaśena sudurdamena ।

āyānti niryāntyadha ūrdhavamuccaiḥ
svakarmadūtena javena nitāḥ ॥

77. Sence – objects are even more venomous, is their tragic effects, than cobra poison. Poison is fatal. to one who swallows it, but the sense - objects, kill him, who even looks at them, with his eyes.

புரிந்தவிய் வினவ லுக்குப் பொருந்திய வுத்த ரத்தைப்
பரிந்துநா மின்று னக்குப் பகருவம் பவபந் தத்தால்
வருந்திய நீயி வற்றை மனத்தினே காக்கி ரத்தோ
டிருந்துகே ளிவற்றாற் பந்த மீதகா னுனே நீங்கும்.

பரிந்த இவ், வினவவக்குப், பொருந்திய உத்தரத்தைப்,
 பரிந்து நாம் இன்று உனக்குப், பகருவம், பவ பந்தத்தால்
 வருந்திய நீ, இவற்றை, மனத்தின் ஏகாத்திரத்தோடு,
 இருந்து கேள், இவற்றாற் பந்தம், ஈது தான், உடனே நீங்கும்.

77

78

மோட்ச சாதனக் கிரமம்

शब्दादिभिः पञ्चभिरेव पञ्च पञ्चत्वमापुः स्वगुणेन बद्धाः ।
 कुरङ्ग-मातङ्ग-पतङ्ग-मीन-भृङ्गा नरः पञ्चभिरञ्चितः किम् ॥ ७८ ॥

śabdādibhiḥ pañcabhireva pañca
 pancatvamāpuḥ svaguṇena baddhāḥ ।
 kurāṅga-mātaṅga-pataṅga-mīna-bhrṅgāḥ
 naraḥ pañcabhirañcitaḥ kim ॥

78. He who has liberated himself, from the terrible bonds of desires for sense-objects, (indeed), very difficult to renounce, is alone fit for liberation; none else, even, if he is well-versed, in all the six schools of philosophy.

புத்திமா னான மைந்தா பூரண முத்தி சேர
 நித்தமில் லாத தான நிகிலமாம் பொருள்க ணின்று
 மெத்தவும் விரதி தன்னை மேவுதல் முன்ன ரேது
 சித்தமார் சாந்தி தாந்தி திதிட்சையும் பின்ன ரேது.

78

புத்திமானான மைந்தா, பூரண முத்தி சேர,
 நித்தம் இல்லாததான, நிகிலமாம் பொருள்கள் நின்று,
 மெத்தவும் விரதி தன்னை, மேவுதல், முன்னர் ஏது
 சித்தமார், சாந்தி, தாந்தி, திதிட்சையும், பின்னர் ஏது.

78

79

दोषेण तीव्रो विषयः कृष्णसर्पविषादपि ।

विषं निहन्ति भोक्तारं द्रष्टारं चक्षुषाऽप्ययम् ॥ ७९ ॥

doṣeṇa tivro viṣayaḥ kṛṣṇasarpavisādapi ।

viṣam nihanti bhoktāram draṣṭāram cakṣuṣāpyayam ॥

79. Those who have, only an apparent dispassion and are trying, to cross the ocean of change, are caught by their throats, by the shark of desire, which violently, dragging them along, drowns them, in the middle of the ocean.

பின்புதன் கன்ம மியாவும் பேணியே துறப்ப தேது
பின்புவே தாந்த வர்த்தம் பிறங்கவே கேட்ட லேது
பின்புதான் கேட்ட வர்த்தம் பிரித்துணர் மனை மேது
பின்பிடை விடாம லென்றும் பேணிய தியான மேது.

79

பின்பு, தன் கன்மம் யாவும், பேணியே, துறப்பது, ஏது
பின்பு, வேதாந்த அர்த்தம், பிறங்கவே கேட்டல், ஏது
பின்பு, தான் கேட்ட அர்த்தம், பிரித்துணர் மனைம், ஏது
பின்பு, இடை விடாமல், என்றும், பேணிய தியானம், ஏது. 79

80

विषयाशा-महापाशाद्यो विमुक्तः सुदुस्त्यजात् ।

स एव कल्पते मुक्त्यै नान्यः षट्छास्त्रवेद्यपि ॥ ८० ॥

viṣayāśā mahāpāśādyo vimuktaḥ sudustyajāt ।

sa eva kalpate muktyai nānyaḥ ṣaṭcchāstravedyapi ॥

80. He who has destroyed, the shark called “sense-objects”, with the sword of mature dispassion crosses the ocean of *samsar*, unobstructed.

சத்திய நிர்விகற்பச் சமாதியா லமைவ தான
வத்துவின் சாட்சாத் கார வலியினாற் பரமா னந்த
முத்தியை யிவ்விடத்தே முமுட்சுத்தான் பெற்று நிற்ப
னுத்தம முத்தி சேரு மொழுங்கிதே யுண்மை யீதே. 80

சத்திய, நிர்விகற்பஞ், சமாதியால் அமைவதான,
வத்துவின், சாட்சாத்கார வலியினாற், பரமானந்த
முத்தியை, இவ் விடத்தே, முமுட்சுத் தான், பெற்று நிற்பன்,
உத்தம, முத்தி சேரும், ஒழுங்கு, இதே, உண்மை ஈதே. 80

எவன், மிகவும், விலக்க முடியாததான, விடயத்திலுள்ள ஆசை என்கிற,
பெரிய கயிற்றிலிருந்து, நன்கு விடுபட்டவனாகிறானோ, அவன் தான்,
மோட்சத்தை அடைவதற்கு, சக்தி உள்ளவன், ஆவான். ஆறு
சாஸ்திரங்களை, அறிந்தவனாய் இருந்தாலும் கூட, வேறு யாரும், சக்தி
உள்ளவனாக மாட்டான்.

81

ஆத்ம, அநாத்ம விவேசனப் பிரதிஞ்சு.

आपात-वैराग्यवतो मुमुक्षून् भवाब्धिपारं प्रति यातुमुद्यतान् ।
आशाग्रहो मज्जयतेऽन्तराले निगृह्य कण्ठे विनिवर्त्य वेगात् ॥ ८१ ॥

āpātavairāgyavato mumukṣūn
bhavābdhipāram prati yātum udyatān ।
āsāgraho majjayate'ntarāle
nigṛhya kaṇṭhe vinivartya vegāt

81. Know that, mortality, soon over takes a foolish man, who walks the dangerous path of sense-pleasures. Whereas, one who sticks to, the path of divinity, according to the instructions of well-meaning and noble Gurus,

constantly walks the path divine helped, by his own reasoning faculty - - - he achieve the end; know for certain, this true.

விரிவுறு மான்மா னான்ம விவேகம்யா துறுதி யாக
வரியனே யின்று நின்னா லறிந்திடத் தக்க தத்தை
யுரைசெயக் கேட்டு நன்றா யுளத்தினுட் டரிய வற்றிற் (ய்
புரையனான் மாவை முன்னம் புகலுவாம் பொருந்திக் கேளா.

81

விரிவுறு, ஆன்மா, அனன்ம விவேகம், யாது உறுதியாக,
அரியனே, இன்று நின்னால், அறிந்திடத் தக்கது, அததை
உரை செயக் கேட்டு, நன்றாய் உளத்தினுட், அரியவற்றிற்
புரை, அனான்மாவை, முன்னம் புகலுவாம், பொருந்திக் கேளாய்.

81

வைராக்கியம் திடமாய் இல்லாத பட்சத்தில், ஆத்ம ஞானத்தை, அடைய
முடியாது என்பது மாத்திரம் அல்லாததோடு. ஆபத்தில் கொண்டு விடுமென்று,
திருட்டாந்தம் மூலமாய் தெளிவு படுத்துகிறார்:-

மோட்சத்தில் இச்சை உள்ளவர்களாய் இருந்தும், ஸம்ஸார
ஸமுத்திரத்தின் கரையை, அடைவதற்கு, பிரயத்தினம் செய்பவர்களாய்
இருந்தும், மேலுக்கு மாத்திரம், வைராக்கியம் உள்ளவர்களாய்
இருப்பவர்களை, ஆசை என்ற முதலை, கழுத்தில், நன்கு பிடித்துக்
கொண்டு, அக் கரைக்குப், போக வேண்டும் என்ற, ஆர்வத்திலிருந்து,
நன்கு தடுத்துத், திருப்பி, நடு மத்தியில், அந்த, ஸமுத்திர மத்தியில்,
மூழ்கடித்து விடுகிறது.

தீவிர வைராக்கியம் உள்ளவன், புலன்களையும், மனதையும் அடக்கி, ஸத்
குருவை அடைந்து, ஞானம் பெற்று, முக்தி அடைகிறான். உறுதியான
வைராக்கியம், இல்லாதவன், ஞானத்தை, அடைய முயற்சித்த போதிலும்,
புலன்களையும், மனதையும், அடக்காததால், ஆசையால் இழுக்கப் பட்டு,
பிறவிக் கடலில், அமிழ்ந்து, துன்புறுகிறான். ஞானத்தையும், முக்தியையும்,
அடைவதில்லை.

82

ஸ்தூல தேக ஸ்வரூபமும், அதன் காரணங்களும்.

विषयाह्यग्रहो येन सुविरक्त्यसिना हतः ।

स गच्छति भवाम्भोधेः पारं प्रत्यूर्हर्वाजितः ॥ ८२ ॥

viṣṣyākhyā graho yena suviraktyasinā hataḥ ।

sa gacchati bhavāmbhodheḥ pāram pratyūrha varjitaḥ ॥

82. If you have indeed a craving for liberation, avoid, sense-objects, from a distance, just as you avoid, things, known to be poisonous; and with respectful reverence, daily **cultivate the nectarine virtues - - contentment, forgiveness, straight forward eness, calmness and self-control.**

மச்சைமே தசுவெ லும்பு மாமிச முதிரஞ் சர்ம
மிச்சைசெய் சுக்கி லம்மிவ் வேமுதா துக்க னுற்றிவ்
வுச்சமாஞ் சிரசு பாத மூருகை முதுகு மார்பென்
றிச்சட வங்கோ பாங்க மியாவையு மிசைந்த தாகி.

82

மச்சை, மேதசு, எலும்பு, மாமிசம், உதிரஞ், சர்மம்,
இச்சை செய் சுக்கிலம், இவ் ஏழு தாதுக்கள் உறு, இவ்
உச்சமாஞ், சிரசு, பாத, மூருகை, முதுகு, மார்பு என்று,
இச் சடம், அங்கோ பாங்கம், யாவையும், இசைந்தது, ஆகி.

82

விடயம் என்கிற, முதலை, எவனால், தீவிரமான வைராக்கியமாகிற
வாளினால், கொல்லப் படுகிறதோ, அவன் தான், இடைஞ்சல் இல்லாமல்,
ஸம்ஸாரக் கடலின், அக் கரையை, அடைகிறான்.

Fascination for Body - Criticised (83 - 86)

विषमविषयमार्गे गच्छतोऽनच्छबुद्धेः

प्रतिपदमभिघातो मृत्युरप्येष सिद्धः ।

हितसुजनगुरूक्त्या गच्छतः स्वस्य युक्त्या

प्रभवति फलसिद्धिः सत्यमित्येव विद्धि ॥ ८३ ॥

viṣamaviṣayamāрге gacchato'nacchabuddheḥ

pratipadamabhighāto mṛtyurapyeṣa siddhaḥ ।

hitasujanagurūktyā gaccataḥ svasya yuktyā

prabhavati phalasiddhiḥ satyamityeva viddhi ॥

83. This body, is essentially an instrument, for realising the *Paramatman*. He who does not constantly use it, for liberating himself, from the bondage, born of beginningless ignorance, but struggles to nourish it, is destroying himself.

இயானென தென்ன வெங்கு மியாவரு மறிவ தாகி

யீனமா மோக மெல்லா மிருப்பதற் கிடமே யான

வூனமா மிவ்வுடம்பே யொன்றிய தூல தேக

மானதென் றுரைப்பர் மைந்தா வகிலமு மறிந்த மேலோர்.

83

யான், எனது, என்ன, எங்கும், யாவரும், அறிவதாகி

ஈனமாம் மோகம், எல்லாம் இருப்பதற்கு, இடமே யான

உனமாம், இவ் உடம்பே, ஒன்றிய தூல தேகம்,

ஆனது என்றரைப்பர், மைந்தா, அகிலமும், அறிந்த மேலோர்.

83

வைராக்கியத்துடன், ஸத் குருவை, அடைந்து, அவருடைய உபதேசத்தைப் பெற்று, தானும், நன்கு ஆலோசனை செய்து, அனுபவத்திற்கு, கொண்டு வந்தால் தான், உத்தேசிக்கிற பலன் கிடைக்கும், என்கிறார்:-

மிகவும் இடைஞ்சலுள்ள, விடயங்களின் வழியே, போகிற, சுத்தம் இல்லாத, மனது உடையவனுக்கு, ஒவ்வொரு கால் அடியிலும், தடங்களும், நாசமும் கூட ஏற்படும். இது, எல்லோராலும், அனுபவத்தினால், தெரிந்து கொண்ட தீர்மானம், இதமாயுள்ள, ஸத்புருஷர்களாலும், குருவினாலும், உபதேசிக்கப் பட்டிருக்கிற படியும், தன்னுடைய, யுக்தியைக் கொண்டும், போகிறவனுக்கு, பலன் கிட்டுவதானது, நன்கு ஏற்படும். இது, உண்மை, சத்தியம் என்றே, அறிந்து கொள்.

84

मोक्षस्य काङ्क्षा यदि वै तवास्ति
त्यजातिदूराद् विषयान् विषं यथा ।

पिपुषवत्तोष-दयाक्षमार्जव-
प्रशान्तिदान्तीर्भज नित्यमादरात् ॥ ८४ ॥

*mokṣasya kāṅkṣā yadi vai tavāsti
tyajātidūrād viṣayān viṣam yathā ।
pīyūṣavattoṣa dayākṣamārjava-
praśāntidāntīrbhaja nityamādarāt ॥*

84. Whoever, seeks to rediscover the Self, by devoting himself, to the care of the body, is like one who proceeds to cross, a river, holding on to a shark, which, one has mistaken for, a log of wood.

சுத்திய வான மாதிச் சூக்குமப் பஞ்ச பூதம்
புத்திர வொன்றி லொன்று புகுந்துபஞ்சீக ரித்து
மெத்தவுந் தூல மாகி மேவிய தூல வாக்கைக்
கொத்தகா ரணம தாக வொன்றிடு மற்றுங் கேளாய்.

84

சுத்திய வானம் ஆதிச், சூக்குமப், பஞ்சபூதம்,
புத்திர, ஒன்றில், ஒன்று புகுந்து, பஞ்சீகரித்து,
மெத்தவுந் தூலமாகி, மேவிய, தூல ஆக்கைக்,
ஒத்த காரணமதாக ஒன்றிடும், மற்றுங் கேளாய்.

84

ஆகையால், விடயங்களிலுள்ள ஆசையை, நன்கு துறந்து விட்டு, ஆத்ம ஞான, ஸாதனங்களாகிய, உத்தம குணங்களை, ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும், என்கிறார்:-

உனக்கு, மோட்சத்திலேயே, ஆசை, இருக்குமேயானால், விடயங்களை, விடத்தைப் போலவே, வெகு தூரத்திலேயே, விட்டு விடு, சந்தோஷம், திருப்தி, தயை, பொறுமை, நேர்மை, திடமான மனச்சாந்தி, இந்திரிய நிக்கிரஹம், இவைகளை, அமிருதத்தைப் போல, எப்பொழுதும், ஆதரவுடன், ஸேவி (கடைப் பிடி).

85

விஷயத்தின், தோஷங் கூறுதலோடு அதன்
நிவிர்த்தியையும் கூறுதல்

अनुक्षणं यत्परिहृत्य कृत्यं अनाद्यविद्याकृतबन्धमोक्षणम् ।
देहः परार्थोऽयममुष्य पोषणे यः सज्जते स स्वमनेन हन्ति ॥ ८५ ॥

anukṣaṇam yatparihṛtya kṛtyam
anādyavidyākṛtabandhamokṣaṇam ।
dehaḥ parārtho'yam amuṣya poṣaṇe
yassajate sa svamanena hanti ॥

85. For a student seeking liberation, infatuation with the body etc. is a 'tragic death'. He who has totally conquered, this attachment deserves, the state of liberation.

மருவிய பஞ்ச பூத மாத்திரை யைந்து மெங்கும்
புரிவு செய் சத்த மாதிப் புலன்களாய்ச் சீவருக்குக்
கருதிய சுகம ளிக்கக் காரணம் போலத் தோன்றும்
பரவிய வவைக டம்பைப் பற்றினோர் கெடுவ தைக்கேள்.

மருவிய, பஞ்ச பூத மாத்திரை, ஐந்தாம், எங்கும்
 புரிவு செய், சத்தம் ஆதிப், புலன்களாய்ச், சீவருக்குக்
 கருதிய, சுகம் அளிக்கக், காரணம் போலத் தோன்றும்,
 பரவிய அவைகள், தம்மைப் பற்றினோர், கெடுவதைக் கேள். 85

இவ்வாறு, மோட்சத்திற்கு, ஸாதனமாக, விஷய வைராக்கியத்தைக்
 கூறி விட்டு, விஷயங்களில், ஆசைக்குக் காரணம், ஸ்தூல சரீராபிமானம்.
 ஆகையால் சரீராபிமானத்தை விட்டு விட்டால், தானாகவே வைராக்கியம்,
 நிலை பெறும் என்ற, கருத்துடன், தேஹாபிமானி, அழிந்து, போகிறான்,
 என்பதைக் கூறுகிறார்.

எதை, தான் அல்ல என்று, விலக்கி விட்டு, அநாதியான
 அவித்யையினால், செய்யப் பட்டிருக்கிற, பந்தத்தில், இருந்து, விடுவித்துக்
 கொள்வதானது, ஒவ்வொரு கணமும், எப்பொழுதும், செய்ய
 வேண்டியதாய் இருக்கிறதோ, இந்த, தேஹம், ஜடமாய், பல சேர்ந்து
 உண்டாயிருப்பதினால், வேறொருவரின், ஆத்மாவின், பிரயோஜனத்திற்காக
 இருக்கிறது. எவன், இதனுடைய, போஷணம் செய்வதிலேயே,
 ஈடுபடுகிறானோ, அவன், தன்னை, ஆத்மாவை, இதினால், சரீரத்தினால்,
 கொல்கிறான், தெரிய ஒட்டாமல் செய்து விடுகிறான்.

86

86. Conquer, this great infatuation, for your body, wife,
 children etc. By conquering these, sages reach the supreme
 State of, Lord Vishnu.

பேசிய புலன்க டம்பிற் பேதையா மெந்த மூர்க்க
 ராசையாம் பாசத் தாலே யமுந்தவே கட்டுண் டாரோ
 தூசுறு தங்கள் கன்மத் தூதனா விழுக்கப் பட்டு
 வீசவே கீழு மேலும் வெறிதவ ரலைந்து சோர்வார்.

பேசிய புலன்கள், தம்மிற் பேதையாம், எந்த மூர்க்கர்,
ஆசையாம் பாசத்தாலே, அழுந்தவே கட்டுண்டாரோ,
தூசுறு தங்கள் கன்மத்து அதனால் வீழுக்கப் பட்டு,
வீசவே, கீழும், மேலும், வெறிது அவர், அலைந்து, சோர்வார். 86

எவர்கள், இந்த, விடயங்களில், மோஹத்தை அடைந்தவர்களாய், மிகவும் அறுக்க முடியாத, ஆசையாகிற, கெட்டியான கயிற்றினால், கட்டுப் பட்டிருக்கிறார்களோ, அவர்கள், தன்னுடைய கர்மாவான தூதனால், கீழேயும், மேலேயும், உயரவும், வேகமாய், கொண்டு போகப் பட்டவர்களாக, வருகிறார்கள், போகிறார்கள்.

நியாய ஸ்தலத்தில், விசாரிக்கப் பட வேண்டிய குற்றவாளிகளை, மேல் கட்டத்திற்கும், கீழ் கட்டத்திற்கும் அழைத்துச் செல்வது போல், விஷய போகங்களில், ஈடு பட்ட, ராகிகளை, புண்ய, பாப, கர்மாக்கள், மேல் பிறவியையும், கீழ் பிறவியையும், அடையும் படி செய்கின்றன.

எவன், சரீரத்தைப், போசிப்பதிலேயே ஈடுபட்டவனாக, இருந்து கொண்டு, ஆத்மாவை, பார்த்து விட எண்ணுகிறானோ, அவன், முதலையை, தெப்பக் கட்டை என்ற, எண்ணத்துடன், பிடித்துக் கொண்டு, நதியை, தாண்டி விட, நினைக்கிறான்.

87

Gross Body Condemned. (87-91)

मोह एव महामृत्युः मुमुक्षोर्वपुरादिषु ।

मोहो विनिर्जितो येन स मुक्तिपदमर्हति ॥ ८७ ॥

moha eva mahāmṛtyuḥ mumukṣorvapurādiṣu

moho vinirjito yena sa muktipadamarhati ॥

87. This gross body, is most offensive, as it is composed of skin, flesh, blood vessels, fat, marrow and bones and also, it is ever filled with, urine and faecal matter.

உலவுபாம் பானை விட்டி லூருமீன் வண்டிவ் வைந்து
மொலிமுதற் புலனொன் றொன்றி லுவந்ததா லிறக்கு மாகிற்
புலனிலை யைந்தி னும்மால் பொருந்திய புருடன் சேரும்
பலவிதத் துன்பந் தன்னைப் பகர்ந்திட முடியு மோசொல்.

87

உலவு பாம்பு, ஆனை, விட்டில், ஊரு மீன், வண்டு, இவ் ஐந்து
ஒலி முதற், புலன் என்று ஒன்றில் உவந்ததால், இறக்குமாகிற்,
புலன் இவை, ஐந்தினும், மால் பொருந்திய, புருடன் சேரும்,
பல விதத் துன்பந் தன்னைப், பகர்ந்திட முடியுமோ, சொல்.

87

இந்த, ஐந்து வித விடயங்களுக்கு, இடம் கொடுத்து விட்டால், ஆபத்து
தான் என்பதற்கு, உதாரணங்களைக் காட்டுகிறார்:-

ஐந்து, சப்தம் முதலானதுகளால், அதன் குணம் ஒன்றினால் மாத்திரமே,
கட்டுப்பட்ட ஐந்து பிராணிகளாகிய, சப்தத்தில் ஈடுபட்டு மான், பெண்
யானையின் ஸ்பர்சத்தில் ஆசை வைத்து, ஆண் யானை, விளக்கின்
ரூபத்தினால் ஏமாந்து, விட்டில் பூச்சி, தூண்டிலில் இருக்கும்
ஆஹாரத்திலுள்ள ரஸத்தினால், இழுக்கப்பட்டு, மீன், புஷ்பத்திலுள்ள
வாஸனையில் வண்டு, மோஹம் அடைந்தன. ஐந்துடனும், சேர்ந்து
இருக்கும், மனிதன், என்ன ஆவானென்று, சொல்ல வேண்டுமா?

மோட்சத்தில், ஆசை உள்ளவனுக்கு, சரீரம் முதலானவைகளில், நான்
என்றும், என்னுடையது என்றும் உள்ள, மோஹம் தான், பெரிய மிருத்யு
(காலன்), எவனால், மோஹமானது, நன்கு ஜயிக்கப் பட்டு விடுகிறதோ,
அவன் தான், மோட்சமாகிற நிலையை அடைய உரியவனாகிறான்.

88

मोहं जहि महामृत्युं देहदारसुतादिषु ।

यं जित्वा मुनयो यान्ति तद्विष्णोः परमं पदम् ॥ ८८ ॥

moham jahi mahāmṛtyum dehadārasutādiṣu ।
yam jitvā munayo yānti tadviṣṇoḥ paramam padam

88. Made up of the gross elements, formed by the combination of the subtle elements, and ordered by past actions, this gross body, is the seat of experience, for the Self. The state in which it perceives, gross objects, is its waking condition.

தவ்விய புலன னைத்துந் தன்னுடைத் துகளி னாலே
வெவ்விய கருநா கத்தின் விடத்தினுங் கொடிதே யாகுங்
கவ்விய வவ்விடந் தான் கடித்தலுற் றவனைக் கொல்லும்
தவ்விய புலனி னைந்தோன் றன்னையுங் கொல்லு மன்றோ.

88

தவ்விய, புலன் ஐந்துந், தன்னுடைத் துகளிநாலே,
வெவ்விய கரு நாகத்தின், விடத்தினுங் கொடிதே ஆகுங்,
கவ்விய அவ் விடந்தான், கடித்தல், உற்றவனைக் கொல்லும்
தவ்விய, புலன் இனைந்தோன், தன்னையுங் கொல்லு மன்றோ.

88

இந்த ஐந்து பிராணிகளும், விடயங்களை, அனுபவிக்கப் போய், மரணம் அடைந்தன. ஆனாலும், அவைகளுக்கு, பாபம் ஏற்படாது, மனிதனுக்கோ, அதுவும் ஏற்படும். தவிரவும், வாஸ்தவத்தில், விடயங்களை அனுபவித்தால் தான், ஆபத்து என்று, நினைக்க வேண்டாம், அவைகளைப், பார்த்தாலும், ஆபத்து உண்டு என்கிறார்:-

விடயமானது, கரு நாகத்தின் விடத்தைக் காட்டிலும், கூட, தோஷமுள்ள, அம்சத்தில், கடுமையானது, விடம், உட்கொள்பவனை, கொல்லுகிறது. இந்த விடயம், கண்ணால், பார்க்கிறவனைக் கூட, கொன்று விடுகிறது.

கை, கால் முதலிய, அவயவங்களில், பாம்பு கடித்தால் கூட, உடனே, தக்க சிகிச்சை செய்து, விஷத்தைக் கட்டி, நாடிகளில் பரவாமல் செய்தால், பிழைத்து விடுவான். விஷத்தைக் குடித்தவன், பிழைக்க மாட்டான். விஷமானது, குடித்தவனைக் கொன்று, அவனை, இல்லாமற் செய்து விடுகிறது. ரூபம், முதலான விஷயங்களோ, பார்த்தவனைக் கூட, இல்லாமல் செய்து விடுகிறது. அதாவது, அழகிய பெண்களின், உருவத்தைப் பார்த்து,

ஒருவருக்கொருவர், சண்டை இட்டு அழிந்து விடுகிறார்கள். ஒரு வேளை, சண்டை ஏற்படாமல், சாகா விட்டாலும், விஷயத்தைக், கண்டவனுக்கு, ஆத்ம ஸ்வரூபம், ஒரு காலும் விளங்காது.

ஆகையால், சரீரம், பத்தினி, புத்திரன், முதலானவர்களிடம் வைத்திருக்கும், மோஹமாகிற, பெரிய மிருத்யுவை, துலைத்து விடு, அதை, ஜயித்து, முனிவர்கள், பரமாத்மாவின், உத்தமமான, அந்த, ஸ்தானத்தை, அடைகிறார்கள்.

89

ःवङ्मांसरुधिर-स्नायुमेदो-मज्जास्थिसंकुलम् ।

पूर्णं मूत्रपुरीषाभ्यां स्थूलं निन्द्यमिदं वपुः ॥ ८९ ॥

tvaṅmāmsarudhira snāyumedomajjāsthisamkulam ।

pūrṇam mūtrpurīṣābhyāṁ sthūlam nindyamidam vapuḥ ॥

89. The individualised ego, identifying itself, with this body, enjoys gross objects, such as garlands, sandal-paste, women, etc., of an endless variety, by means of the sense-organs. Therefore this body has, the greatest play, in the waking state.

பரவிய புலன்க டம்பைப் பற்றிய வாசை யாகு

முரவிய மாபா சத்தை யுள்ளவா றறுத்த வன்றா (ன்

னருமையா முத்திப் பேற்றை யடைந்திடச் சதுரன் மற்றோ

கருதிய வாறு நூல்கள் கற்கினுஞ் சதுர னன்றால்.

89

பரவிய புலன்கள், தம்மைப் பற்றிய ஆசையாகும்,

உரவிய மா பாசத்தை, உள்ளவாறு அறுத்தவன் தான்

அருமையாம், முத்திப் பேற்றை, அடைந்திடச் சதுரன், மற்றோர்

கருதியவாறு, நூல்கள் கற்கினுஞ், சதுரன் அன்றால்.

89

சரீராதிகளில் வைத்திருக்கும், மோஹத்தை, விலக்க வேண்டியதின் அவசியத்தைக், காட்டி விட்டு சரீரத்தை, தான்' என்று, நினைப்பது, கொஞ்சமேனும், நியாயமில்லை. அதில் அடங்கிய, வஸ்துக்களை கவனித்தால், மிகவும் வெறுக்கத் தக்கதே என்பது, தெரிய வரும் என்பதை ஞாபகப் படுத்துகிறார்:-

தோல் மாமிஸம், ரத்தம், நரம்பு, கொழுப்பு, மஜ்ஜை, எலும்பு, இவைகளின், கூட்டமாயும், மூத்திரம், மலம், இவைகளால், நிரம்பியதாகவும், இருக்கும், இந்த ஸ்தூல சரீரம், நிந்திக்கத் தகுந்தது.

90

पञ्चीकृतेभ्यो भूतेभ्यः स्थूलेभ्यः पूर्वकर्मणा ।
समुत्पन्नमिदं स्थूलं भोगायतनमात्मनः ॥
अवस्था जागरस्तस्य स्थूलार्थानुभवो यतः ॥ ९० ॥

pañcīkrtebhyo bhūtebhyah sthūlebhyah pūrvakarmanā ।
samutpannamidam sthūlām bhogāyatanamātmanah ॥
avasthā jāgarastasya sthūlārthānubhavo yatah ॥

90. Know this, gross body, to be the “sheltor” for the individual, to conduct all his dealings with, the world outside, just as a house is, to a house holder.

திடமிலா விரதி யோடே தீர்க்கமாம் பவமா கின்ற
கடலுடைக் கரையி லேறக் காதல்செய் முழுஷத் தன்னை
யடருமா னக்க ரந்தா னவனுடைக் கண்டத் தீழ்த்திக்
கடலுடை மத்தி யத்திற் கடிதியின் முழுக வைக்கும். 90

திடமிலா விரதியோடே, தீர்க்கமாம் பவமாகின்ற,
கடலுடைக் கரையில் ஏறக், காதல் செய், முழுஷத் தன்னை,
அடரும் நக்கரந் தான், அவனுடைக் கண்டத் தீழ்த்திக்
கடலுடை, மத்தியத்திற், கடிதியின் முழுக வைக்கும். 90

இந்த சரீரம், எவைகளைக் கொண்டு, செய்யப் பட்டிருக்கிறது. அது ஏற்படுவதற்கு, என்ன காரணம். இப்பொழுது, அதற்கு என்ன பிரயோஜனம், என்பதை, விவரிக்கிறார்:-

இந்த, ஸ்தூல சரீரம், முன் 76-வது, சுலோகத்தில் கண்ட படி, பஞ்சீ கரணம் செய்யப்பட்ட, ஸ்தூலமான, ஆகாசம் முதலிய, ஐந்து பூதங்களிலிருந்து, முன் ஜன்மாக்களில் செய்த புண்ணிய, பாப ரூபமான கர்மாவினால், ஏற்பட்டதாய், ஆத்மாவிற்கு, போகங்களை, சுக துக்கங்களை, அனுபவிக்க இருப்பிடமாய் இருக்கிறது.

91

बाह्येन्द्रियैः स्थूलपदाथंसेवां

स्रक्चन्दनस्त्रयादि-विचित्र-रूपाम् ।

करोति जीवः स्वयमेतदात्मना

तस्मात्प्रशस्तिर्वपुषोऽस्य जागरे ॥ ९१ ॥

*bahyendriyaiḥ sthūlapadārthasevām
srakcandanastriyādi vicitra rūpām*

*karoti jīvaḥ śvayametadātmanā
tasmāt prasastirvapuṣo'sya jāgare ॥*

91. Birth, decay, and death, are the essential properties, of the gross body; fatness etc., childhood etc., are its different conditions; it has rules of caste, and orders of life; it is subject to a variety of diseases, and it is this body, that meets with different kinds of treatment, such as worship, dishonour, honour, etc.

ஆதலால் விடய வாசை யாகிய நக்க ரத்தை
யாதொரு முழுஷு வானோ நிலங்கிய விவேக மாகும்
கோதிலா வசியி னாலே கொய்வனன் னவனே யாதும்
வாதக மிலாம லிந்த வாரிதி க்குக் க வல்லோன்.

ஆதலால், வீடய ஆசையாகிய நக்கரத்தை,
யாதொரு முழுஷுவானோன், இலங்கிய விவேகமாகும்,
கோதிலா, வசியினாலே கொய்வன், அன்னவனே யாதும்,
வாதகம் இலாமல், இந்த வாரிதி, கடக்க வல்லோன். 91

வெளிப் பதார்த்தங்களை அனுபவிப்பதற்காகவே, இந்த சரீரம், ஏற்பட்டிருப்பதால், ஸ்வப்பனத்தில், உள்ளே தோன்றும், பதார்த்தங்களை, அனுபவிக்கும் சரீரம், வெறும், வாஸனா மயமே, ஆனதினாலும், சுசிப்தியில், எந்த பதார்த்தத்திற்கும், அனுபவமே இல்லாததினாலும், ஸ்தூல சரீரம், இருப்பதாகத் தெரிந்து கொண்டு, வியவஹார யோக்கியமாய் இருப்பது, ஜாக்கிரத் அவஸ்தையில் தான், என்று விளக்குகிறார்:-

எதினால், ஸ்தூலமான பதார்த்தங்களின் அனுபவம் ஏற்படுகிறதோ, அந்த ஸ்தூல சரீரத்திற்கு, ஏற்பட்ட, அவஸ்தை, ஜாக்கிரத் ஆகும். அந்த அனுபவத்தின், ஸ்வரூபத்தைத், தெளிவு படுத்துகிறார்:-

92

Organs of Perception and Action (92)

सर्वोऽपि बाह्यः संसारः पुरुषस्य यदाश्रयः ।
विद्धि देहमिदं स्थूलं गृहवद्गृहमेधिनः ॥ ९२ ॥

*sarvopi bāhyaḥ samsāraḥ puruṣasya yadāśrayaḥ ।
viddhi dehamidam sthūlam grhavadgrhamedhinah ॥*

92. The ears, skin, eyes, nose and tongue are organs of knowledge, for they help us, to gain knowledge of objects, (stimuli, *vishayas*). "The organ of speech, hands, legs, the anus and the genital organ, are the organs of action, since they have a tendency, for work.

சுத்தமாம் புத்தி யின்றிச் சூழ்புல னெறியிற் சென்றோன்
மெத்தவுந் துன்பந் துஞ்சன் மேவுவன் மேலுமேலு
முத்தம புத்தி யோடே யுயர்ந்தவ னாசான் சொல்லி
வைத்தநன் னெறிந டந்தோன் வரமான பயனே சார்வன். 92

சுத்தமாம், புத்தி இன்றிச், சூழ், புலன் நெறியிற் சென்றோன்,
மெத்தவுந் துன்பந், துஞ்சன் மேவுவன், மேலும், மேலும்
உத்தம புத்தியோடே, உயர்ந்தவன், ஆசான் சொல்லி
வைத்த, நன்னெறி நடந்தோன், வரமான பயனே சார்வன். 92

ஜீவனானவன், தானே, இந்த, ஸ்தூல சரீர ரூபமாய், இருந்து கொண்டு,
கர்மேந்திரிய, ஞானேந்திரியங்களாகிய, வெளி இந்திரியங்களைக்
கொண்டு, மாலை, சந்தனம், ஸ்திரீ முதலிய, பல வித ரூபங்களாயுள்ள,
ஸ்தூலமான பதார்த்தங்களுடைய சேவையை, செய்கிறான்.
ஆகையினால், இந்த, ஸ்தூல சரீரத்திற்கு, விழிப்பு சமயத்தில், முக்கியத்
தன்மை உண்டு.

93

Inner Instruments. (93 - 94)

स्थूलस्य संभवजरामरणानि धर्माः
स्थौल्यादयो बहुविधाः शिशुताद्यवस्थाः ।
वर्णाश्रमादि-नियमा बहुधाऽऽमयाः स्युः
पूजावमान-बहुमानमुखा विशेषाः ॥ ९३ ॥

sthūlasya sambharajarāmarāṇāni dharmāḥ
sthaulyādayo bahuridhāḥ śiśutādyarasthāḥ ।
varṇaśramādi niyamā bahudhāmayāḥ syuḥ
pūjaramāna bahumānamukhā viśeṣāḥ ॥

93, 94. The "Inner organs", are called, according to their functions, as mind, intellect, ego and *chitta*; mind, from its doubts and hesitations; intellect from its function of,

determining the truth of things; the ego, in its identification with both these, and *chitta*, from its function of, constantly illumining, the things of, its interest.

நிச்சய மீதே மைந்தா நினக்குநன் முத்தி சேர
விச்சையே யிருக்கு மாகி லிப்புல னனைத்தை யும்நீ
துச்சமாம் விடத்தைப் போலத் தூரவே போகந் தள்ளி
யுச்சமா நற்குணத்தை யொழிவற வுவந்து சார்வாய்.

93

நிச்சயம் ஈதே, மைந்தா, நினக்கு, நன் முத்தி சேர,
இச்சையே இருக்குமாகில், இப் புலன் ஐந்தையும், நீ
துச்சமாம் விடத்தைப் போலத், தூரவே போகந் தள்ளி,
உச்சமாம் நற் குணத்தை, ஒழிவற, உவந்து சார்வாய்.

93

வெளிப் பதார்த்தங்களின், சேர்க்கையினால் ஏற்படும், சுக, துக்க, அனுபவமே, சம்சாரம் எனப்படுவதால், சம்சாரம், இந்த சரீரத்தை ஒட்டியே, இருக்கிறது. எப்படி வீட்டில் இருப்பவன், கிருஹஸ்தன், எனப் படுகிறானோ, அப்படியே, இந்த சரீரத்தில், ஜீவன் இருந்து கொண்டு, சம்சாரியாவதால், இதை, அவனுக்கு, போகத்திற்கு வேண்டியுள்ள, ஆயதனம், என்று சொல்லப் படுகிறது. வீடு என்பது, எப்படி, கிருஹஸ்தனை விட, வேறாக இருப்பதால், கிருஹஸ்தனாகவே, ஆக மாட்டாதோ, அப்படியே, இந்த சரீரம், ஆத்மாவை விட, வேறாக இருப்பதால், ஆத்மாவாக, ஆகி விடாது, என்பதையும் ருசுப்பிக்கிறார்:-

எதை, ஆசிரயமாகக் கொண்டு, புருஷனுக்கு, எல்லா, வெளி, ஸம்ஸாரமானது, ஏற்படுகிறதோ, அந்த, ஸ்தூலமான, சரீரத்தை, கிருஹஸ்தனுக்கு, கிருஹத்தைப் போல, என அறிந்து கொள்.

बुद्धीन्द्रियाणि श्रवणं, त्वगक्षि, घ्राणं च जिह्वा विषयावबोधनात् ।
वाक्पाणिपादा गुदमप्युपस्थं कर्मेन्द्रियाणि प्रवणानि कर्मसु ॥ ९४ ॥

buddhīndriyāṇi śravaṇam tvagakṣi
ghrāṇam ca jihvā viśayāvabodhanāt ।
vākpāṇipādā gudamapyupastham
karmendriyāṇi pravaṇāni karmasu ॥

94. The "Inner organs", are called, according to their functions, as mind, intellect, ego and *chitta*; mind, from its doubts and hesitations; intellect from its function of, determining the truth of things; the ego, in its identification with both these, and *chitta*, from its function of, constantly illumining, the things of, its interest.

நித்தமு மருட்க ளிப்பு நேர்நடை பொறுமை மற்றுஞ்
சுத்தமாஞ் சாந்தி தாந்தி சூக்கநூ லுரைத்த மற்ற
வுத்தமக் குண மனைத்து மோங்கிய சுதையைப் போலப்
புத்திர வன்பி னோடே புந்தியிற் பொருந்து வாயே.

94

நித்தமும், அருட் களிப்பு, நேர் நடை, பொறுமை, மற்றுஞ்
சுத்தமாஞ், சாந்தி, தாந்தி, சூக்க நாவரைத்த, மற்ற
உத்தமக் குணம் அனைத்தும், ஒங்கிய சுதையைப் போலப்,
புத்திர, அன்பினோடே, புந்தியிற் பொருந்து வாயே.

94

அந்த ஸம்ஸாரம் என்பது, எவ் விதம் உள்ளது என்பதை, அடுத்த
சுலோகத்தில், விவரித்துச் சொல்கிறார்:-

இந்த, ஸ்தூல சரீரத்திற்குத் தான், பிறப்பு, மூப்பு, இறப்பு, இவைகளும்,
பல விதங்களான, பருமானயிருத்தல், இளைத்திருத்தல் முதலான,
குணங்களும், பாலியம் முதலான பருவங்களும், ஜாதி, ஆசிரமம்
முதலானதை, ஒட்டிய நியமங்களும், பல விதமாய், வியாதிகளும், பூஜை,
அவமானம், பகுமானம், முதலான, விசேஷங்களும், ஏற்படும்.

11. சூக்சம சரீரம்

74-வது சுலோகத்தில் இருந்து இது வரை, ஸ்தூல சரீரத்தின் தன்மையை, விவரித்து விட்டு, இனி, இந்த சரீரத்தை, சேஷ்டிக்கும் படி செய்கிற, சூக்சம சரீரத்தைப் பற்றி, சொல்ல, ஆரம்பிக்கிறார். அதில் அடங்கிய, ஞானேந்திரியங்களையும், கர்மேந்திரியங்களையும், முதலில் கணக்கிடுகிறார்:-

95

The Five Pranas (95)

निगद्यतेऽन्तःकरणं मनो धी

रहं कृतिश्चित्तमिति स्ववृत्तिभिः ।

मनस्तु संकल्पविकल्पनादिभिः

बुद्धिः पदार्थाध्यवसायधर्मतः ॥ ९५ ॥

अत्राभिमानादहमित्यहंकृतिः

स्वार्थानुसंधानगुणेन चित्तम् ॥ ९६ ॥

nigadyate'ntahkaranam mano dhī-

aham kṛtiscittamiti svavṛttibhiḥ ।

manastu saṅkalpavikalpanādibhiḥ

buddhiḥ padārthādhyavasāyadharmataḥ ॥

atrābhimānādahamityahaṅkṛtiḥ

svārthānusandhānaguṇena cittam ॥

95. One and the same **Prana**, becomes, **Prana, Apana, Vyana, Udana** and **Samana**, according to its functions, and modifications, like gold, water, etc.

சாதுவே சந்த தம்நீ சகலகா ரியமும் விட்டே

யாதியில் லாவ வித்தை யாக்கிய பந்தந் தன்னின்

கோதிலா முத்தி தன்னைக் குறைவறத் தேடு வாயில்

வேதமாந் தேகந் தன்னை யெவளவு நம்பு டாதே.

'சாதுவே, சந்ததம், நீ, சகல காரியமும் வீட்டே,
ஆதியில், அவித்தை ஆக்கிய, பந்தந் தன்னின்
கோதிலா, முத்தி தன்னைக், குறைவறத் தேடு வாயில்,
ஏதமாந், தேகந் தன்னை, எவ்வளவு நம்பீடாதே. 95

கேட்கும் இந்திரியம், தொடுவதை உணரும் இந்திரியம், பார்க்கும்
இந்திரியம், முகரும் இந்திரியம், ரஸமறியும் இந்திரியம், எல்லாம்,
வெளியிலுள்ள விடயங்களை அறிவதினால், ஞானேந்திரியங்கள்
எனப்படுகின்றன. வேலை செய்வதில், ஈடு படும், கர்மேந்திரியங்கள்,
பேசும் இந்திரியம், எடுக்கும் இந்திரியம், சலிக்கும் இந்திரியம், குதம்,
உபஸ்தமும்.

இந்த சுலோகத்தில், இந்திரியங்கள், ஸாமான்யமாக இருந்து கொண்டு,
வியவஹரிக்கும். ஸ்தூல சரீரப் பிரதேசங்களின், பெயர்களால்,
குறிப்பிட்டிருந்த போதிலும், அந்த, ஸ்தூல பிரதேசங்கள், வாஸ்தவமாக,
சூக்சமமாயுள்ள இந்திரியங்கள், ஆகா என்பது, குறிப்பிடத் தக்கது.

தேக போஷகன், ஆத்மாவைக் கொன்றவன் ஆவான்.

96

Subtle Body : Effects (9-101)

96. (1) The **five organs-of-action**, such as speech etc., (2)
the five organs of - perception, such as ears etc., (3) **the five
Pranas**, (4) **the five elements**, starting with space along with
(5) **the discriminative intellect etc.**, and also (6) ignorance,
(7) **desire** and (8) **action** - -- these **eight 'cities'**, together,
constitute the, subtle body.

மோதிய விந்தத் தேகம் முடிவிலே பரார்த்த மேயா
 மீதினை யாவன் காப்ப விச்சைசெய் தபிமா னிப்ப
 னோதிய வவன்றே கத்தி லொன்றிய வபிமா னத்தாற்
 கோதிலாத் தன்னான்மாவைக் குமரனே கொன்றவன்றான். 96

மோதிய, இந்தத் தேகம், முடிவிலே பதார்த்தமே யாம்
 ஈதினை யாவன் காப்பன், இச்சை செய்து அபிமானிப்பன்,
 ஓதிய அவன், தேகத்தில் ஒன்றிய, அபிமானத்தாற்,
 கோதிலாத், தன் ஆன்மாவைக், குமரனே, கொன்றவன் தான். 96

இந்த இந்திரியங்களையும், சேஷ்டிக்க வைக்கும், உள் இந்திரியமான,
 அந்தக் கரணத்தை, அதன் விருத்திகளிலுள்ள, வித்தியாசத்தினால்,
 நான்காகப், பிரித்துக் கூறுகிறார்:-

உள் இந்திரியமாகிய, அந்தக் கரணம் என்பது, தன்னுடைய, வெவ்
 வேறு விருத்திகளால், செயல்களால், மனது, புத்தி, அஹங்காரம், சீத்தம்,
 என்று நான்கு பிரிவுகளாக, சொல்லப் படுகிறது. மனது என்பதோ,
 நல்லது, கெட்டது, என்று, எண்ணுதல். அப்படியோ, இப்படியோ என்று,
 பல விதமாய், சந்தேகப் படுத்தல், முதலான விருத்திகளினால், அப்
 பெயர் அடைந்திருக்கிறது. பதார்த்தம், இவ் விதம் தான், என்று,
 தீர்மானிக்கும் தன்மையினால், புத்தி எனப்படுகிறது. இந்த ஸ்தூல
 சரீரத்தில், நான், என்று, அபிமானம் வைப்பதினால், அஹங்காரம் ஆகிறது.
 தன்னிடமுள்ள விஷயத்தை, திரும்ப, ஞாபகப் படுத்திப் பார்த்தல் என்ற,
 குணத்தினால், என்று சொல்லப் படுகிறது.

97

தேக போஷணம், செய்யில், ஆத்ம ஞானம் சம்பவியாகு

प्राणापानव्यानोदानसमाना भवत्यसौ प्राणः ।

स्वयमेव वृत्तिभेदात् विकृतेर्भेदात्सुवर्णसलिलमिव ॥ ९७ ॥

prāṇāpāna vyānodāna samānā bhavatyasau prāṇaḥ ।

svayameva vṛttibhedāt vikṛterbhedāt suvarṇasalilamiva ॥

97. This **subtle body**, listen carefully, also called the **Linga Sarira**, produced from the subtle elements is possessed of the **inclinations (vasanas)**, and it causes, the individual to experience, the fruits of his past actions. It is the beginningless conditioning on the Self, brought about, by its own *ignorance*'.

மருவிய தேகங் காக்கும் மதியுடைத் தாகி யாவ

னருமையா மான்ம ரூப மறிந்திடாக் காதல் செய்வ

னுரவிய சக்க ரத்தை யொன்றிய தெப்ப மென்று

கருதியே கடக்க வன்னோன் காதல்செய் கின்ற வன்றான்.

97

'மருவிய, தேகங் காக்கும், மதி உடைத்தாகி, யாவன்,

அருமையாம், ஆன்ம ரூபம், அறிந்திடாக் காதல் செய்வன்,

உரவிய நக்கரத்தை, ஒன்றிய தெப்பம் என்று,

கருதியே நடக்க, அன்னோன், காதல் செய்கின்றவன் தான்.

97

இந்திரியங்களையும், அந்தக் கரணத்தையும், சொல்லி விட்டு, சூக்சம சரீரத்தில், அடங்கிய, இன்னொரு அம்சமாகிய, பிராணனைச் சொல்லும் போது, அதுவும் விருத்திகளின், பேதத்தினால், ஐந்து விதமாக இருக்கிறதென்று, காட்டுகிறார்

இந்த, பிராணன், தானே, விருத்திகளின் வித்தியாஸத்தினால், தங்கமும் ஜலமும், அவைகளில் ஏற்படும், காரியங்களின் காப்பு, சங்கிலி, மோதிரம்

முதலியதும், அலை, பனிக்கட்டி முதலியது என்ற, பேதத்தினால், போல, பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், ஸமானன் என்று, ஆகிறது.

98

மோகத்தைச் சகிக்கின், முத்தியாம் எனல்

वागादिपञ्च श्रवणादिपञ्च प्राणादिपञ्चाभ्रमुखाणि पञ्च ।
बुध्याद्यविद्यापि च काम-कर्मणो पुर्यष्टकं सूक्ष्मशरीरमाहुः ॥ ९८ ॥

vāgādi pañca sravanādi pañca
prānādipañcābhramukhāṇi pañca ।
buddhyādyavidyāpi ca kāmakarmāṇi
puryṣṭakam sūkṣmaśarīramāhuḥ ॥

98-99. **Dream is the state, when this (subtle body), is distinctly in expression, where it expresses, all by itself.** In dream the intellect by itself, revels as the agent of experience etc., due to the various impressions, gathered by it, in its waking state. **In this condition, the supreme Self, shines, in its own glory, with the intellect, as its only conditioning, witness of everything,** and it is not contaminated, in the least by the activities of the intellect. Since, it is entirely, unattached. It is not tainted by any action, that, it apparent conditionings, may perform.

தேகமே யாதி யான திரளிலே தியங்கா நின்ற
மோகமே பெரிய காரணன் முமுஷுவாம் புருட னுக்குச்
சோகமா ரம்மோ கத்தைச் சுத்தமாய் வென்ற வன்றா
னேகமா முத்திப் பேற்றை யெய்திடச் சதுர னானோன்.

98

தேகமே, ஆதியான, திரளிலே, தியங்கா நின்ற,
மோகமே, பெரிய காலன், முழுஷுவாம் புருடனுக்குச்,
சோகமாம், மோகத்தைச், சுத்தமாய் வென்றவன் தான்
ஏகமாம் முத்திப் பேற்றை, எய்திடச் சதுரன் ஆனோன்.

98

1. கர்மேந்திரியங்கள்: வாக்கு, கை, கால், குதம், உபஸ்தம் ஆகியவை.
2. ஞானேந்திரியங்கள்: காது, துவக்கு (தொக்கு), கண், நாக்கு, மூக்கு சிரவணம் ஆகியவை.
3. பிராணன்: அபானன், வியானன், உதானன், ஸமானன் ஆகியவை.
4. சூக்ச்ம பூதங்கள்: பிருத்வீ, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம் ஆகியவை.
5. அந்தக் கரணம்: புத்தி, மனஸ், அஹங்காரம், சித்தம் ஆகியவை.
6. அவித்யை: ஆத்மா அல்லாததில், ஆத்மா என்று தோன்றும், அத்தியாஸம்
7. காமம்: அவித்யையினால், வெளிப் பதார்த்தங்களில், ஏற்படும் ஆசை.
8. கர்மா: ஆசையினால் ஏற்படும், தர்மா, அதர்ம ரூபமான, பிரவிருத்தி.

இவை, எட்டுக் கூட்டங்களும் சேர்ந்திருப்பதை, சூக்ச்ம சரீரம் என்று, சொல்கிறார்கள்.

இரண்டு வித, இந்திரியங்கள், அந்தக் கரணம் பிராணன், இவைகளுடன் அவித்யை, காமம், கர்மாக்களையும், சூக்ச்ம பூதங்களையும், சேர்த்துக் கணக்கிட்டால், சூக்ச்ம சரீரத்தில், எட்டு கூட்டங்கள் இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

99

इदं शरीरं शृणु सूक्ष्मसंज्ञितं लिङ्गं त्वपञ्चीकृतभूतसंभवम् ।
सवासनं कर्मफलानुभावकं स्वाज्ञानतोऽनादिरूपाधिरात्मनः ॥९९॥

idam śarīram śṛṇu sūkṣma sañjñitam
liṅgaṁ tvapañcīkṛta bhūtasambhavam ।
savāsanam karmaphalānubhāvakam
svājñānato'nādirupādhirtmanah ॥

99. Dream is the state, when this (subtle body), is distinctly in expression, where it expresses, all by itself. In dream the intellect by itself, revels as the agent of experience etc., due to the various impressions, gathered by it, in its waking state. In this condition, the supreme Self, shines, in its own glory, with the intellect, as its only conditioning, witness of everything, and it is not contaminated, in the least by the activities of the intellect. Since, it is entirely, unattached. It is not tainted by any action, that, it apparent conditionings, may perform.

மோகமியா தினைமுன் னுள்ள முனிவர்கள் வென்று நன்றா
யேகபூ ரணவான் மாவி னேத்திய பதம டைந்தார்
தேகதா ரஞ்சு தாதித் திரளிலே யிசைந்த வந்த
மோகமா காலன் றன்னை முழுதும்வென் றப்ப தஞ்சேர். 99

மோகம், யாதினை, முன்னுள்ள, முனிவர்கள் வென்று, நன்றாய்,
ஏக, பூரண, ஆன்மாவின், ஏத்திய பதம் அடைந்தார்
தேகத்தார், அஞ்சு, தாதித் திரளிலே, இசைந்த, அந்த
மோகமாம், காலன் தன்னை, முழுதும் வென்று, அப் பதஞ், சேர். 99

இந்த சரீரம், எந்த பதார்த்தங்களால், செய்யப் பட்டு இருக்கிறது.
இதன், ஸ்வரூபம் என்ன, இதினால் என்ன பிரயோஜனம், என்பதை,
மேலால், விளக்குகிறார்:-

சூக்சமம் என்று, பெயர் பெற்றிருக்கும், பஞ்சீகரணம் செய்யப் படாத சூக்சம் பூதங்களால் ஏற்பட்ட, இந்த சரீரமோ எனில், லிங்கமாக, அடையாளமாக இருக்கிறது. முன்னுள்ள, கர்ம போக வாஸனைகளுடன், கூடியது. முன் செய்துள்ள, புண்ணிய, பாப, கர்மாக்களின் பலனை, அனுபவிக்க உதவுவது. ஆத்மாவிற்கு, தன்னை அறியாத காரணத்தினால், ஆதியற்ற, உபாதி, மோட்சம் அடையும் வரை, விட்டுப் பிரியாமல், கூடவே, ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் தன்மை உடையது.

ஸ்தூல சரீரம், வெறும் ஜடமாய் இருப்பதினாலும், காரண சரீரத்தில், எவ் வித ஞானமும், துலங்காதினாலும், அவ் விரண்டு சரீரங்களிலிருந்து, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை, அறிந்து கொள்வது, சிரமம். இந்த, சூக்சம் சரீரம், தான் வேறு, எவ் வித பிரகாசமும், இல்லாத போது, ஆத்ம பிரகாசத்தை, வாங்கிக் கொண்டு, சுவப்பன காலத்தில் சுக, துக்காதி, அனுபவங்களைக் கொடுப்பதால், ஆத்மாவைக், காட்டிக் கொடுக்க, வல்லமை உள்ளது. இதனால், இதற்கு, 'லிங்க சரீரம்' என்று பெயர். சூக்சம் பூதங்களிலிருந்து, உண்டானதால், சூக்சம் சரீரம் என்றும் பெயர். உற்பத்தி அடைவதாலும், இது ஆத்மா அல்ல.

100

ஸ்தூல தேக நிந்தை

स्वप्नो भवत्यस्य विभक्त्यवस्था, स्वमात्रशेषेण विभाति यत्र ।

स्वप्ने तु बुद्धिः स्वयमेव जाग्रत्कालीन-नानाविधवासनाभिः ॥

कर्त्रादिभावं प्रतिपद्य राजते, यत्र स्वयंज्योतिरयं परात्मा ॥ १०० ॥

svapno bhavatyasya vibhaktiyavasthā

svamātraśeṣeṇa vibhāti yatra ।

svapne tu buddhiḥ svayameva jāgrat-

kālīna nānāvidha vāsanābhiḥ ।

kartrādibhāvam pratipadya rājate

yatra svayamjyotirayam parātmā ॥

100. As the tools of a carpenter, are his instruments, so this subtle body, is an instrument, for all activities, of the Atman, which is Knowledge, Absolute. This Atman therefore, is perfectly un-attached.

மெத்திய தொக்கு மேதை மேதசு மச்சை யத்தி
சுத்திய நரம்பி ரத்தஞ் சுழல்மல மூத்தி ரங்க
ளித்தனை வகைநி ரம்பி யிருக்குமித் தூல தேக
மித்தினும்வைய கத்தி லிகழ்ந்திடும் பொருள் வேறுண்டோ. 100

**மெத்திய, தொக்கு, மேதை, மே தசு, மச்சை, அத்தி,
சுத்திய, நரம்பு, ரத்தஞ், சுழல், மல மூத்திரங்கள்,
இத்தனை வகை, நிரம்பி, இருக்கும், இத் தூல தேகம்
இத்தினும், வையகத்தில் இகழ்ந்திடும் பொருள், வேறுண்டோ. 100**

இப்படி ஒரு சரீரம், இருப்பதை, நன்கு தெரியப் படுத்தும் அவஸ்தை, சுவப்பனம். அதில் தான், இந்த சரீரத்தில் அடங்கி உள்ள வாஸனைகள், வெளிப் பட்டு, வெளிப் பதார்த்தங்கள், யாதொன்றும் இல்லாத போது, வெளியில் இருப்பது போல், பதார்த்தங்களையும், எல்லா இந்திரியங்களும், ஓய்வடைந்து இருக்கும் போது, வேறு இந்திரியங்கள் இருப்பது போலும், அனுபவிக்க வேண்டிய, ஸ்தூல சரீரம், ஜடமாய் சேடித்து, சுக துக்கங்களை, அனுபவிக்க, புதிதாக, ஒரு சரீரத்தையும், ஸ்ருஷ்டி, செய்து கொண்டு, ஸகல வித வியவஹாரங்களும், நடப்பதாகத் தோன்கிறது. அவ் எல்லா வியவஹாரங்களும், நடப்பதற்கு, அனுசூலமாய், சூரியன் முதலான, பிரகாசங்கள், இல்லாத போது, சுவயம் பிரகாச ரூபமான, ஆத்மா தான், பிரகாசத்தைக், கொடுக்கிறார் என்று, தெரிகிறது, என்று, இந்த சரீரத்திற்கு, ஏற்பட்ட, தனிப் பெருமையை, விளக்கிக் காட்டுகிறார்:-

எங்கு, ஸ்தூல, சரீர அபிமானத்தை விட்டு, சூக்ச்ம சரீரத்தில் மட்டும், அபிமானம் உள்ளவனாக, ஆத்மா, விளங்குகிறானோ, இந்த சூக்ச்ம சரீரத்தை, பிரித்து, அறியக் கூடிய நிலை, சுவப்பனமாக ஆகிறது.

சுவப்பனத்தில் தானே, வாஸனைகளுக்கு, ஆசிரயமான புத்தியானது, ஜாக்ரத் காலத்தில், ஏற்பட்ட, பலவித வாஸனைகளைக் கொண்டு, தானே, அனுபவிக்கிறவன். கருவியான இந்திரியங்கள், மனது, அனுபவிக்கப்படும் விடயங்கள், அனுபவம் ஆகிய, கர்த்தா முதலான, தன்மையை, அடைந்து, பிரகாசிக்கிறது. அந்த அவஸ்தையில், இந்த, சுத்தமான ஆத்மா, தானே, பிரகாச ஸ்வரூபமாகத் தெரிகிறது.

101

ஸ்தூல தேகத்திற்குப், சர்வ கர்ம, ஸன்யத் தன்மை

धीमात्रकोपाधिरशेषसाक्षी

न लिप्यते तत्कृतकर्मलेपैः ।

यस्मादसङ्गस्तत एव कर्मभिः

न लिप्यते किञ्चिदुपाधिना कृतैः ॥ १०१ ॥

dhīmātrakopādhiraśeṣasākṣī

na lipyate tatkr̥takarmalepaiḥ ।

yasmādasāṅgastata eva karmabhiḥ

na lipyate kiñcidupādhinā kṛtaiḥ ॥

101. Blindness, weakness, or keenness of the eye are conditions, merely due to its defect, or fitness. So too, deafness, dumbness etc., belong to the ear, etc. These attributes, can never belong to the Atman, they all - knowing Principle, the Consciousness.

முந்திய கன்மத் தாலே முன்சொன தூல பூதந்

தந்தவித் தூல தேகந் தடையிலா வான்மா வுக்குத்

தொந்தபோ கம்பு சிக்கத் தொடர்ந்தவோ ரிடமே யாகு

மிந்தவாக் கையின வத்தை யிலங்குசாக் கிரமே யாகும்.

101

கன்மத் தாலே, முன் சொன்ன, தால பூதந்,
தந்த, இத் தால தேகந், தடை இலா, ஆன்மாவுக்குத்,
தொந்த போகம், புசிக்கத், தொடர்ந்த, ஓர் இடமே ஆகும்,
இந்த ஆக்கையின், அவத்தை இலங்கு, சாக்கிரமே ஆகும். 101

அப்பொழுது ஏற்படும், சுக துக்காதி, அனுபவங்களினால், ஆத்மாவிற்கு,
எவ் வித பாதகமும் இல்லை, என்பதை, மறந்து விடக் கூடாது, என்பதை,
ஞாபகப் படுத்துகிறார்:-

அப்பொழுது, ஆத்மா, புத்தியை மாத்திரம், உபாதியாய், வைத்துக் கொண்டு,
எல்லாவற்றையும் சாட்சியாக, மட்டும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர், அதினால்,
உபாதியினால், செய்யப் படும், கர்மாக்களால், ஏற்படும், குண தோஷ
பூச்சுகளால், பூசப் படுவதில்லை. எதினால், அவர், எவ் வித ஒட்டுதலும்,
அற்றவரோ, அதினாலேயே, உபாதியினால், செய்யப் படும், கர்மாக்களினால்,
கொஞ்சமும், ஒட்டப் படுவதில்லை.

வெளிச்சத்தைக் கொடுத்து, எல்லா பிராணிகளையும், அவர் அவருடைய,
காரியங்களில், ஈடுபடுத்துகிற, சூரியனிடம், அந்தப் பிராணிகள் செய்யும்,
கர்மா, எப்படி ஒட்டுவதில்லையோ, அது போல், புத்தியின், காரியங்கள்,
ஆத்மாவிடம், ஒட்டுவதில்லை.

102

Functions of Prana.

சாக்கிரத்திற், தூல தேகத்தின் பெருமை

सर्वव्याप्तिकरणं लिङ्गमिदं स्याच्चिदात्मनः पुंसः ।

वास्यादिकमिव तक्षणः तेनैवात्मा भवत्यसाङ्गोऽयम् ॥ १०२ ॥

sarvavyāptikaraṇam liṅgamidaṁ syāccidātmanah pumsaḥ ।
vāsyādikamiva takṣṇaḥ tenaivātmā bhavatyasaṅgo'yam ॥

102. Experts call inhalation, exhalation, yawning, sneezing, secretion, death etc., as functions of the Pranas, while hunger and thirst, are the dharmas of the main prana.

பெருகிய கந்த மாலை பெண்முதல் விவித தூலப்
பொருள்களின் போகந் தன்னைப் புறத்துள பொறிகளாலே
கருதுமித் தேகத் தோடே கவ்வியதா தான்மி யத்தாற்
பரவிய வான்மா ண்ணும் பகர்ந்த சாக் கிரமி தேயாம். 102

பெருகிய, கந்த மாலை, பெண் முதல், விவித தூலப்
பொருள்களின், போகந் தன்னைப், புறத்துள பொறிகளாலே
கருதும், இத் தேகத் தோடே, கவ்விய தாதான்மியத்தாற்,
பரவிய ஆன்மா, உண்ணும், பகர்ந்த சாக்கிரம், இதே யாம். 102

அனுபவத்திற்கு, உபயோகப் படும் கருவியாகவே, இந்த சரீரம் இருப்பதினால், அதை உபயோகப் படுத்தும், ஆத்மா, வேறு என்பதும், தெளிவாகிறது, என்று காட்டுகிறார்:-

இந்த, லிங்க சரீரம், சைதன்ய ஸ்வரூபனான, ஆத்மாவிற்கு, ஸகல வித, வியாபாரம் செய்வதற்கும், கருவியாக, இருக்கும். தச்சனுக்கு, வாச்சி முதலானது, போல. அந்த காரணத்தினாலேயே, இந்த ஆத்மா, பற்றில்லாதவராக, இருக்கிறார்.

103

Ego Discussed. (103 - 105)

உயிர் உடல்களின் பேதம்

अन्धत्व-मन्दत्व-पटुत्वधर्माः ।
 सौगुण्य-वैगुण्यवशाद्धि चक्षुषः ।
 बाधिर्य-मुक्तत्वमुखास्तथैव
 श्रोत्रादिधर्मा न तु वेत्तुरात्मनः ॥ १०३ ॥

*andhatva-mandatva-patutvadharmāḥ
 saugunya-vaigunyaavaśāddhi cakṣuṣaḥ ।
 bādhirya-mūkatvamukhāstathaiiva
 śrotrādidharmā na tu vetturātmanah ॥*

103. The inner equipment, has its seat of expression, in the sense-organs such as the eye etc. Identifying with them, it exists, clothed in just the reflection of the Atman.

ஆகையாற் சாக்கி ரத்தி லறியலா மிந்தத் தேகம்
 வாகிய பவம னைத்தும் வந்தது புருடர்க் கித்தா
 லாகுமோ ரில்வாழ் வோனுக் கமைந்தவோ ரில்லம்போலப்
 போகவா லயமே யாகும் புகலுட லான்மா வுக்கே.

103

ஆகையாற், சாக்கிரத்தில் அறியலாம், இந்தத் தேகம்
 ஆகிய பவம், அனைத்தும், வந்தது, புருடர்க்கு இத்தால்,
 ஆகுமோர், இல் வாழ்வோனுக்கு, அமைந்த ஓரில்லம். போலப்,
 போக, ஆலயமே ஆகும், புகல், உடல், ஆன்மாவுக்கே.

103

ஆத்மாவிற்கு, எவ்வித ஸம்பந்தமும் கிடையாது என்றால், உலகத்தில், நான் செவிடு, நான் ஊமை, நான் செய்கிறேன், நான் சுக துக்கங்களை, அனுபவிக்கிறேன், என்றெல்லாம், வியவஹாரம் இருக்கிறதே என்றால், இவை எல்லாம், உபாதியான, சூக்ச்ம சரீரத்தையே, சேர்ந்தது, என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

குருட்டுத் தனம், மங்கி இருத்தல், நன்றாய் இருத்தல், ஆகிய குணங்கள், கண்ணினுடைய, நல்ல தன்மையுடன் இருத்தல், கெட்ட தன்மையுடன் இருத்தல், ஆகிய காரணங்களால், என்பது, பிரஸித்தம். அப்படியே, செவிட்டுத் தனம், ஊமைத் தனம் முதலியவைகள், காது முதலியவைகளின், தர்மங்களேயாகும். அறிகிற இந்திரியங்களை, கருவியாக, உபயோகித்து வரும், ஆத்மாவிற்றோ, தர்மங்கள், ஆகமாட்டா.

104

ஜனன, மரணாத், தருமங்கள், ஸ்கூல தேகத்திற்கேயாம்

उच्छ्वास-निःश्वास-विजृम्भण-क्षुत्-प्रस्पन्दनाद्युत्क्रामणादिका
प्राणादिकर्माणि वदन्ति तज्ज्ञाः प्राणस्य धर्मविशनापिपासे

ucchvāsa-niśśvāsa-vijṛmbhaṇa-kṣut-
praspandanādyutkramaṇādikaḥ kriyāḥ ।
prāṇādikarmāṇi vadanti tajjñāḥ
prāṇasya dharmāvaśanāpipāse ॥

104. 'Know that, it is the ego, which, identifying with the body, becomes the doer, or the experience', and in union with the Gunas, which as Sattwa, this ego assumes, the three different states (of waking, dreaming and deep sleep).

ஓதிய வித்தே கத்துக் குற்பவஞ் சரைம ரித்தல்
சாதுவே பெருத்த லாதி சகலமுந் தரும மாகு
மேதமாஞ் சைச வமற் றெய்திய கவுமா ராதி
யாதுமே யித்தே கத்தி லிசைந்துள வத்தை யாகும்.

104

ஓதிய, இத் தேகத்து உற்பவஞ், சரை, மரித்தல்,
சாதுவே, பெருத்தல் ஆதி, சகலமுந் தருமம் ஆகும்
ஏத மாஞ், சைசவம் மற்று எய்திய, கவுமார் ஆதி
யாதுமே, இத் தேகத்தில் இசைந்துள, அவத்தை ஆகும்.

104

அப்படியே மூச்சு விடுகிறது, பசி, தாகம், முதலியவை, பிராணனைச் சேர்ந்ததே தவிர, ஆத்மாவைச் சேர்ந்ததல்ல, என்பதை, நிரூபிக்கிறார்:-

மூச்சு விடுவது, மூச்சு இழுப்பது, கொட்டாவி, தும்மல், நடுக்கம் முதலானதுகளும், வெளிக் கிளம்புதல் முதலானதுகளுமான, காரியங்கள், பிராணன் முதலியவைகளுடைய, பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், ஸமானன் என்ற, பிரதான வாயுக்கள், நாகன், தேவ தத்தன், தனஞ்சயன், கிருகரன், கூர்மன் என்ற உப வாயுக்கள், ஆகியவைகளின் வேலைகள் என்று, அதை அறிந்தவர்கள், சொல்கிறார்கள். பசியும் தாகமும், பிராணனுடைய, தர்மங்களே.

105

अन्तःकरणमेषु चक्षुरादिषु वर्ष्मणि ।

अहमित्यभिमानेन तिष्ठत्याभासतेजसा ॥ १०५ ॥

*antaḥkaraṇameteṣu cakṣurādiṣu varṣmaṇi
ahamityabhimānena tiṣṭhatyābhāsatejasā ॥*

105. When the sense objects are conducive, the situation is happy. When they are non-conducive, it is miserable. Happiness and misery are, therefore the *dharmas* of the ego and do not belong to the Atman, which is ever-blissful.

வன்ன வாச்சிரம மாதி வகுப்புதன் னியம மாகும்
முன்னுமா னாவ மான முதலி தன் விசேட மாகும்
மின்னல் செய் பிணிகள் எல்லா மிருப்பிடம் மிந்தத் தூலந்
துன்னிய சூக்க தேகத் ளொடர்பினை யினியி சைப்பாம். 105

வன்ன ஆச்சிரமம் ஆதி, வகுப்பு, இதன் நியமமாகும்,
முன்னும், மானம், அவமானம் முதல், இதன் விசேடம் ஆகும்,
மின்னல் செய், பிணிகள் எல்லாம், இருப்பிடம், இந்தத் தூலம்
துன்னிய, சூக்க தேகத், தொடர்பினை, இனி இசைப்பாம். 105

இந்த தர்மங்கள் எல்லாம் ஆத்மா அல்லாத, பிராணன், இந்திரியம், முதலியவைகளுடையதானதால், ஆத்மாவைச் சேர்ந்ததாக, ஏன் தோன்றுகிறது, என்றால், ஆத்மா, எத் தன்மை உள்ளது, அனாத்மா எத் தன்மை உள்ளது என்று, பகுத்து அறியாமல் சரீரத்திலும் இந்திரியாதிகளிலும் 'நான்' என்ற எண்ணத்துடன், இருந்து வருவதினால் தான் என்கிறார்:-

இந்த, கண், முதலானவைகளிலும், ஞானனேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள், பிராணன், முதலியவை, ஸ்தூல சரீரத்திலும், அந்தக் கரணமானது, 'நான்' என்று, அபிமானத்துடன், இருந்து வருகிறது.

106

Infinite Love ... The Self (106 - 107)

ஞானேந்திரிய, கருமேந்திரியங்களின், சங்கிதை

अहंकारः स विज्ञेयः कर्ता भोक्ताभिमāन्ययम् ।
सत्त्वादिगुणयोगेनावस्थात्रितयमश्नुते ॥ १०६ ॥

ahamkārah sa vijñeyah kartā bhoktābhimānyayam ।
sattvādiguṇayogenāvasthātritayamaśnute ॥

106. Sense-objects are, pleasure-giving only, because of the Self, which manifests through them, and independently, for the Self is, by its very nature, the most beloved of all. The Self, therefore, is ever-blissful, and can never suffer, any grief, or misery.

சிரவணந் தொக்குச் சட்ச்ஷு சிங்ஙவை நாசி யைந்தும்
பொருள்களை யறிவ தாலே போதவிந் திரிய மாகும்
பரவிய வாக்குப் பாணி பாதபா யுருவு பஸ்தம்

கருமமே செய்வ தாலே கன்மவிந் திரிய மாகும்.

சீரவணந், தொக்குச், சட்ஷீ, சிங்ஙவை, நாசி, ஐந்தம்,
பொருள்களை அறிவதாலே, போத இந்திரியமாகும்,
பரவிய வாக்குப், பாணி, பாதம், பாயுரு, உபஸ்தம்,
கருமமே செய்வதாலே, கன்ம இந்திரியமாகும்.

106

இவ் விதம் சரீராதிகளை, நான்' என்று அபிமானிக்கும், அந்த
கரணத்திற்கு, அஹங்காரம் என்று, பெயர். அது, தான் கர்த்தா,
செய்கிறவன், போக்தா, அனுபவிக்கிறவன், சுகி, துக்கியே தவிர, ஆத்மா
அல்ல, என்பதைக், காட்டுகிறார்:-

சரீராதிகளில், நான் என்ற, அபிமானத்துடன், இருக்கும், அந்த, அந்தக்
கரணம், அஹங்காரமாக, அறியத் தக்கது. இது, புண்ணிய பாபம்,
முதலியவைகளை, செய்கிறதாகவும், அவைகளின் பலனாகிய சுக
துக்கங்களை அனுபவிக்கிறதாகவும், அபிமானம் உள்ளது, சத்துவம்
முதலிய, ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்களின் சேர்க்கையினால்,
ஜாக்ரத், சுவப்னம், சசுப்தி என்ற, அவஸ்த்தைகள் மூன்றையும்,
சத்வத்தினால், ஸ்வப்பனத்தையும், ரஜஸ்ஸினால், ஜாக்ரத்தையும்,
தமஸ்ஸினால், சசுப்தியையும், அடைகிறது.

107

विषयाणामानुकूल्ये सुखी दुःखी विपर्यये ।

सुखं दुःखं च तद्धर्मः सदानन्दस्य नात्मनः ॥ १०७ ॥

visayāṇāmānukūlye sukhī, duḥkhī viparyaye

sukham duḥkham ca taddharmaḥ sadānandasya nātmanah

107. Scriptural declarations, direct experience, tradition and inference, clearly say that, **in deep-sleep, we experience, the Bliss of the Atman**, independent of sense-objects.

துன்னுமுட் கரண மொன்றே தோன்றிய விருத்தி யாலே
 மன்னிய மனது புத்தி மற்றகங் காரஞ்சித்த
 மென்னவே நான்க தாக விசைந்ததா மெவ்விடத்தும்
 பன்னிய விதன்வி ருத்திப் பகுப்பினைப் பகரக் கேளாய். 107

துன்னும், உட் கரணம் ஒன்றே, தோன்றிய, விருத்தி யாலே,
 மன்னிய, மனது, புத்தி, மற்ற அகங்காரஞ், சித்தம்,
 என்னவே, நான்கு, அதாக இசைந்ததாம், எவ் இடத்தும்,
 பன்னிய, இதன் விருத்திப், பகுப்பினைப், பகரக் கேளாய். 107

அப்படியே, அந்த அஹங்காரம், விடயங்கள், அனுகூலமாயிருந்தால்,
 ஸுகமுள்ளதாக ஆகிறது. விஷயங்கள், மாறுதலாய், பிரதிகூலமாய்
 இருந்தால், துக்கமுள்ளதாக ஆகிறது. ஆகையால், ஸுகமும், துக்கமும்,
 அந்த, அஹங்காரத்தின், தர்மமே. எப்பொழுதும், ஆனந்த
 ஸ்வரூபியாயுள்ள, ஆத்மாவின் தர்மம், இல்லை.

ஒரு காலத்தில், ஸுகத்தைக் கொடுத்த, அதே பொருள், மற்றொரு
 காலத்தில், துக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. ஒருவனுக்கு, ஸுகத்தைக்
 கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, அதே சமயத்தில், அதே பொருள்,
 வேறொருவனுக்குத், துன்பத்தைக் கொடுக்கிறது. இந்த மாறுதலுக்கு,
 விஷயங்களோ, காலமோ காரணமில்லை, ஆகவே இதற்கு, மனஸ்தான்
 காரணம். மனஸ் விஷயத்தை அனுகூலமாக நினைக்கும் பொழுது,
 ஸுகத்தைத் தருகிறது. பிரதிகூலமாக நினைக்கும் பொழுது, துன்பத்தைத்
 தருகிறது.

108

Maya - Pointed Out. (108-110)

அந் நான்கனது இலக்கணம்

आत्मार्थत्वेन हि प्रेयान् विषयो न स्वतः प्रियः ।

स्वत एव हि सर्वेषाम् आत्मा प्रियतमो यतः ॥ १०८ ॥

ātmārthatvena hi preyān viṣayo na svataḥ priyaḥ
svata eva hi sarveṣām ātmā priyatamo yataḥ ।

Nescience (Avidaya), or Maya is also called the 'Unmanifest', and is the power of the Lord. It is without beginning. It comprises, the three Gunas, and is superior, to their effects. It is, to be inferred, only by one, who has a clear intellect, from the effects it produces. It is this avidya, which projects the entire universe.

விரிவுறு சங்கற் பாதி விருத்தியால் மனமி தாகும்
பொருளுணர் நிச்சயத்தாற் புகன்றபுத் தியுமி தாகும்
பரவிய வபிமா னத்தாற் பகரகங் காரமு மீதாம்
பொருளுசந்தா னத்தாற் புகன்றசித் தமுமிதாமே.

விரிவுறு, சங்கற்ப, உபாதி விருத்தியால், மனம் ஈதாகும்,
பொருள் உணர், நிச்சயத்தாற், புகன்ற புத்தியும், ஈதாகும்,
பரவிய அபிமானத்தாற், பகர் அகங்காரமும், ஈதாம்,
பொருள் அனுசந்தானத்தாற், புகன்ற சித்தம், ஈதாமே.

ஆத்மா, எப்பொழுதும், ஆனந்த ஸ்வரூபி என்று, சொன்னது, எல்லா
பிரமாணங்களினாலும், ஸித்தமான உண்மை, என்பதை, எடுத்துக்
காட்டுகிறார்:-

சப்தம், முதலிய விடயம், ஆத்மாவிற்கு, பிரயோஜனப் படுவதால், அல்லவா, பிரீதிக்கு விடயமாகிறது! தானாகவே ஆத்மாவிற்கு ஸம்பந்தப்படாமல் இருக்கையில், பிரியமாகிறது. ஆனால், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும், ஆத்மா, எந்த காரணத்தினால், தானாகவே, மேலான, பிரிய பதார்த்தம் என்பது, பிரஸித்தமோ, அதிலிருந்து, ஆத்மாவானது, எப்பொழுதும், ஆனந்த ஸ்வரூபி என்று, ஏற்படுகிறது. இந்த ஆத்மாவிற்கு, எப்பொழுதும் கூட, துக்கம் கிடையாது.

109

பிராணனது பஞ்ச விதத்துவம்

तत आत्मा सदानन्दो नास्य दुःखं कदाचन ।

यत्सुषुप्तौ निर्विषय आत्मानन्दोऽनुभूयते ॥

श्रुतिः प्रत्यक्षमैतिह्यम् अनुमानं च जाग्रति ॥ १०९ ॥

tata ātmā sadānando nāsya duḥkham kadācana ।

yatsusuptau nirviṣaya ātmānando'nubhūyate ॥

śrutih pratyakṣamaitihyam anumānam ca jāgrati ॥

109. It (**Maya**), is neither, existent, nor non-existent, nor both; neither same nor different, nor both; neither made up of parts, nor whole, nor both. Most wonderful, it is, and, beyond description, in words.

விரிவுறும் பிராண னொன்றே விருத்தியின் பேதத் தாலே

பரவிய பிராணா பானன் பகர்வியா னன்னு தானன்

நூரவிய சமான னைந்தா முதகசொன் னாதி தாமே

பரவிய விருத்தி யாலே பலவித மாவ தேபோல்.

109

விரிவுறும், பிராணன் ஒன்றே, விருத்தியின், பேதத்தாலே,

பரவிய, பிராணா, பானன், பகர் வியானன், உதானன்,

நூரவிய சமானன், ஐந்தாம், உதக, சொன்ன ஆதி தாமே,

பரவிய விருத்தியாலே, பலவிதம் அவதே போல்.

109

நல்ல தூக்கத்தில், ஸுகத்தை உண்டு பண்ணுவதாக, ஸாமான்யமாய் நினைக்கப்படும் சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் ஆகிய விடயங்களே இல்லாத, ஆத்மாவின் ஆனந்தம், அனுபவிக்கப் படுகிறது எதினாலோ, அதினாலேயே, ஆத்மா, ஆனந்த ஸ்வரூபன் என்று, தெரிகிறது. இவ் விஷயத்தில், தைத்திரீயம், பிருஹதாரண்யகம், முதலிய வேதமும், ஸகல ஜனங்களாலும், நல்ல தூக்கத்தில், அனுபவிக்கப் படுகிறதான, பெரியோர்கள், இவ் விதம் இருக்கிறது என்று, சொல்லும், ஐதிஹ்யமும், முன் காட்டியுள்ள, அனுமானமும், பிரமாணங்களாய், இருக்கின்றன.

விடயங்கள், தானாகவே பிரியமாய் இருந்தால், எப்பொழுதும் பிரியமாக, இருக்க வேண்டும். அப்படி இல்லை. தனக்கு பிரியம் என்று, சேகரித்த பொருள்களைக் கூட, சில சமயம், வெறுப்பினால் விலக்கி விடுகிறார்கள். விரதோப வாஸங்களால், சரீரத்திற்கு கிலேசத்தை, தானே உண்டு பண்ணுகிறார்கள். யோகிகள், பிராணனை அடக்குகிறார்கள். மனம் அடங்கும், தூக்கத்தைத், தானே, விரும்புகிறார்கள். தூக்கத்தில் கிடைக்கும், ஸ்வரூபானந்தம், துன்பக் கலப்பில்லாதது. அதனால் தான், எல்லா போகங்களும், நிறைந்த, சக்கரவர்த்தியும், அவைகளை, விட்டு விட்டு, தூக்கத்தையே, விரும்புகிறான்.

12. மாயையும், இதன் காரியங்களும்

110

இலீங்க தேக, ஸ்வரூபமும், கனவில், இதனது
பிரதீத்யும் காரியமும்

अव्यक्तनाम्नी परमेशशक्तिः अनाद्यविद्या त्रिगुणात्मिका परा ।
कार्यानुमेया सुधियैव माया यया जगत्सर्वमिदं प्रसूयते ॥ ११० ॥

avyaktanāmnī paramēśāśaktiḥ
anādyavidyā triguṇātmikā parā ।
kāryānumeyā sudhiyāiva māyā
yayā jagat sarvamidam prasūyate ॥

110. By realisation of the pure, non-dual Brahman, Maya can be destroyed. Just as the illusion of the snake, is removed, by the discriminative knowledge of the rope. Its Gunas, are Rajas, Tamās and Sattwa, distinguished by their respective functions.

சிரவண மாதிரி யைந்துஞ் செறிந்தவாக் காதி யைந்தும்
வருபிரா ணாதி யைந்து மருவும்வா னாதி யைந்து
மிருதய மாதிரி னான்கு மெய்திய வவித்தை காமம்
பரவுகன் மமில் வெட்டும் பகர்புரி யட்ட கங்காண்.

110

சிரவணம் ஆதி, ஐந்துஞ், செறிந்த வாக்கு, ஆதி ஐந்தும்,
வரு, பிராணாதி ஐந்தும், மருவும், வானாதி ஐந்தும்,
இருதயம் ஆதி நான்கும், எய்திய அவித்தை, காமம்.

பரவு கன்மம், இவ் எட்டும், பகர் புரி, அட்ட, அகங் காண். 110

இதுவரை, அனாத்மா என்ற, பிரிவில் சேர்ந்த, ஸ்தூல சரீரம், சூக்ச்ம சரீரம், அவைகளை, ஒட்டிய விஷயங்கள், இவைகளைப் பற்றி, சொல்லி விட்டு, இவைகளை விட, சூக்ச்மமாய் உள்ளதும் காரணமாய் உள்ளதுமான, காரண சரீரத்தைப் பற்றி, சொல்வதற்கு, ஆரம்பிக்கும் போது, எல்லாவற்றிற்கும், ஆதி காரணமாய் உள்ள, மாயையைப் பற்றி முதலில் சொல்கிறார்:-

இந்த, உலகமெல்லாம், எதனால், உண்டாக்கப் படுகிறதோ, அந்த, மாயை என்பது, வியக்தமாகத் தெரியாததனால், அவ்வியக்தம் என்ற பெயருள்ளது, பரமேசுவேரனுடைய, சக்தியாய் உள்ளது, ஆதி அற்றதாயும், ஆனால், ஒரு காலத்திலும், வாஸ்தவமாய், இல்லாததாயும், உள்ளது, ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற, மூன்று குணங்களை ஸ்வரூபமாய் உள்ளது, எல்லாவற்றிற்கும், காரணமாய் இருப்பதால், மேலாக உள்ளது, நல்ல பரிசுத்தமான, புத்தியுள்ளவரால், மாத்திரம், அதன் காரியங்களில் இருந்து, ஊழிக்கக் கூடியது.

111

Rajo Guna - Nature and Effect. (111 - 112)

सन्नाप्यसन्नाप्युभयात्मिका नो भिन्नाप्यभिन्नाप्युभयात्मिका नो ।

साङ्गाप्यनङ्गाप्युभयात्मिका नो महाद्भुताऽनिर्वचनीयरूपा ॥ १११ ॥

sannāpyasannāpyubhayātmikā no

bhinnāpyabhinnāpyubhayōtmikā no ।

sāṅgāpyanaṅgāpyubhayātmikā no

mahādbhutā'nirvacanīyarūpā ॥

111. **Rajas has projecting power (Viikshepa sakti).** Activity, is its very nature. From it, the initial flow of activity has originated. From it, mental modifications, such as attachment, and grief, are also continuously produced.

ஈதுதான் சூக்க தேக மீதபஞ் சீக ரித்த

பூதமே தந்த தாகும் பொருந்துவா தனையு டைத்தாஞ்

சாதமார் கன்ம போகச் சாதன மான்மா விற்கீ

தோதிய வஞ்ஞா னஞ்செய் யுபாதியா மனாதி யீதாம்.

111

ஈது தான், சூக்க தேகம், மீதம் பஞ்சீகரித்த

பூதமே, தந்ததாகும், பொருந்து, வாதனை, உடைத்தாஞ்

சாதமார், கன்ம போகச், சாதனம், ஆன்மாவிற்கு, ஈது

ஓதிய, அஞ்ஞானஞ் செய், உபாதியாம், மனாதி ஈதாம்.

111

இதன் ஸ்வரூபம், எவ் விதம் என்று, எடுத்துச் சொல்ல, முடியாது, என்பதே, இதன் ஸ்வரூபம், என்று சொல்கிறார்:-

இருக்கிறது என்று, ஒரு பதார்த்தத்தைச், சொல்ல வேண்டுமானால் அது, எப்பொழுதும், இருக்க வேண்டும். எந்தக் காலத்திலும், இல்லாமல், போகக் கூடாது. இந்த மாயை, ஆத்ம, சாட்சாத்காரம் ஏற்பட்டவுடன், இல்லாமல் போய் விடுவதால், இது இருக்கிற, வஸ்துவாகவும், இல்லை. இல்லாமலே இருக்கும், முயல் கொம்பு போலுள்ளவைகள், ஒரு காலத்திலும், தெரியக்

கூடாது. இது, தோன்றிக் கொண்டு, இருப்பதுடன் சம்சாரத்திற்குக், காரணமாயும் இருப்பதால், இது, இல்லாததாகவும், இல்லை. இருக்கும் தன்மை, இல்லாத் தன்மை, இரண்டும், பரஸ்பர விரோதமாய் இருப்பதால், ஒரே வஸ்துவில், இருக்க முடியாததினால், இது, இரு விதமாயும், உள்ள, ஸ்வபாவம், உள்ளதாகவும், இல்லை. பிரஹ்மம், ஒரே வஸ்து தான், வாஸ்தவமாய் உள்ளதால், இது, அதற்கு, வேறாகவோ, பிரஹ்மம், நித்தியமாய் அழிவற்றதாய் இருக்கையில், இது, ஞான தசையில், அழிந்து விடுவதால், இது, அதற்கு, வேறல்லவென்றோ, வேறாகவும், வேறு அல்லமலும், ஒரே வஸ்து, இருக்க முடியாததினால், இது, இரு விதத் தன்மை, உள்ளதொன்றோ, ஆகாது. இதற்கு, அதில்லாததால், அவயவங்கள் உள்ளது என்றோ, இதிலிருந்து காரியங்கள் ஏற்படுவதினால், அவயவங்கள் அற்றதென்றோ, அவயவங்கள், உள்ளதாகவும், இல்லாததாகவும், ஒரே வஸ்து, இருக்க முடியாததினால், இரு விதத் தன்மை, உள்ள தாகவோ, ஆகாது. ஆகையால், இது, பெரிய ஆச்சரியமான வஸ்து, இவ் விதமென்று, எடுத்துச் சொல்ல முடியாத, ஸ்வரூபத்தை உடையது.

112

शुद्धाद्यब्रह्मविबोधनाश्या

सर्पभ्रमो रज्जुविवेकतो यथा ।

रजस्तमस्सत्त्वमिति प्रसिद्धा

गुणास्तदीयाः प्रथितैः स्वकार्यैः ॥ ११२ ॥

śuddhādvayabrahmavibodhanāśyā

sarpabhramo rajjuvivekato yathā ।

rajastamassattvamiti prasiddhā

guṇāstadiyāḥ prathitaiḥ svakāryaiḥ ॥

112. **Desire, anger, greed, hypocrisy, arrogance, jealousy, egoism, envy, etc.— these are the dreadful attributes of, Rajas,** from which, the worldly tendencies of, man are produced. Rajas, is therefore the cause, for bondage in life.

கனவித னவத்தை யாமிக் கனவினி லுள்ள மொன்றே
நனவுகா லத்த னேக நாடுவா தனைக ளாலே (றுஞ்
தனியதாய்க் கர்த்து ராதித் தன்மையை யடைந்து தோன்
சொனவவத் தையிலே யான்மாசுத்தசிற் சோதி யாகும்.

கனவு, இதன் அவத்தையாம், இக் கனவீனில், உள்ளம் ஒன்றே,
கனவு காலத்தது, ஏக, நாடு, வாதனைகளாலே,
தனியதாய்க், கர்த்துராதித் தன்மையை, அடைந்து, தோன்றஞ்,
சொன, அவத்தையிலே, ஆன்மா, சுத்த சிற் சோதி யாகும்.

இது தான், காரண சரீரம் என்று, 122வது சுலோகத்தில், தான் சொல்லப்
போகிறார். இதன் மத்தியில், மாயை, மூன்று குணங்களுடன் கூடியது,
அதன் காரியங்களினால், ஊகித்தறிய வேண்டியது, அதற்கு நாசமுண்டு,
என்று சொன்னதை, விஸ்தரித்து, அக் குணங்களையும், அவைகளின்,
தன்மைகளையும், அக் காரியங்களையும், விவரமாக, எடுத்துச்
சொல்கிறார்:-

பாம்பு என்கிற, பொய் தோற்றமானது, எப்படி, அதற்கு, அதிஷ்டானமான
கயிற்றை, பிரித்தறிவதினால் நாசத்தை, அடைந்து விடுகிறதோ,
அப்படியே, சுத்தமான, இரண்டற்ற, பிரஹ்மத்தை, நன்கு அறிவதினால்,
நாசமடைந்து, விடுகிறதோ, அப்படியே, அததன் பிரஸித்தமாயிருக்கும்,
ரஜஸ், தமஸ், ஸத்துவம். சுத்தமான, இரண்டற்ற, பிரஹ்மத்தை, நன்கு
தெரிகிற, காரியங்களினால் அறிய வேண்டும்.

Tamo guna - Nature and Effects. (113-116)

विक्षेपशक्ती रजसः क्रियात्मिका
 यतः प्रवृत्तिः प्रसृता पुराणी ।
 रागादयोऽस्याः प्रभवन्ति नित्यं
 दुःखादयो ये मनसो विकाराः ॥ ११३ ॥

*vikṣepaśaktī rajasaḥ kriyātmikā
 yataḥ pravṛttiḥ prasṛtā purāṇī ॥
 rāgādayo'syāḥ prabhavanti nityam
 duḥkhādayo ye manaso vikārāḥ ॥*

113. The **veiling power (Avriti)**, is the power of Tamas, which makes things appear, to be other than, what they actually are. It causes, man's repeated transmigration, and initiates the action of, the **projecting power (Vikshepa)**.

சருவசான் நான வான்மா சாற்றிய வவத்தை தன்னி
 லொருமனோ மாத்தி ரத்தை யுபாதியா யுடைத்தா யங்கு
 பரவிய பாவ மாதிப் பலவிதக் கன்மத் தோடு
 மருவிடான் நானே யாக மாசற விலங்கா நிற்பன்.

சருவ, சான்றான ஆன்மா, சாற்றிய, அவத்தை தன்னில்,
 ஒரு, மனோ மாத்திரத்தை, உபாதியாய், உடைத்தாய் அங்கு,
 பரவிய, பாவம் ஆதிப், பல விதக் கன்மத் தோடு,
 மருவி, தான் தானேயாக, மாசற இலங்கா நிற்பன்.

மாயையில், விட்சேப சக்தி, ஆவரண சக்தி, ஞான சக்தி என்று, மூன்று சக்திகள், உள்ளன. இவற்றில், முதல் இரண்டும், பந்தத்திற்குக் காரணம். மூன்றாவது, மோட்ச காரணம். இதில், ரஜோ குணத்தின் காரியமான, விட்சேப சக்தியைப் பற்றி, இரண்டு சுலோகங்களாலும், பின்னாலும், வரும் 117-வது, சுலோகத்தாலும், வாணிககிறார். தமோ குணத்தின்

காரியமான, ஆவரண சக்தியை, இவைகளுக்குப் பின் வரும், சுலோகங்களில் சொல்கிறார்:-

ரஜோ குணத்தின், காரிய ரூபமாய், உள்ளது, விட்சேபம், உலைத்து, விடக் கூடிய சக்தி, அதிலிருந்து தான், அநாதி காலம் முதற் கொண்டு, சம்சாரத்திற்குக், காரணமான, பிர விருத்தியானது, தொடர்ந்து வந்திருக்கிறதோ, அந்த, விட்சேப சக்தியிலிருந்து தான், ஆசை முதலானவைகளும், எவை, மனஸினுடைய, மாறுதல்களாய் இருக்கிற, துக்கம் முதலானவைகளோ, அவைகளும், எப்பொழுதும், தொடர்ந்து, ஏற்படுகின்றன.

ஈசுவரனுடைய, உபாதியான, மாயை, ரஜஸ், தமோ குணங்களால், தாக்கப் படாத, சுத்தமான, ஸத்வ குணத்தை, பிரதானமாக உடையது. இது, ஈசுவரனுக்குக், கட்டுப் பட்டது. ஆதலால், ஈசுவரனுக்கு, பந்தம் இல்லை. ஜீவனுடைய உபாதியான, அவித்யை, மலினமான, ஸத்வ குணத்தைக் கொண்டது. ரஜஸ், தமோ குணங்களால், ஞான சக்தி தாக்கப் பட்டது. அவித்யைக்குக், கட்டுப்பட்டவன், ஜீவன். இதனால், பந்தம் உண்டு. துக்கம் முதலியவை, மனதின் விகாரம் என்று, சொன்னதால், இவை, ஒருக்காலும் நிர்விகாரமான, ஆத்மாவுக்கு இல்லை, என்று, காட்டப் பட்டது.

114

कामः क्रोधो लोभदम्भाभ्यसूयाऽहंकारेऽप्यमित्सराद्यास्तु घोराः ।

धर्मा एते राजसाः पुंप्रवृत्तिर्यस्मादेतत्तद्रजो बन्धहेतुः ॥ ११४ ॥

kāmaḥ krodho lobhadambhābhyasūyā-
'hamkarerṣyāmitsarādyāstu ghorāḥ ।

dharmā ete rājasāḥ puṁpravṛttiḥ
yasmādetat tadrajo bandhahetuḥ ॥

114. Even the wise, and the learned, and those who are proficient in the vision of the supremely subtle meaning of, the scriptures, are over powered by Tamas, and cannot,

comprehend Truth, even through, It is clearly explained, in various ways. They consider, as real, what is, simply superimposed by delusion, and attach themselves, to its effects. Alas! How Powerful, is the veiling power of, dire *Tamas*.

யாதினா லிந்த வான்மா வென்றுமே யசங்க மாகு
மாதலா வவத்தை யீதி லம்மன வுபாதி யாலே
சாதமாங் கன்ம மெல்லாஞ் சற்றுமே சார மாட்டா
தாதியாஞ்சோதி யாகி யகிலமும் விளக்கி வைக்கும். 114

யாதினால், இந்த ஆன்மா என்றமே, அசங்கமாகும்,
ஆதலால், அவத்தை ஈதில் அம் மன, உபாதி யாலே,
சாதமாங், கன்மம் எல்லாஞ், சற்றுமே சார மாட்டா,
தாதியாஞ், சோதியாகி, அகிலமும், விளக்கி வைக்கும். 114

ரஜோ குணத்தில் இருந்து, ஆசை முதலானவை, உண்டாகின்றன, என்று சொன்னதையே, கொஞ்சம் விஸ்தரித்து, அவைகளால் ஏற்படும், பிரவிருத்தி தான், ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணம், என்பதைச் சொல்கிறார்:-

ஆசை, கோபம், லோபம், டம்பம், அசுயை, அஹங்காரம் ஈர்ஷ்யை, மாச்சாரியம், முதலானவை, மிகவும் கெட்டவை. இந்த, குணங்கள், ரஜோ குணத்தினால் ஏற்படுபவை. எதிலிருந்து, ஜீவர்களுக்கு, பிரவிருத்தியானது ஏற்படுகிறதோ, அந்த, எல்லாருக்கும் தெரிந்த, அந்த மாயா குணமாக, சொல்லப் பட்ட, ரஜோ குணமானது, ஸம்ஸார பந்தத்திற்கு காரணமாய் இருக்கிறது.

தான், ஆசைப் பட்ட, பொருள், தனக்குத் கிடையாமல், தடங்கல் ஏற்படும் பொழுது, கோபம் ஏற்படும். தனக்குக் கிடைத்த வஸ்து, தன்னிடமே இருக்க வேண்டும், பிறரிடம் போகக் கூடாது, என்ற எண்ணம்

லோபம். பிறரின், உயர்வைக் கண்டு, மனம் தாங்காமல், இருப்பது
 அசூயை. பிறரின், குணங்களையே, தோஷமாக, எடுத்துக் கூறுவது,
 ஈர்ஷ்யை. குறைவற்று, வற்றாமல் நிறைந்திருந்த போதிலும், அதைப்,
 பிறர் அனுபவிக்க, (நீர் நிறைந்த குளத்திலிருந்து கூட ஜலம் குடிக்கக்
 கூடாது என்று தடுத்தல்.) மறுத்தல் - மாச்சரியம்.

115

एषाऽऽवृत्तिर्नाम तमोगुणस्य शक्तिर्यया वस्त्ववभासतेऽन्यथा ।
 सैषा निदानं पुरुषस्य संसृतेः विक्षेपशक्तेः प्रसरस्य हेतुः ॥ ११५ ॥

eṣāvṛtir nāma tamogūṇasya
śaktir yayā vastvavabhāsatē'nyathā ।
saiṣā nidānam puruṣasya saṁsṛteḥ
vikṣepśakteḥ prasarasya hetuḥ ॥

115. Absence of Correct judgment, or contrary judgment, lack of definite belief, and doubt--certainly these never leave one who has any connection, with this veiling power; also, the *projecting power*, gives endless trouble.

அறிவுறு வான்மாக விற்கிங் ககிலமாந் தொழிலுஞ் செய்யச்
 செறியுமிச் சூக்க தேகஞ் சேர்ந்ததோர் கரண மாகு
 முறியுளி வாச்சி யாதி முற்றுமோர் தச்ச னுக்கிங்
 குறுதொழி லியாவுஞ் செய்ய வொன்றிய கரண மேபோல். 115

அறிவு உறு, ஆன்மாவிற்கு, இங்கு, அகிலமாந், தொழிலுஞ் செய்யச்,
 செறியும், இச் சூக்கும தேகஞ், சேர்ந்த, ஓர் கரணமாகும்,
 உறி, உளி, வாச்சி ஆதி, முற்றம், ஓர் தச்சனுக்கு, இங்கு
 உறு தொழில், யாவுஞ் செய்ய, ஒன்றிய, கரணமே போல். 115

ஸம்ஸாரத்திற்கு, மூல காரணமான, ரஜோ குண காரியமான, விட்சேப சக்திக்கும், காரணமாய் இருக்கும் ஆவரண சக்தி, தமோ குணத்தினால், ஏற்படுகிறது என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்:

எதினால், ஸத், சித், ஆனந்தமாய் இருக்கும், வஸ்துவாகிய, ஆத்மா, சரீரம் முதலானதாக, வேறு விதமாக, தோன்றுகிறதோ, இது, தமோ குணத்தைச் சேர்ந்த, சக்தியாகும், ஆவரணம் என்று பிரஸித்தம். விட்சேப சக்தியினுடைய, வெளிக் கிளம்புதலுக்கு, காரணமாய் இருந்து கொண்டு, இந்த, ஆவரண சக்தி, புருடனுடைய, ஸம்ஸாரத்திற்கு, விட்சேப சக்தி மூலமாய், காரணமாய் இருக்கிறது.

சந்தேகமோ, விபரீத ஞானமோ, ஒருவனுக்கு இருந்தால் தான், விட்சேபத்தால், மனம் கலங்கும். நிச்சய ஞானம், ஏற்பட்டு விட்டால், மனம் கலங்காது. ஞானிக்கு, ஆவரணம் நீங்கி விட்டால், பிராரப்த கர்மாவினால், விட்சேபம் இருந்தாலும், பந்தத்தைக் கொடுக்காது.

116

प्रज्ञावानपि पण्डितोऽपि चतुरोऽप्यत्यन्तसूक्ष्मार्थदृग्
व्यालीढस्तमसा न वेत्ति बहुधा संबोधितोऽपि स्फुटम् ।
भ्रान्त्यारोपितमेव साधु कलयत्यालम्बते तद्गुणान्
हन्तासौ प्रबला दुरन्ततमसः शक्तिर्महत्यावृतिः ॥ ११६ ॥

*prajñāvānapi paṇḍito'pi caturo'pyatyantasūkṣmārthadṛg
vyālīḍhastamasā na vetti bahudhā sambodhito'pi sphuṭam ।
bhrāntyāropitameva sādhu kalayatyalambate tadguṇān
hantāsau prabalā durantatamasah śaktir mahatyāvṛtiḥ ॥*

116. Ignorance, laziness, dullness, sleep, inadvertence, stupidity etc., are the attributes of Tamas, One, tied up with these, cannot comprehend anything, but remains, like one asleep, or like a stump of wood or block of stone.

ஓதிய கரணந் தானே யுள்ளகன் மங்க ளெல்லா
 நீதியா யான்மா முன்னர் நித்தமுஞ் செய்வ தாலே
 சாதுவே சகலத் திற்குஞ் சாட்சியா மான்மா வெந்தப்
 போதுமே யசங்க மாகும் பொருந்திடா தொருவி காரம். 116

ஓதிய, கரணந் தானே, உள்ள, கன்மங்கள் எல்லாம்,
 நீதியாய், ஆன்மா, முன்னர், நித்தமுஞ் செய்வ தாலே,
 சாதுவே, சகலத்திற்குஞ், சாட்சியாம் ஆன்மா, எந்தப்
 போதுமே, அசங்கமாகும், பொருந்திடா, ஒரு விகாரம். 116

இவ் விரண்டு சக்திகளுக்குள், ஆவரண சக்தியே, அதிக பலம் உள்ளது,
 என்பதை, விவரித்துக் காட்டுகிறார்:-

நல்ல, புத்திசாலியாய் இருந்தாலும், சாஸ்திர ஞானம் உள்ளவனாய்
 இருந்தாலும், சாமர்த்தியம் உள்ளவனாய் இருந்தாலும், வெகு சூக்சமமான
 விஷயங்களையும், அறியக் கூடியவனாய் இருந்தாலும், பல விதமாய்,
 தெளிவாக, நன்கு அறிவூட்டப் பட்டவனாய் இருந்தாலும், தமோ
 குணத்தினால், நன்கு மூடப்பட்டவனாகி விட்டால், தத்துவத்தை,
 அறிவதில்லை. பிராந்தியினால், கல்பிக்கப்படும் வஸ்துவையே, சரியென்று,
 எண்ணுகிறான். மிகவும் பரிதாபம்! போக்கடிப்பதற்கு, மிகவும் சிரமமான,
 தமோ குணத்தின், சக்தியான, இந்த, ஆவரணம் என்பது, பெரிது. மிகவும்
 பலமுள்ளது. உப நிஷத்துக்களின் மூலம், ஆச்சாரிய உபதேசத்தால்,
 ஆத்மாவைத் தவிர மற்றவை எல்லாம் பொய் என்று, நன்கு அறிந்த
 போதிலும் பிராந்தி, விலகுவதில்லை என்பதை, அநுபவத்தில் காண்கிறோம்
 அல்லவா.

Sattwa - Nature and Effect. (117 - 119)

அந்த, தத்துவாதி தருமங்கள், சட்ஷுராதிகட்கன்றி,
ஆத்மாவிற்கு கில்லை எனல்.

अभावना वा विपरीतभावना संभावना विप्रतिपत्तिरस्याः ।

संसर्गयुक्तं न विमुञ्चति ध्रुवं विक्षेपशक्तिः क्षपयत्यजस्रम् ॥ ११७ ॥

abhāvanā vā viparītabhāvanā sambhāvanā vipratipattirasyaḥ ।
samsargayuktam na vimuñcati dhruvam vikṣepaśaktiḥ
kṣapayatyajasram ॥

117. Pure *Sattwa* is like clear water, yet in combination with *Rajas*, and *Tamas*, it provides for transmigration. But, when the light of the Self gets reflected, in *Sattwa* alone, then, like the sun, It reveals, the entire world of matter.

மெத்தவும் பார்க்குந்தன்மை மெதுவதாய்ப் பார்க்குந்தன்மை
சுத்தமாய்ப் பாராத் தன்மை சுழன்றகண் குணதோ டத்திற்
கொத்ததாய் வருவ தாலே யுரைத்தவை கண்ணின் றர்மஞ்
சுத்தமா மான்மா விற்குச் சொன்னவை தர்மமாகா.

117

மெத்தவும், பார்க்குந் தன்மை, மெதுவதாய்ப், பார்க்குந் தன்மை,
சுத்தமாய்ப், பாராத் தன்மை, சுழன்ற கண், குண தோடத்திற்கு,
ஒத்ததாய் வருவ தாலே, உரைத்தவை, கண்ணின் தர்மம்
சுத்தமாம் ஆன்மாவிற்குச், சொன்ன, அவை, தர்மம் ஆகா.

117

ஆவரண சக்தி, என்ன எல்லாம், செய்கிறது, என்பதையும், அதற்கு
உட்பட்டவனை, விட்சேப சக்தி, நன்கு, கெடுத்து விடும், என்பதையும்
காட்டுகிறார்:-

இந்த, ஆவரண சக்தியின், சேர்க்கை உள்ளவனை, சாஸ்திரத்தில் உபதேசிக்கப்படும், தத்துவம் இருக்காது என்றோ, இல்லை என்றோ, தோன்றுதல், நேர் மாறுதலாக, வேறு ஒன்றை, தத்துவம் என்று எண்ணுதல், விருத்தமான குணங்களோடு, கூடி இருக்கும் அதுவோ, இதுவோ என்று, பலவாறாக, எண்ணுவதான, ஸம்சயம், ஆக, இம் மூன்றும், நிச்சயமாக, விட்டு விலகாது. அவனை, விட்சேப சக்தியானது, இடை விடாமல், கெடுத்து விடும்.

ஆவரண சக்தியானது, ஜீவப் பிரஹ்ம ஐக்கியம், பொருந்தாது என்ற, அஸம் பாவனையையும், அநாத்மாவான, சரீராதிகளில் விபரீத, ஆத்ம பாவனையையும், உப நிஷத்துக்களிலும், குரு வாக்கியத்திலும், சம்சய பாவனையையும், உண்டு பண்ணி, பல விதமாக, மனதில், விட்சேபத்தைக் கொடுத்து, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை, விளங்காத படி செய்து, புருஷனை அழித்து விடுகிறது. இதில், சிரவணத்தால், விபரீத பாவனையும், நீங்கியவுடன், ஞானம், ஏற்பட்டு, அஞ்ஞான ஆவரணம், அழிந்து, விட்சேபமும், நீங்கி விடுகிறது.

118

अज्ञानमालस्यजडत्वनिद्राप्रमादमूढत्वमुखाः तमोगुणाः ।

एतैः प्रयुक्तो न हि वेत्ति किञ्चिन्निद्रालुवत् स्तम्भवदेव तिष्ठति ॥ ११८ ॥

ajñānamālasyaajādatvanidrā-

pramādamūḍhatvamukhās tamoḡuṇāḥ ।

etaiḥ prayukto na hi vetti kiñcit-

nidrāluvat stambhavadeva tiṣṭhati ॥

118. **The characteristics of, mixed Sattwa** are, utter absence of pride etc., *Niyama, Yama* etc., and also faith, devotion, yearning for liberation, the divine tendencies and a natural turning away from everything unreal.

ஈதுபோற் செவிட்டுத் தன்மை யெய்திய மூகத் தன்மை
யாதிய சோத்தி ராதி யடைந்த தர்மங்க ளாகும்.

போதபூ ரணமா யாதும் பொருந்திடா வான்மா விற்கிங்
கோதிய விகார மெல்லா மொன்றிய தர்ம மன்றால். 118

ஈது போற், செவிட்டுத் தன்மை, எய்திய, மூகத் தன்மை,
ஆதிய சோத்திராதி அடைந்த தர்மங்களாகும்,
போத பூரணமாம், யாதும், பொருந்திடா ஆன்மாவிற்கு, இங்கு
ஓதிய விகாரம் எல்லாம், ஒன்றிய தர்மம், அன்றால். 118

விட்சேப சக்தியினால், காமம், குரோதம், முதலியவை ஏற்படுவது
போல, ஆவரணத்தினால், ஏற்படுகிறவைகளை, எடுத்துச் சொல்கிறார்:-

அறிந்து கொள்ளாமை, சோம்பல், ஸாமர்த்தியம் இன்மை, தூக்கம்,
கவனக் குறைவு, முட்டாள் தனம், முதலானவைகள், தமஸின் குணங்கள்.
இவைகளுடன், நன்கு சேர்ந்தவன், எதையும், அறியமாட்டான், என்பது
பிரஸித்தம். அவன், தூங்குகிறவனைப் போலவும், தூணைப் போலவும்,
தான், இருப்பான்.

பிறர் சொல்லியும் கூட, அறியாமல் இருப்பது, அஞ்ஞானம். அல்லது,
கீதையில் சொன்ன பிரகாரம், மானித்துவம், தற் பெருமை முதலியவை,
அஞ்ஞானம். முயற்சிக்காமல் இருப்பது, சோம்பல். செய்ய வேண்டிய
காரியத்தைச், செய்ய சக்தி இருந்தும், செய்யாமல் இருப்பது பிரமாதம்.
உள்ளது, உள்ளபடி, அறியாமல் இருப்பது பிரமாதம். அவசியம் செய்ய
வேண்டிய காரியத்தை, செய்யாமல் இருப்பது ஆலஸ்யம்.

119

உசவாசாதிக் கிரியைகளும், ஷுதாதி தருமங்களும்,
பிராணனுக்கே, எனல்

सत्त्वं विशुद्धं जलवत्तथापि ताभ्यां मिलित्वा सरणाय कल्पते ।
यत्रात्मबिम्बः प्रतिबिम्बितः सन् प्रकाशयत्यर्क इवाखिलं जडम् ॥११९॥

sattvam viśuddham jalavat tathāpi
tābhyām militvā saraṇāya kalpate ।
yatrātmabimbaḥ pratibimbitaḥ san
prakāśayatyarka ivākhilam jaḍam ॥

119. **The characteristics of pure Sattwa** are cheerfulness, the experience of one's own Self, supreme peace, contentment, bliss and constant devotion to the supreme Self, by which, the aspirant comes to enjoy ever lasting bliss.

பின்னுமு உட் புறமார் மூச்சுப் பெற்ற கொட்டாவி தும்மல்
மன்னிய மரணம் மாதி மற்றுள சலன மியாவுந்
துன்னும் பிராணாதி தர்மந் துயர்தரு பசிதா கங்கள்
பன்னிய பிராண னொன்றின் பரவு தர் மங்க ளாகும். 119

பின்னும், உட் புறமார் மூச்சுப், பெற்ற கொட்டாவி, தும்மல்
மன்னிய மரணம் ஆதி, மற்றுள சலனம் யாவுந்
துன்னும் பிராணாதி தர்மந், துயர், தரு பசி, தாகங்கள்
பன்னிய, பிராணன் ஒன்றின், பரவு தர்மங்கள், ஆகும். 119

ரஜோ குணத்திற்கும், தமோ குணத்திற்கும், இடம் கொடுத்து விட்டால், மிகவும் கெடுதல் ஏற்படுமானதால், விலக்குவதற்காக, அவைகளைப் பற்றி இது வரை சொல்லி விட்டு, வாஸ்தவமாய், அவலம்பிக்க வேண்டியதாய் உள்ள, ஸத்வ குணத்தைப் பற்றி, சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார். முன் 110-வது, சுலோகத்தில், மூன்று குணங்களும், அடங்கிய மாயையே, ஜகத்

காரணம் என்று சொல்லி இருப்பதை, அனுஸரித்து, ஸம்ஸார தசையிலும், ஸத்வத்தின் கலப்பு, இல்லாது போனால், அனுபவமே ஏற்படாது. ஆனால், அவ் விதம் கலப்பதில், தமஸை, கூடிய மட்டும் விலக்கி, கொஞ்சம், ரஜோ குணம் இருக்கும் வரை, ஞான, மார்க்கத்தில், போவதற்கு, வேண்டிய, யோக்கியதை ஏற்படும் என்றும், அவ் விரண்டையுமே விலக்கி, சுத்தமான, ஸத்வ குணத்தில், நிலைத்திருந்தால், ஞானமே, ஸித்திக்கும், என்றும், எடுத்துக் காட்டுகிறார்:-

எதனிடத்தில், ஆத்மாவாகிற பிம்பமானது, பிரதி பிம்பம் அடைந்ததாக, இருந்து கொண்டு, சூரியன் போல, எல்லா, பதார்த்தத்தையும், விளங்கச் செய்கிறதோ, அந்த, ஸத்வ குணம், ஜலம் போல, நன்கு சுத்தமாய் உள்ளது. அப்படி இருந்த போதிலும், ரஜோ குணம், தமோ குணம், ஆகிய, அவ் இரண்டுடன், கலந்து கொண்டு, ஸம்ஸாரத்தின் பொருட்டு, ஏற்பட்டு விடுகிறது.

120

The Casual body - Its Nature (120 - 121)

சுக சூக்காதி தருமங்கள் சுகங்காரத்திற்கே எனல்

मिश्रस्य सर्वस्य भवन्ति धर्मास्त्वमानिताद्या नियमा यमाद्याः ।
 श्रद्धा च भक्तिश्च मुमुक्षुता च दैवी च संपत्तिरसन्निवृत्तिः ॥ १२० ॥

*miśrasya sattvasya bhavanti dharmās
 tvamānitādyā niyamā yamādyāḥ ।*

*śraddhā ca bhaktiśca mumukṣutā ca
 daivī ca sampattirasannivṛttiḥ ॥*

120. This 'unmanifest', described as a combination of all three Gunas, is the causal-body, of the individual. Its special state is, deep-sleep, in which, all the functions of, the mind-intellect and the sense-organs, are totally suspended.

ஆடுமுட் கரண மொன்றே யமைசிதா பாசத் தோடே
கூடியிச் சட்ஷ வாதிக்கூட்டமா மவய வத்தி
லோடினா னென்ப தாக வரமதா யபிமா னிக்கும்
பாடுமவ் வபிமா னந்தான் பகை யசங்கார மாகும். 120

ஆடும், உட் கரணம் ஒன்றே, அமை சிதாபாசத் தோடே
கூடி, இச், சட்ஷ ஆதிக்கூட்டமாம், அவயவத்தில்
ஓடி நான், என்பதாக, உரமதாய் அபிமானிக்கும்,
பாடும், அவ் அபிமானந்தான், பகை அகங்காரமாகும். 120

ரஜோ குண, தமோ குணங்களில், இருந்தாலும், அவைகளால், அடக்கப்
படாத, ஸத்வ குணத்தின், காரியங்களைக், கூறுகிறார்:-

அமானித்வம் முதலான, ஞான சாதனங்கள், நியமங்கள், கியமங்கள் முதலான,
எட்டு யோகங்கள், விசுவாசம், ஸாதன பக்தி, ஸாத்ய பக்தி என்றுள்ள,
கிரண்டு வித பக்தி, ஸம்ஸார பந்தத்தில் இருந்து விடு பட வேண்டும் என்ற
ஆவல், தெய்வீக ஸம்பத்து, கெட்ட காரியங்களில் இருந்து விலகிக் கொள்ளல்,
ஆகிய இவை எல்லாம், கொஞ்சம் கலப்புள்ள, ஸத்வ குணத்தினுடைய,
தர்மங்களாக இருக்கின்றன.

பகவத் கீதை 13-வது அத்தியாயத்தில், 'அமானித்துவம்' முதலியவை
ஞான ஸாதனமாகக் கூறப் பட்டுள்ளன. அவற்றில்:-

தன்னிடத்தில் உள்ளதும், இல்லாததுமான, குணங்களைக் கொண்டு, தானே,
தன்னைப் புகழ்ந்து கொள்வது, மானித்துவம், இதை விலக்குவது,
அமானித்துவம்.

புகழ், லாபம், மதிப்பு இவற்றிற்காகவே, தர்மங்களைச் செய்வதுடன்,
இதை உலகில், பிரகடனம் செய்வது, தம்பம். இதை விலக்குவது,
அதம்பித்துவம்.

மனம், வாக்கு, உடல் என்னும் முக் கரணங்களாலும், பிறரைத் துன்புறுத்தாமல் இருப்பது, **அஹிம்சை**.

தன்னைப் பிறர் அவமதித்த போதிலும், மனம் கலங்காமல் இருப்பது **சாந்தி (பொறுமை)**.

மனம், வாக்கு, காயம் மூன்றும், ஒரே மாதிரி இருப்பது, **ஆர்ஜவம் (நேர்மை)**.

நமஸ்காரம், ஸேவை, பிரச்நம், இவைகள் மூலம் குருவை அண்டி இருப்பது, **ஆசார்யோ உபாஸனம்**.

மண், தீர்த்தம் இவைகளால், சரீரத்தில், வெளியிலுள்ள அழுக்கையும், நட்பு முதலான, நல் வாஸனைகளாலும், உலக விடயங்களின் தோஷங்களைச், சிந்திப்பதாலும், உள் அழுக்கான, ஆசை முதலியவைகளையும் போக்குவது, **சௌசம் (கூய்மை)**.

மோட்ச உபாயங்ளைக், கடைப் பிடிக்கும் பொழுது, எத்தனை இடைஞ்சல்கள் வந்த போதிலும், அவைகளை. லட்சியம் செய்யாமல், திரும்பத் திரும்ப முயற்சிப்பது, **தையம் (நிலை நிறுத்தல்)**

தேஹம், இந்திரியம், முதலியவைகள், முக்திக்கு எதிரான வழியில் செல்வதைத், தடுத்து, முக்திக்கு அனுகூலமான வழியில், போகும் படி செய்வது, **ஆத்மவிநீக்ரஹம்**, (தேஹேந்திரியாதிகளை அடக்குவது)

கண், காது முதலான புலன்களுக்கு, விடயமான, நேரில் பார்த்தும், கேட்டும், உள்ள ரூபம், சப்தம் முதலானவைகளில், பற்றின்மை, **வைராக்கியம்**.

நானே, எல்லாவற்றிலும் பெரியவன் என்ற, கர்மாவேசம் இல்லாமல் இருப்பது, **அநஹங்காரம்**.

கர்ப்பத்தில் வஸித்து, யோனி வழியாக வெளியே வருவது, **பிறப்பு**, எல்லா மர்ம ஸ்தானங்களும் துண்டிக்கப் படுவது, **மரணம்**. புத்தி, பலம், சக்தி எல்லாம் அழிந்து, எல்லோராலும் **அவமதிக்கப்** படும் நிலை, **மூப்பு**. ஜூரம்

முதலான, வியாதிகள், வெறுக்கப்படும் பொருள் நம்மை அடைவதாலும், விரும்பிய பொருள் நம்மை விட்டுப் பிரிந்து செல்வதாலும், ஏற்படும், **ஆத்யாத்மிகம்** முதலான துன்பங்கள், வாத, பித்த, சிலேஷ்மங்களும், மலம், மூத்திரம் முதலான, துர் நாற்றப் பொருள்களும், சரீரத்திலுள்ள தோஷங்கள், பிறவி முதல், தோஷம் வரை உள்ளவைகளின், தீமைகளை, அடிக்கடி சிந்தித்தல்.

புத்திரன், முதலானவர்களில், பற்றை நீக்குதல், **அஸக்தி**.

புத்திரன் முதலானவர்கள், இன்பம் அடையும் பொழுது, தானே இன்பம் அடைவதாகவும், அவர்கள் துன்பப் படும் பொழுது, தானே துன்பப் படுவதாகவும், எண்ணாமல் இருப்பது **அநபிஷ்வங்கம்**.

நமக்கு, இஷ்டமான, போகப் பொருள், கிடைத்த பொழுது, ஸந்தோஷமும், இஷ்டம் இல்லாத வஸ்து, கிடைத்த பொழுது, துன்பம் அடையாமல், எப்பொழுதும், மனதை, ஸமமான நிலையில், வைத்திருத்தல்.

ஈசுவரனை, தன்னைக் காட்டிலும் வேறாக, நினைக்காமல், தனது, ஆத்ம ஸ்வரூபமாக, எண்ணி நானே, பகவான், வாஸுதேவன்', என்ற தீர்மானத்துடன், மாறாத, நிலையான, பக்தி கொள்ளல்.

பரிசுத்தமான, மனதிற்கு, தெளிவை உண்டாக்கும் இடத்தில், வஸிப்பது.

உலக போகங்களில் ஈடுபடும், ஜனக் கூட்டத்துடன், சேர்ந்து வாழ்வதில், பிரீதி இல்லாமை.

ஆத்மாவைக் குறித்தமான, அதாவது, ஆத்மா வேறு, அநாத்மா வேறு என்று, பிரித்தறிவது, **அத்யாத்ம ஞானம்**. அதிலேயே, நிலைத்திருத்தல், **தவம்**. பதார்த்தமான, ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை, சோதித்தல்.

மஹா வாக்கியார்த்த ஞானம் என்ற, தத்துவ ஞானத்தின், பலனான, மோட்சத்தைப் பற்றி **ஆலோசித்தல்**.

சௌசம், ஸந்தோஷம், தபஸ், ஸ்வாத்யாயம், ஈசுவர பிரணிதானம், இவ், ஐந்தும், பிறவிக்குக் காரணமான, காமிய கர்மாக்களை, விலக்கி, மோட்சத்திற்கும் காரணமான, நிஷ்காம கர்மாவில், ஈடுபடும் படி, நியமனம் செய்வதால், நியமங்கள் எனப்படும். இவற்றில், சௌசம், முன்னால், விவரிக்கப் பட்டது. கிடைத்ததில் திருப்தி அடைவது, ஸந்தோஷம், கிருச்சரம், சாந்த்திராயணம், முதலான, விரதோப வாஸாதிகளால், சரீரத்தை கிலேசப் படுத்துவது, தவம், பிரணவம், காயத்திரீ செய்தல், எல்லா கர்மாக்களையும், பலனை விரும்பாமல், ஈசுவரனிடம், அாப்பணம் செய்வது, ஈசுவரப்பிரணி தானம்.

அஹிம்ஸை. ஸத்யம், அஸ்தேயம், பிரஹ்மச்சாரியம், அபரீக் கிரஹம், இந்த ஐந்தும் யமங்கள். இவற்றில், அஹிம்ஸை, முன்னால் விவரிக்கப் பட்டது. பொய் பேசாதிருத்தல், ஸத்யம், பிறர் பொருளை அபஹரிக்காமை, அஸ்தேயம். எட்டு விதமான, ஸ்திரீ ஸம்பந்தத்தை, விலக்குதல், பிரஹ்மச்சாரியம். சரீரம் ஜீவிப்பதற்கு, அவசியமாக வேண்டியதைத், தவிர மற்ற, போகப் பொருள்களை, சேகரிக்காமை, அபரீக்கிரஹம், யம நியமங்கள் தவிர, ஆஸனம், பிராணாயாமம் பிரத்தியாஹாரம், தாரணை, தியானம், ஸமாதி என்னும் யோகாங்கங்களையும், ஆதி பதத்தால், சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆஸ்திக்ய புத்தி, சிரத்தை, சிரவணம், முதலான ஒன்பதும், அபர பக்தி. இது, பரம பிரேமை என்னும், பர பக்திக்கு, ஸாதனம். ஸ்வஸ்வ ரூப, ஸாட்சாத்காரத்தால், பந்தத்தில் இருந்து, விடுதலை அடைய வேணும் என்ற, தீவிரமான விருப்பம், முமுஷுதை.

பகவத் கீதையில், 16-வது அத்தியாயத்தில், கூறப் பட்ட, அபயம் முதலான, 26-ம், தெய்வ, ஸம்பத்தாகும். அவற்றில், தன்னிடம் இருந்து, தனக்கு இஷ்டமான, பொருள், பிரிந்து போவதையும், அநிஷ்டமான பொருள், வருவதையும், முன்னாடியே, காட்டக் கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டாலும், அதைக் கண்டு, துக்கமோ, பயமோ, அடையாமல் இருப்பது, அபயமாகும். அல்லது, ஸந்தோசப் படாமல், சாஸ்திரத்தில் கூறப் பட்ட, காரியங்களைச், செய்வதில், ஈடுபடுவது, அபயம்.

மனதில், சிறிதும், அழுக்கு இல்லாமல், பகவத் தத்துவம், நன்கு விளங்கும் படி, சுத்தமாக வைத்துக் கொள்வது, **ஸத்வஸம் சுத்தி**. சாஸ்திரம் மூலமாகவும், ஆசாரியர் மூலமாகவும், ஆத்ம தத்துவத்தை அறிவது, ஞானம். மன ஒருமைப் பாட்டுடன், அறிந்த விடயத்தை, அனுபவத்திற்குக், கொண்டு வருவது, **யோகம்**. இவ் இரண்டிலேயே, எப்பொழுதும், ஈடுபடுவது, **ஞான யோக வியவஸ்தி**.

தன் சக்திக்குத், தக்க படி, ஸத் பாத்திரத்திற்குத், தன் பொருளை கொடுப்பது, **தானம்**. வெளிப் புலன்களை, அடக்குவது, **தமம்**. வேதத்தில், சொல்லப் பட்ட, அக்னி ஹோத்திரம், தர்ச பூர்ண மாஸம் முதலியவைகளும், ஸ்மிருதியில் கூறப்பட்ட, தேவ யஜ்ஞம், பித்ரு யஜ்ஞம், பூத யஜ்ஞம், மனுஷ்ய யஜ்ஞம் இவைகளும், யஜ்ஞமாகும். அத்திருஷ்டார்த்தமாக, வேதாத்யயன ரூபமான, பிரஹ்ம யஜ்ஞம், ஸ்வாத்தியாயம்.

தவம், சாரீரம், வாசிகம், மாநஸம் என்று, மூன்று விதம். தேவதை, பிராமணர், ஆச்சாரியர், வித்துவான் இவர்களைப் பூஜிப்பது, தூய்மை, நேர்மை, பிரஹ்மச்சாரியம், அஹிம்ஸை, இவை சாரீரமான, தவம்.

பிறர் மனதிற்கு, பயத்தைக் கொடுக்காத படி, உண்மையாகவும், பிரியமானதும், ஹிதமானதுமான, வார்த்தைகளைப் பேசுவதும், வேதாப்யாஸமும், வாசிக தவம்.

மனதில் தெளிவு, சுமுகமாக இருத்தல், மெளனம், மனதை அடக்குதல், சீத்த சுத்தி, இவை, மானஸமான, தவம்.

மனஸ். வாக்கு, சாரீரம், முன்றிலும் ஒரே மாதிரியாக நடத்தல், நேர்மை, ஆர்ஜவமாகும். பிறரைத் துன்புறுத்தாமல், இருப்பது அஹிம்ஸை. தான், நேரில், கண்டதையே பேசுவது, ஸத்தியம். பிறர் திட்டினாலும், அடித்தாலும், உடனே, தன் மனதில் ஏற்படும் கோபத்தை, அந்த சமயத்தில், அடக்குவது, **அக்குரோதம்**. துக்கத்தின், ஸங்கத்தை

விலக்குவது, **தியாகம்**. உட் புலனான, மனதை அடக்குவது, **சாந்தி**. பிறரின் தோஷங்களை, வெளிப் படுத்தாமல் இருப்பது, **அபைசுநம்**. பிறர், துன்பப் படுவதைக் கண்டு, மனம் பொறுக்காமல் இருப்பது, **தயை**. போகப் பொருள்கள், அருகிலிருந்த போதிலும், அதைக் கண்டு, மனதில் விகாரம், ஏற்படாமல் இருப்பது, **அலோலு பத்வம்**. ஸாது, ஜனங்களுடன் சேர்ந்து, பழகுவதற்கு, உள்ள தகுதி, **மார்தவம்**. கெட்ட காரியம் செய்வதில், **வெட்கம்**, வீணான சேஷ்டைகளைச் செய்யாமல் இருப்பது. **அசாபலம்**. பெண்கள், சிறுவர்கள், முட்டாள்கள், இவர்களால், அவமதிக்கப் படாமல் இருப்பது **தேஜஸ்**.

தன்னை, அவமதித்தவர்களை, அடக்குவதற்கு, ஸாமர்த்யம் இருந்த போதிலும், அவர்கள் விடயமாக, மனதில், கோபம் ஏற்படாமலிருப்பது **பொறுமை**. மனதில் தோன்றிய கோபத்தை, உடனே அடக்குவது **அக்குரோதம்**. துன்பம் ஏற்படும் பொழுது, கலங்கும் மனதைக் கட்டுப் படுத்தி நிலை நிறுத்துதல், **திருதி**. உள்ளும், வெளியும், தூய்மை, **சௌசம்**. பிறரை அடிக்க, ஆயுதங்களை, எடுக்காமல் இருப்பது, **அத்ரோகம்**. தன்னை, எல்லோரும் கொண்டாட வேணும் என்ற, எண்ணம், அதிகமாக இருப்பது, **அதிமானிதாம்**. இது இல்லாமல், பெரியோர்களை வணங்குவது, **நாதிமானிதா**.

பிறக்கும் பொழுது, தேவர்களுக்குத் தக்கதான, ஸாத்விகமான, நல்ல வாஸனை, யாருக்கு வெளிப் படுகிறதோ, அவர்களிடம், **அபயம்** முதலான, இந்த 26 குணங்களும், விளங்கும்.

கெட்ட காரியங்களை, பாபங்களை, விலக்குவது, அல்லது பிரஹ்ம வியத்ரித்தமான, எல்லாவற்றையும் விலக்குவது, **அஸந்நி விருத்தி**.

121

विशुद्धसत्त्वस्य गुणाः प्रसादः
 स्वात्मानुभूतिः परमा प्रशान्तिः ।
 तृप्तिः प्रहर्षः परमात्मनिष्ठा
 यया सदानन्दरसं समृच्छति ॥ १२१ ॥

*viśuddhasattvasya guṇāḥ prasādaḥ
 svātmānubhūtiḥ paramā prasāntiḥ ।
 tṛptiḥ praharṣaḥ paramātmaniṣṭhā
 yayā sadānandarasaṁ samṛcchati ॥*

121. The mind remains in a subtle seed-like form in deep-sleep, which is the state of complete cessation of all kinds of perceptions. Indeed, the universal experience in this state is, 'I did not know anything'.

அகங்கரங் கர்த்தா போக்தா வதுவேதான் சத்து வாதி
 மிகுந்தமுகக் குணவ சத்தால் மேவிய வவத்தை மூன்றும்
 வகுத்துத்தா னனுபவ விக்கும் வந்துள விடய நன்றேற்
 சுகிக்குமவ் விடயந்தீங்கேற் சோர்ந்திடு மதுதான் காணே. 121

அகங்காரங், கர்த்தா, போக்தா, அதுவே தான், சத்துவாதி
 மிகுந்த, முக் குண வசத்தால், மேவிய அவத்தை, மூன்றும்,
 வகுத்துத் தான், அனுபவிக்கும், வந்துள விடயம், நன்றேற்
 சுகிக்கும், அவ் விடயந், தீங்கேற் சோர்ந்திடும், அது தான் காணே. 121

நன்கு, ரஜஸ், தமஸ், கலப்பு இல்லாமல், சுத்தமாய் உள்ள, ஸத்வ
 குணத்தினுடைய, குணங்கள், மனஸின் தெளிவு, தன் ஆத்மாவின்,
 ஸாட்ஷாத் காரம், உத்தமமான, நல்ல, சாந்தி, திருப்தி, ஆனந்தம்.
 இவைகளால், எப்பொழுதும், ஆனந்த ரஸத்தை, நன்றாக, அடைகிறானோ,
 அவ் வித, ஸர்வோர்த்கிருஷ்டமான, ஆத்மாவினிடத்திலேயே, நிலைத்
 திருத்தல்.

Not Self - Description (122 - 123)

13. காரண சரீரம்

சகல விஷயங்களும், ஆத்மாவின் பொருட்டும்,
பிரியங்களாம்

अव्यक्तमेतत् त्रिगुणैर्निरुक्तं तत्कारणं नाम शरीरमात्मनः ।
सुषुप्तिरेतस्य विभक्त्यवस्था प्रलीनसर्वेन्द्रियबुद्धिवृत्तिः ॥ १२२ ॥
aryaktametat trigunair niruktam
tatkāraṇam nāma śarīramātmanah ।
susuptiretasya vibhaktavyavasthā
pralīna-sarvendriyabuddhivṛttiḥ ॥

122. The body, sense-organs, *Pranas*, mind and ego etc., and all their modifications: the sense-objects and their pleasures etc.; the gross elements such as ether etc., the whole universe, up to the Unmanifest — these constitute, the not-Self.

ஆதலா லின்ப துன்ப மகங்காரத் தர்ம மேயாஞ்
சாதுவே யகண்டா னந்த சாகர வான்மா விற்கீ
தேதுமே யில்லை யென்று மெய்திய விடய மெல்லா
மோதுமான் மாப்பொ ருட்டா லொன்றிடும் பிரிய மாக.

122

ஆதலால், இன்ப, துன்பம், அகங்காரத், தர்மமேயாஞ்,
சாதுவே, அகண்டானந்த சாகர, ஆன்மாவிற்கு,
ஈது ஏதுமே இல்லை என்று எய்திய, விடயம் எல்லாம்,
ஓதம், ஆன்மா, அப் பொருட்டால், ஒன்றிடும், பிரியமாக.

122

110-வது, சுலோகம் முதல், இது வரை, முக் குணங்கள் உள்ள, மாயை என்றும், அவ்வியகதம் என்றும், சொல்லி வந்தது தான், காரண

சரீரம், எனப் படும். ஸ்தூலம், சூக்ஷ்மம், முதலான, ஸகல, காரியங்களுக்கும், காரணமாய் இருப்பதாலும், ஞானத்தால், அழிந்து போவதாலும், இதற்கு, காரண சரீரம், என்று, பெயர். அது தனித்துத், தெரியக் கூடிய, அவஸ்தை, **ஸுஷுப்தி** என்கிறார்:-

மூன்று, குணங்களுடன், கூடியதாக, நிர்வசனம் செய்யப்பட்ட, இந்த, அவ்வியக்தம் என்கிற, அது, ஆத்மாவிற்கு, காரண சரீரம், என்று, சாஸ்திரங்களில், பிரஸித்தம். இதன், பிரித்து அறியக் கூடிய அவஸ்தை, எல்லா இந்திரியங்களுடையவும், புத்தியினுடையவும், விருத்திகள், லயம் அடைந்திருப்பதான, நல்ல தூக்கம்.

123

सर्वप्रकारप्रमितिप्रशान्तिः

बीजात्मनाऽवस्थितिरेव बुद्धेः ।

सुषुप्तिरत्रास्य किल प्रतीतिः

किञ्चिन्नवेद्मिति जगत्प्रसिद्धेः ॥ १२३ ॥

sarvaprakārapramitiprasāntiḥ

bījātmanāvasthitireva buddheḥ ।

susuptiratrāsya kila pratītiḥ

kiñcinna vedmīti jagatprasiddheḥ ॥

123. Everything is due to the effect of *Maya* —, from *Mahat*, down to the gross body. Know thou, that these, and *Maya* itself, are the not- Self — therefore, they are unreal, like the mirage-waters, in desert.

ஓதிய விடயந் தானே யுள்ளவா பிரிய மாகா

தேகமி லான்மாத் தானே யெதர்க்கு நற் பிரியமாகு

மாதலா லான்மா வென்று மகண்டவா நந்தமே யாந்

தூயதா மான்மா விற்குத் துன்பமோர் காலு மில்லை.

ஓதிய, விடயந் தானே, உள்ளவாம், பிரிய மாகா,
தேகமில், ஆன்மாத் தானே, எதர்க்கும் நற் பிரியமாகும்,
ஆதலால், ஆன்மா என்றும், அகண்ட, ஆநந்தமே யாந்
தாயதாம், ஆன்மாவிற்குத் துன்பம், ஓர் காவம், இல்லை. 123

அந்த ஸமயத்தில், புத்தி கூட, அவ்வியக்தத்தில், பீஜ ஸ்வரூபமாய்,
அடங்கியே இருக்கிறதென்றும், அதினால் தான், அப்பொழுது, எவ்
வித அறிவும், தெரிகிறதில்லை என்றும், விளக்குகிறார்:-

எல்லா விதமான, பிரத்தியட்சம், அனுமானம் முதலான, அறிவுகளும்,
நன்கு அடங்கி, புத்தியின், பீஜ ரூபமாக, இருக்கும் தன்மை தான்,
ஸுஷீப்தி (சுகுப்தி) நல்ல தூக்கம், என்பது. இவ் விடயத்தில், தூங்கி
எழுந்திருக்கும், இவனுக்கு, எதையும், நான் அறிவதில்லை, என்று,
ஞானம் உண்டாகிறது என்று, உலகம் பூராவும், பிரஸித்தி இருப்பதால்,
ஸுஷுப்தியை, மறுக்க முடியாது.

124

The Self - Its, Nature. (124 - 135)

சுழுத்தியின் கண். ஆன்மா, ஆநந்தத்தின், அனுபவங் கூறல்

देहेन्द्रिय-प्राण-मनोऽहमादयः

सर्वे विकारा विषयाः सुखादयः ।

व्योमादिभूतान्यखिलं च विश्वम्

अव्यक्तपर्यन्तमिदं ह्यनात्मा ॥ १२४ ॥

dehendriya-prāṇa-mano'hamādayaḥ

sarve vikārā viṣyāssukhādayaḥ ।

vyomādibhūtānyakhilam ca viśvam

avyaktaparyantamidam hyanātmā ॥

124. Now, I will tell you, of the Real Nature of the supreme Self, realising, which man is freed all his personality, encumbrances (bondages), and attains liberation.

புரிவுசெய் சுழுத்தி யின்கண் புலநிலா வான்மா னந்தந்
 திரமதா யாவராலுந் தினமநு பவிக்க லாகுஞ்
 சுருதிதான் பிரத்தியட்சந்தான் சொல்லிய வைதி கந்தான்
 பரவிய வனுமா னந்தான் பகர்ந்ததிற் பிரமா ணங்கள். 124

புரிவு செய், சுழுத்தியின் கண், புல நிலா, ஆன்மானந்தம்
 திரமதா, யாவராலுந் தினம், அனுபவிக்கலாகுஞ்,
 சுருதி தான், பிரத்தியட்சம், தான், சொல்லிய வைதிகந் தான்,
 பரவிய அனுமானந் தான், பகர்ந்ததிற் பிரமாணங்கள். 124

இவ் விதம் 74-வது சுலோகத்தில், ஸ்தூல சரீரத்தை, சொல்ல ஆரம்பித்து, முன் சுலோகத்தில், காரண சரீரத்தில் முடித்து, மத்தியில், ஜகத் காரணமான, அவ்வியக்தம், மூன்று குணங்கள், சப்தம் முதலிய விடயங்கள், அவைகளை, கிரஹிக்கும், இந்திரியங்கள், அந்தக் கரணம், ஸுக, துக்க அனுபவங்கள், பஞ்ச, மஹா பூதங்கள், முதலிய ஜகத்திலுள்ள, ஸகல பதார்த்தங்களையும், சொல்லி விட்டு, இப்பொழுது, இவை எல்லாமே, அனாத்ம, ஆத்மா அல்லாதது, என்று, “அனாத்மா எது?” என்று, சிஷ்யன், 51-வது சுலோகத்தில், கேட்ட 5-வது கேள்விக்கு, பதில் சொல்லி, முடிக்கிறார்:-

சரீரம், இந்திரியம், பிராணன், மனஸ், அஹங்காரம், முதலியவைகளும், எல்லா, மாறு பாடுகளும், சப்த, ஸ்பரிசாதி, விடயங்களும், ஸுகம், துக்கம், காமம், குரோதம், முதலியவைகளும், ஆகாசம், முதலான, பூதங்களும், எல்லா, ஜகத்தும், மூல காரணமாய் இருக்கும், அவ்வியக்தம் என்ற, மாயை முடியவுள்ளது, இது எல்லாம், அனாத்மா தான்.

125

மாயையின் ஸ்வரூபம்

माया मायाकायं सर्वं महदादिदेहपर्यन्तम् ।

असदिदमनात्मतत्त्वं विद्धि त्वं मरुमरीचिकाकल्पम् ॥ १२५ ॥

*māyā māyākāryam sarvam mahadādidēhaparyantam ।
asadidamanātmatattvam viddhi tvam marumarīcikākalpam ॥*

125. Something, there is, which is the Absolute Entity, the Eternal Substratum, for the very awareness of the Ego. It is the Witness of the three states and it is distinct from, all the five sheaths.

அரியனே காரணாக்கை யடைவினி யறையக் கேளா
யிருளவ்வி யத்த மாயை யேதமா மவித்தைப் பேராய்த்
திரிகுண வடிவ மாகித் திரிசியங் கட்கு மேலாய்ப்
பரவியே யனாதி யாமோர் பரசிவ சத்தி யுண்டால்.

125

அரியனே, காரண ஆக்கை, அடைவின், நீ, அறையக் கேளாய்,
இருள், அவ்வியத்த மாயை, ஏதமாம், அவித்தைப் பேராய்த்,
திரி குண, வடிவமாகித், திரிசியங் கட்கு மேலாய்ப்,
பரவியே, அனாதியாம், ஓர், பர சிவ சத்தி உண்டால்.

125

தேஹம் முதல், மாயை முடிய, எல்லாம், அனாத்மா, என்று,
சொன்னதையே, திரும்ப, திருஷ்டாந்தத்துடன், சொல்கிறார்:-

மாயை, மஹத், தத்துவம் முதல், தேஹம் முடிய உள்ள, மாயையினால்
ஏற்பட்டிருப்பது, ஆகிய, இந்த, எல்லாம், வாஸ்தவம் இல்லாததாயும்,
பொட்டல் பூமியில், தோன்றும், கானல் போலுள்ளதாய், உள்ள,
அனாத்மத், தன்மை உடையதென்று, நீ, அறிந்து கொள்.

14. ஆத்ம ஸ்வரூபம்

126

अथ ते संप्रवक्ष्यामि स्वरूपं परमात्मनः ।

यद्विज्ञाय नरो बन्धान्मुक्तः कैवल्यमाश्नुते ॥ १२६ ॥

*atha te sampravakṣyāmi svarūpam paramātmanah ।
yadvijñāya naro bandhānmuktaḥ kaivalyamāśnute ॥*

126. That, which know everything, that happens in the waking, dream and deep-sleep states. That, which is aware of, the presence or absence of the mind, and its functions. That which is the essence, behind the ego. *That is, 'This'.*

தரணியி லந்தச் சத்தி தன்னுடைக் காரியங் கொண்
டருமையாம் புத்தி மான்க ளாகினோ ரனுமா னிக்க
முருவமாய்ச் சகம னைத்து மொழுங்குறப் படைப்ப தாகி
யொருவித மீதா மென்ன வுரைத்திட, வொணாத தாகும். 126

தரணியில், அந்தச் சத்தி, தன்னுடைக், காரியங் கொண்டு
அருமையாம், புத்திமான்களாகினோர், அனுமானிக்க,
உருவமாய்ச், சகம் அனைத்தும், ஒழுங்குறப் படைப்பதாகி
ஒரு விதம், ஈதாம், என்ன உரைத்திட, ஒணாத ஆகும். 126

51-வது, சுலோகத்திலேயே, ஆத்மா யார், என்று, 6-வது, கேள்வியாகக் கேட்டதற்கு, குருநாதர், பதில் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்:-

அனாத்மாவைப் பற்றி, சொல்லியான பிறகு, இனி, மனுஷ்யன், எதை, நன்கு அறிந்து, ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து, விடு பட்டு, தனித்து, ஸச்சிதாநந்த ரூபமாய், ஏகமாய் இருக்கும், தன்மையை, அடைவானோ, அந்த, மேலான, ஆத்மாவினுடைய, ஸ்வரூபத்தை, உனக்கு, தெளிவாய், விஸ்தாரமாய் சொல்லுகிறேன்.

127

अस्ति कश्चित् स्वयं नित्यमहंप्रत्ययलम्बनः ।

अवस्थात्रयसाक्षी सन् पञ्चकोशविलक्षणः ॥ १२७ ॥

*asti kaścit svayam nityam ahampratyayalambanaḥ ।
avasthātrayasākṣī san pañcakośavilakṣaṇaḥ ॥*

127. That, which sees all, but, which no one can see; That, which illumines, the intellect etc., but which, they cannot illumine. *That is 'This'.*

ஈதுசத் தான தல்ல வீதுதா னசத்து மல்ல
வீதுமற் றுபய மல்ல வீதுதான் பின்ன மல்ல
வீதுமற் றபின்ன மல்ல வீதுதா னுபய மல்ல
வீநுசா வயவ மல்ல விதுநிர வயவ மல்ல.

127

ஈது, சத்தானது அல்ல, ஈது தான், அசத்தும் அல்ல
ஈது, மற்று பயமல்ல, ஈது தான், பின்னமல்ல
ஈது, மற்று அபின்னமல்ல, ஈது தான் உபயமல்ல
ஈது, உசா அவயவமல்ல இது நிரவயவம் அல்ல.

127

அறிவிற்கு, விடயமாகாத, ஒரு பதார்த்தத்தின், தன்மையை பற்றி, சொல்வதென்றால், ஏற்கனவே, அனுபவத்திற்கு, விடயமாய் உள்ளதை, எடுத்துக் கொண்டு, அதன் மூலமாகவே, உபதேசித்தால் தான், அத் தன்மை, ஒருவாறு, தெரிய வரும். இந்த நியாயத்தை, அனுசரித்தே, ஆத்மாவின் தன்மையைச், சொல்கிறார். எல்லாப் பிராணிகளாலும், ஏகோபித்து, நான்' என்று, இன்னொருவர், சொல்லித் தெரிவதற்கு, அவசியமில்லாமல், தானே, உணர்ந்து வரும் தத்துவமே, ஆத்மா. விழிப்பு, கனவு, தூக்கம், இம் மூன்று, நிலைகளிலும், தான் வேறு படாமல் இருந்து கொண்டு, அவைகளைப், பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர். ஆத்மா. சரீரம், பிராணன், மனஸ், புத்தி, முதலியவைகளின் இருப்பையும், அவைகளின், வியாபாரங்களையும், அவைகளின், மறைவையும், அறிந்து கொண்டே, இருக்கும் தத்துவம், ஆத்மா, என்கிறார்.

தானாகவே, வேறு எதையும், எதிர்பார்க்காமல், எப்பொழுதும், நான்' என்கிற, எண்ணத்திற்கு, ஆசிரயமாய், ஜாக்கிரத், ஸ்வப்பனம், ஸுஷுப்தி என்ற அவஸ்தைகள், மூன்றுக்கும், ஸாட்சியாய், அன்ன மயம், பிராண மயம், மனோ மயம், விஞ்ஞான மயம், ஆனந்த மயம் என்கிற, ஐந்து கோசங்களுக்கு, விருத்தமான, லட்சணத்துடன், வேறு பட்டதாய், இருக்கிற, ஒரு பதார்த்தம், இருக்கிறது. அதுவே, ஆத்மா.

128

यो विजानाति सकलं जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ।
बुद्धि-तद्वृत्ति-सद्भावमभावमहमित्ययम् ॥ १२८ ॥

*yo vijānāti sakalam jāgratsvapnasusuptiṣu ।
buddhi-tadvṛtti-sabdhāvam abhāvamahamityayam ॥*

128. That, by which, this universe is pervaded, but, which is, not pervaded by anything, which, when it shines, the universe shines, as its reflection, *That is 'This'*.

ஈதுமற் றுபய மல்ல விதுவிசித் திரமே யாகி
யாதிதென் றுணர வொண்ணா வநிர்வச நீய மாகுந்
தீதிலாப் பரசீ வைக்கியத் தெரிவுதா னிதைய ழிக்குஞ்
சாதுவே பழுதை ஞானஞ் சர்ப்பமா லழிப்பதே போல்.

128

ஈது மற்ற உபயமல்ல, இது, விசித்திரமே ஆகி
யாது இதென்று, உணர ஒண்ணா, அநிர்வச, நீயமமாகுந்
தீதிலாப், பரசீவைக்கியத் தெரிவுதான், இதை அழிக்குஞ்,
சாதுவே, பழுதை ஞானஞ், சர்ப்பமால், அழிப்பதே போல்.

128

ஆத்மா, அவஸ்தாத்திரய ஸாட்சி என்பதைக் காட்டுகிறார்

ஐக்கிரத், விழிப்பு, ஸ்வப்பனம், கனவு, ஸுஷுப்தி, நல்ல தூக்கம், ஆகிற மூன்று, அவஸ்தைகளிலும், விழிப்பில், வெளி உலகத்திலுள்ள பதார்த்தங்கள், கனவில், வாஸனைகளால் கல்பிக்கப் பட்டு உள்ளே இருப்பதாய் தோன்றும், பதார்த்தங்கள், நல்ல தூக்கத்தில், ஒன்றையும், தெரிய வொட்டாமல் அடிக்கும், அஞ்ஞானம், ஆகிய, இவை, எல்லாவற்றையும், விழிப்பிலும், கனவிலும், புத்தியினுடையவும், அதன் வியாபாரங்களுடையவும், இருக்கும் தன்மையையும், நல்ல தூக்கத்தில், அவைகள், லயத்தை அடைந்திருக்கும், தன்மையையும், நான்' என்று, இருந்து கொண்டு, நன்கு அறிகிறதோ, அது ஆத்மா.

129

மாயா குண, சங்கியையும், விட்சேப, நாம, ரஜோ குண சக்தியும்
கிரஜோ குண, தர்மமும், அதன் காரியமும்.

यः पश्यति स्वयं सर्वं यं न पश्यति किञ्चन ।

यश्चेतयति बुद्ध्यादि न तद्यं चेतयत्ययम् ॥ १२९ ॥

yaḥ paśyati svayam sarvam yam na paśyati kiñcana ।
yaścetayati buddhyādi na tad yam cetayatyayam ॥

129. That by whose, very presence the body, and the sense-organs, the mind, and the intellect, perform their respective functions, like a team of servants, prompted by their master.

சகலரு மறிவ தான தன்னுடைக் காரியத் தால்
மிகவுமெங் கும்பிர சித்த மேவிய முக்கு ணத்தான்
புகல்பரன் சத்திக் குண்டு புகன்றவிம் முக்கு ணத்தி
லகலிரா சதகு ணத்தா லாகும் விட்சேப சத்தி.

யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாமியின் புகழ்

கோவிந்த சாமி புகழ் சிறிது சொன்னேன்,

குவலயத்தின் விழி போன்ற யாழ்ப்பாணத்தான்,

தேவி பதம் மறவாத தீர ஞானி,

சிதம்பரத்து, நடராஜ மூர்த்தி யாவான்

பாவியரைக் கரை ஏற்றும், ஞானத் தோணி,

பரம பத வாயில் எனும், பார்வை யாளன்,

காவி வளர் தடங்களிலே மீன்கள் பாயும்

கழனிகள் சூழ், புதுவையிலே, அவனைக் கண்டேன்

தங்கத்தாற் பதுமை செய்தும் இரத லிங்கம்

சமைத்தும், அவற்றினில், ஈசன் தாளைப் போற்றும்,

துங்கமுறு பக்தர் பலர், புவி மீதுள்ளார்,

தோழரே! எந் நாளும், எனக்குப், பார் மேல்,

மங்களஞ் சேர், திரு விழியால், அருளைப் பெய்யும்,

வானவர் கோன், யாழ்ப்பாணத்து ஈசன் தன்னைச்,

சங்கரன் என்று, எப்போதும், முன்னே கொண்டு,

சரணடைந்தால், அது கண்டீர், சர்வ சித்தி.

- மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார்

எழுமின்! வீழ்மின்! உழைமின்!

- எழுமின்

**இமய உச்சி, விழுமிய நோக்கு,
கனையா சித்தம், மனையென ஓங்க**

- எழுமின்

**உழைப்பே உன் சீர், உறவே நாதம்,
தெளிந்த சிந்தை, ஓய்வுறாச் செயல்,
புதுயுக இலக்கணம், புதுப்புது உத்திகள்,
தாழ்விலா சக்தி, அகிலம் ஆளவே**

- எழுமின்

**தாமதியாதே, சோர்வடையாதே,
காலமோ சிறிது, கருமமோ பெரிது,
பாறையோ கடினம், பயம் கொள்ளாதே,
காரியம் சித்தி, வீறுடன் செல்வாய்**

- எழுமின்

**தர்மம் ஓங்கிடும், துயையும் பெருகிடும்,
கருணைக் கர்மம், நிகரில் வலிமை,
சீனையும் மெழுகாய், உலகெலாம் உருக்கிட,
கனையும் திருவும் என்றும் நடமிட**

- எழுமின்

**ஓம் சக்தி ஓம், ஓம் சக்தி ஓம்
ஓம் சக்தி ஓம், ஓம் தத் சத் ஓம் என்றே**

- எழுமின்

அருணாசலத்தான்.....